

**Roman av Marcus Beijar
Mellin**

**P.S. Bakom stängda dörrar
Bok 2**

Andra boken av 4 i 3de Ed.

© Marcus Beijar Mellin 2020

**'De säger Lasse är så liten
och hela världen är så stor;
så det bästa han kan göra är att stanna där han bor..
och allt är så komplicerat att man ska akta sig för att
tro,
att man kan fatta det; eller, begripa det!;
Men vi har sagorna på vår sida, just för det att vi är
små,
och får man litet hjälp att tyda texten blir det lättare
att förstå;
och vi har Mästerkattens stövlar gömda i vår
garderob
ifall vi behöver dem.. la da da. da da..**

(refräng:)

**Klarare... för varje dag blir det litet klarare (da da di
dam di da di dam di da di)**

klarare; för varje dag blir saken klarare...

**Vi skall försvara dem, de som förtrycktes och
förslavades (la da di dam di dam di da di dam di)**

klarare; för varje dag blir det litet klarare...

**Och har vi tur så tar historien, inte slut på länge än;
och det är vi som är legenderna för dem som kommer
sen;**

**och chanserna idag kommer kanske aldrig mer igen,
ifall vi inte tar dem; (la di dam, di da)**

(refräng:)

från Hola Bandoola Bands; Rocksamba

**'jag är en av dem som slavar på Kung Cheops
pyramid**

det är vi, som jobbar nere invid foten;

och vi sliter och vi svettas, för att inte tappa tid;

och det är synd, om dem som inte fyller kvoten;..

**har man en gång kommit hit, blir man aldrig mera
fri;**

om man slutar här så slutar man i gropen;

men, om Kungen sägs att han är son av solen...'

från Hola Bandoola Bands; Keops Pyramid

Synopsis:

(soundtrack: Mileks Sonu Veel av Toivo Kurmets Virmalised)

I del 1 av P.S. Bakom stängda dörrar 3de Ed. får vi följa Nils Qadri-Kovacs, från hans uppväxt, i Skarpnäck, till hans olycka vid 17, då Narnia-packans onda häxa satte in vintern över hans liv, även fast det mera var i formen utav onda män som gjorde det.

Boken slutar med, att han lyckas bryta denna onda förtrollning.

I denna 2ndra del, får vi följa de konsekvenser som detta hade, då inkquisitionens förföljelse sätter in, och vampyrernas consensus-trance, försöker projicera:

du Nils, du är sjuk i ditt sinn.

“And he causeth all, both small and great, rich and poor, free and bond, to receive a mark in their right hand, or in their foreheads:

And that no man might buy or sell, save he that had the mark...” - Revelation 13:16-17

Prolog:

Så här slutar första delen:

2007 övergick till 2008 – och Nils firade ännu ett ensamt Nyår. På tolvslaget skrev han följande dikt;

Nyårsafton
På tolvslaget vaknar jag upp
med känslan att det var skönt
att somna bort
ifrån allting
Nu går pratet
utanför fönstret
“den där underlige mannen
som ligger på rygg och sover
där inne”
Nu hörs brandkårsmusik
igenom gatorna
nu smäller rakterna
nu börjar det som inte
kan kallas för musik men ändå blivit
en
egen musikgren
Många
Mödrar gör
sina mobiltelefoner i
ordning för att
ringa sitt
“Gott nytt år gubben”
Men jag har precis vaknat

ur en djup morfinslummer
telefonen är urkopplad
grannarna skrålar
in igenom fönstret
Jag dunsar dråsig ned på kudden
Jag har så roligt jag kan
jag har slutat låtsas att jag intet vet
T.om. mina grannar
för vilkas vänskap det räcker med
ett
“det är bra!”
har lyckats samla ihop folk
som står utanför fönstret
röker och skrattar
vad skrattar de åt?
de bara skrattar
jag har ingen.
“Ifall jag bara hade ännu en dörr som skiljde mig
från rösterna i trapphallen”
tänkte han
och såg upp i taket.
“människor är konstiga – Sjunger Stina
på skivan,
de samlas kring att förstöra någonting
julskinka,
raketer,
vin,
kritiserande av andra –
de tär på nervsystemet
och jag älskar icke min nästa
bara då jag älskar mig själv
älskar jag min nästa

saker är hopplösa och man behöver tröst
livet vickar på dödsgränsen
och trösten förlorar mark.
Men överallt föraktas njutningen
av att se på
en kvinna
toaletter i offentligt ljus
har ljus som inte passar
för ådror och kanyler
allt ska vara plågsamt
numera
världen är på väg emot självmord
tröst är vad jag ger
mig själv
finns det något annat
meningsfullt moment
med att leva än att stirra
på klockan och vänta
på döden?
'När kommer kvällen?
när slutar jag jobba?
när är filmen slut?
när ska jag dö?
DJÄVLA STJÄRNOR!
NI SOM S T I R R A R NED PÅ OSS!'
Jag visste det – jag borde ha gått hem istället.
Om jag blir likadan som alla andra,
slipper jag hata dem då?
1 vän har jag och massa arbete –
många vänner har jag velat haft
men de finns bara inte –
vänskap har med vänlighet att göra

ytlighet med trevlighet
vänskap
vänlighet
ytlighet
trevlighet
vänskap
vänlighet
ytlighet
trevlighet
Jag har 1 vän!
alla andra har flytt!
de flyr mig,
de lämnar mig i sticket!
de kan inte stå upp för det som vi två
talar om
då en tredje sticker in huvudet
i den vrå
vi står på!
Jag har 1 vän
och han är snart död
85 år, och snart död.
Förstår du att jag är i nöd?
En död?
vän?
jag är snart död
min vän”

vännen han talade om var Torsten Föllinger. När Nils först kommit till honom på rekommendation från Sven-Erik Österberg, hade Nils betalat en nätt avgift, ty Torsten gick efter hur pass stor inkomst eleven han tog sig an hade. När Pavarotti kom och ville värma upp

rösten före en Globen-konsert, tog Torsten sådär 1500 kronor i timmen. Nils, betalade i början den nätta summan på 250 kronor. Det var lagom, och Nils kände en lycka och glädje och trygghet med Torsten, som fick skammen att få ett säkert fäste i hans karaktär, i känslan: vi delar något gemensamt, 'vi kan komma långt tillsammans' som Torsten sa efter 5te lektionen, då Nils berättade om sina 'problem' för Torsten, och Torsten sa: idag har du gett mig något också, så hädanefter behöver du inte betala för våra lektioner.

Mot våren 2008 började Nils kassa med pengar efter affischeringsrikedomen sina, men hans skaparkraft och libido tilltog däremot väsentligt.

Nils låg på en plätt i Vita Bergens koloniträdgårdar, han hade raglat in där, endorfinet fyllde honom likt ett vin han blivit plakat av. Han var glad att han hade slutat affischeringsarbetet, det var dock det arbete han praktiskt sett hade älskat mest i sitt liv – men – att ha gjort reklam för att människor ska få tinnitus, äntra in i otukt, och vakna med en kväljande känsla – hade en dag känts för påträngande för Nils. Det kändes, genom att han uppträckt sin första diktsamling, Kärleken till kärleken, som att den tyngden av synd blivit uppvägd.

Han kände det, där han låg, som att han gått i mål som 1a i Giro de Italias första etapp. Han visste det var många etapper kvar. Han skådade målstolparna där borta, motståndarna var hack i häl på honom, men han skulle klara det först till mål, bara han inte förutsatte sig det i sitt sinne.. nu var testet kommet för sinnet – att inte känna den egoistiska frossandet som han visste väntade runt hörnet, utan lita på den högre kraft som byggt upp

möjligheterna att komma just hit, till denna punkt, till denna tid, detta tillfälle.

Han kunde dock inte resa sig, där han låg plakat, utslagen av att den djävul som hette 'zyprexa' nu släppt greppet om hans hjärna, och han kontrollräknade: jo, det var nästan 6 år sedan han varit tvungen att börja med skiten, .. nu låg han där plakat, 2 månader efter det han slutat ta sina tabletter om kvällarna, han såg skyn, den vackra blåa himlen, och han visste att han var fri. Demonerna bara sprutade ur honom, de flydde det sjunkande skeppet likt råttor, upp i himlarna för det, och han var fri.

Skulle han kunna resa sig?

Tanken var fel ställd, likt den spurtande Giro de Italia antagliga vinnaren, som plötsligt lade ett onödigt fokus då han såg målstolparna. Resa sig, .. resa.. skulle kunna..

Plötsligt högg den kraft han upptäckt, och som han sammankopplade med hans och Torstens vänskap, tag i honom där han låg, och han visste: sedan midsommar 2007 när jag upptäckte denna, har jag låtit den styra alla mina steg, allt som skett har varit denna krafts förtjänst, allt gott, allt tillfrisknande sedan dess .. han reste sig halvt, men sjönk tillbaka, likt Robinson Cruise när han lidit skeppsbrottet kastades upp på stranden av Atlantens stora vågor, men sjönk tillbaka i eftersvallet.

Nils mål, det visste han, var inte att komma upp, det var att lita på kraften som styrte alla hans steg, ifall denna ville, vad det vara männe – så skulle det vara möjligt.

Zyprexa och andra anti-morfin substanser var kända att vara svårare att kicka ett beroende av, än heroin. Och alla visste ju att ett heroin beroende var som en långsam dödsdom, man skulle halka tillbaka, man skulle inte klara

abstinensen .. man skulle tillslut dö av en överdos..

Plötsligt, likt en andlig klocka slagits i ett tempel av en Mästare precis invid Nils huvud, öppnades hans pärlblå ögon och han reste sig tveksamt. 'okej då..' som han ofta brukade säga till kraften, när den puffade honom att göra något han ansåg riskabelt eller pinsamt.

om det var kraftens vilja att han skulle överleva denna berusning, så var Nils förvissad om att det skulle fungera. Från den dagen, och den stunden, var Nils aldrig igen beroende av anti-morfinet.

Vi fortsätter denna 2ndra del på följande vis:

Nils gick i ett rus av självsäkerhet, som kom med kraftens upplysthet genom Stockholms gator. Han började vara i huvudsak ute och träffade okända människor som han ofta glädde med sitt lyte.

För ett år sedan, hade han sett en anmärkningsvärd figur promenera på Skeppsbron då han var ute med sin affischeringsvagn. Han hade direkt frågat honom om vart han kunde påträffas, och personen hade frågat:

'är du poet?!

'ja, Torsten Föllinger säger i alla fall det!'

'Torsten Föllinger!? Åh, vilken ära... du måste ju komma till Eddies affär.. ja.. det är bara poeter som kan göra en sån här sak..' och personen hade berättat om en affär som låg på Själagårdsgatan som hette Loppis, där, enligt denne, Kungen av Gamla Stan, hade sitt tillhåll.

Nils hade bestämt möte med personen, som hette Alex där samma kväll, och sedan dess hade Nils varit likt

en inventarie i butiken, en högst välkommen ärad gäst, speciellt hos Alex.

'ja ja.. om Alex rekommenderar dig så får du väl va här då..' – hade Eddie gnällt ibland.

Nu styrde kraften stegen emot just denna affär en dag, och Nils satt med Alex och pratade tills klockan blev framåt 10 på kvällen. Då sa Alex att de skulle stänga butiken, men att Nils ju kunde komma upp till honom en liten stund på besök. Alex bodde precis ovanför den del av butiken som vette mot Tyska Skolgränd.

Nils gick lustdrucken upp dit.

Alex bjöd på te. Han hade klasar med bananer hemma, och berättade att det var det enda han förtärde.

'och te..' sa Alex.

Nils satt i Alex vackra fåtölj, svart skinn, och kände sig hemma.

'har du sett de här?!' Alex räckte fram en bok.

'Jenny Nyström' stod det på omslaget, skrivet på bilden av en tomte.

'du vet ibland, då Eddie kommer ut i butiken på morgonen från sitt rum, så kan han se ut så här..' – Alex visade bilden av en hårrufsad Eddie, som trycker fram ett tämligen vulgärt, litet elakt leende.

'har du tagit bilden?'

'nej.. det är faktiskt inte en bild, utan en tavla av Pär Wohlström, som han målat efter ett foto'

Nils studsade till av en lycka som fyllde rummet, likt något blivit lagt på plats, likt en grundsten rubbats tillbaka till sin ursprungliga position, i lyckan över känslan av tradition.

Han började ögna igenom boken av Jenny Nyström Alex överrätt till honom. Snart stod hans hår på ända.

'vilka fruktansvärda leenden!' utbrast Nils.

'ja visst är det!?' riktiga satkärningar det där... ha ha, det ser visst ut som tomtar'

Nils kände plötsligt Alex hand på hans lår, långsamt smekte det fram och tillbaka, och han kände faktiskt en vegetativ tillförsel till könsorganet.

Alex var gammal, måste vara över 70, men Nils kände ett behag i Alex karaktär, som gjorde att en sådan opasslighet liksom tycktes blåsa bort.

Han kände hur rummet blev fylld utav en förväntansfull tystnad, liksom frost som knäppte i timmarstocksväggarna i en Fjällstuga.

Ifall Nils skulle göra en åtbörd nu, skulle förtrollningen brytas det ville han inte. Han tänkte åtminstone vänta tills han började känna kväljningar. Alex smekte så småningom mot skrevet där kuken nu knutit sig hård.

'jag vet att du vill..' sa plötsligt Alex.

'jag kanske vill.. men, jag kommer inte göra det ..' sa Nils, 'jag är inte homosexuell.. jag bara tycker om dig.'

'ja visst my dear' sa Alex, och började knäppa upp sitt skärp.

'jag är väldigt kåt' sa Nils, 'men jag måste gå.'

Nils började gå mot ytterdörren, och kände hela tiden sitt pulserande ollon genom byxorna.

'du är underbar Alex'.

När Nils höll på att ta på sig skorna kom Alex ut i hallen i bara kalsongerna, ett stort hårt stånd prydde

underlivet.

'vad skönt det skulle vara att suga av dig..' sa Nils.

Alex började då ta av sig kalsongerna.

Nils tvekade ett ögonblick, men knöt sedan skorna.

'jag tittar inte åt ditt håll..' sa Nils, 'men jag tycker mycket om dig'.

Så öppnade han ytterdörren utan att Alex gjorde en åtbörd för att hindra honom, han bara stod där i hallen bakom Nils, det kände Nils, och sprutade väl snart sperma.

Nils stängde försiktigt, med bultande hjärtslag ytterdörren.

Han gick ut på gatan, och kände en ny typ av lyckokänsla inom sig, en otrolig befrielse, likt nyfyllda segel av vinden, efter en fruktansvärd bleke.

Han gick genom gamla stans tomma nattgränder.. han kände sig lycklig.

Han vandrar lustdrucken omkring hela natten, först går han ned på Skeppsbron, sedan vandrar han omkring i Sofia, solen går tidigt upp, när han ser ljuset börja nalkas, går han nedför Katarinavägen igen till slussen, plötsligt kommer en dikt som rinnande vatten till hans sinne, och han tar upp sitt anteckningsblock som han alltid bär med sig:

Himmelriket

Här i natt, vandrar Olof omkring bland Gamla Stans gränder

Rädd för något men vet inte vad -

Alla gränder ligger öde hörs inte ett knyst

Det enda han hör är hans egna fotsteg och bilarna på

**Skepps-bron som kör förbi
Men Nils känner sig rädd
Han går ned till vattnet och plötsligt får han nyckeln:
Allt som inte är i sitt rätta element är utsatt för
livsfara.**

**Poetens uppgift är att göra allt till sitt rätta element
I havet simmar han, i luften andas han
På marken går han, i skyn ser han.
Han behöver inte trivas där för det, men gör inget
motstånd -
Hamnar han i vattnet, simmar han.**

**Universum skall bli hans hemvist, natten hans bo
I trötthet ska han leva trivas och bo
Hans dikter ska för alltid vara
Liksom han själv, lugn vart han än gå.**

**”Det är jag som är han” tänkte Olof, ”vart jag än ska
komma ska jag göra det till mitt -
Inte igenom att erövra och härja fritt, varje ansikte
ska bli mitt - varje ord
För är detta Gud?, aldrig rädd, utan kämpande
I lä som lo.
Min blick ska vandra över varje annan - mitt hjärta
slå -
Soluppgången är min och sorgen också.**

**Problemet med människor är att de aldrig gör något
till sitt
Utan säger ”bara det som jag har är mitt!”
De tänker att sjukdom bara är nåt som blir spritt.
Allting har olika värde ingenting är detsamma**

**En soluppgång är skön och giftig (den missplacerade)
gamman**

**Men då vi trots allt i dessa finner samma ro - en ro
bortom ord**

Känner vi allt ett liksom vi tänker varje ord

**Vi vet att gamman är giftig och undviker att svälja
den glupskt**

Vi känner vår själs soluppgång nära,

Och vaknar på studs.

**Men vi böjer oss inte för gamman, ej heller för
soluppgången skön**

Vart helst vi vandrar finner vi vår jämlike

och detta blir vårt himmelrike.”

Torsten hade berättat följande anekdoter:

Jag stod i kassan i systembolaget berättar Torsten för mig 'när plötsligt jag hör en herre längre bak i kön säga tillräckligt högt så att en hel del utav kunderna hör 'titta vilken bögfäll!' jag vänder mig om och ser att han blir litet osäker så jag säger 'nej... min herre det är inte fällen som är bög -' då började skrattsalvor ackumulera sig - berättade Torsten för mig och hans gömda belackare sprang högröd i ansiktet ut ur butiken...

Jag satt på en bänk i Paris berättade Torsten för mig och klippte siluetter då och då kom det förbi en och annan och köpte något utav mig plötsligt höjer jag blicken mitt emot mig står en indian - han tittar mig rakt i ögonen och jag känner hur allt annat omkring oss blir liksom osynligt i precis samma ögonblick

vänder vi blickande ifrån varandra och han går vidare ... och Nils hade länge fascinerats av bögarne William S. Burroughs och Allen Ginsberg.. kanske var homofili även något för Nils? Tjejerna i hans ålder tycktes ju ha dömt ut honom på grundval av att han hade en diagnos, skulle Nils i ren protest bli homosexuell? Han behövde ju åtminstone sexuell tillfredsställelse, han kunde inte leva som någon munk, även fast hans ideal länge hade varit att hålla sig borta från det sexuella, kanske framförallt eftersom han inte tycktes ha någon framgång på det området.. Han mindes en gång på en krog på Erstagatan, hade en tjej försökt ragga upp honom, men, efter det hon lyssnat till hans konversation ett tag ringt upp sin väninna och sagt så Nils kunnat höra det:

*Jag träffade världens snyggaste kille här ikväll.. men, han är så knäpp att jag inte kan ta hem honom..
Skulle Nils prova homofili?*

Nils är ute mera faktiskt dagarna därpå. En dag när han svänger in på Åsögatan från sitt hus, sitter en kille i ett fönster i Åsögatdelen av samma hus som han bor i.

'hej..' säger killen med böig röst.

'hej' Nils tittar ljust och lycksaligt upp emot killen, inte pga. killen, utan pga. att han faktiskt är lycksalig, och han är inte längre rädd för att möta människor med denna lycksalighet.

'vill du komma in på frukost?'

Nils skakar litet coolt på huvudet, slår koden som han ju vet. Dörren står öppen när han kommer uppför trappan.

'Joakim din granne, det är jag..'

'fint' säger Nils utan emfas, och sätter sig ned vid bordet vid fönstret.

Joakim kommer med goda smörgåsar och serverar hallonyougrurt, Nils rör om i hallonyougurten och äter en fin smörgås med skivad gurka på, och ost.

'vill du veta vad jag jobbar med?' frågar plötsligt Joakim.

'okej..' säger Nils.

'du kanske inte är så intresserad?'

'faktiskt inte, men du kan säga det ändå..'

'jag jobbar som kock..'

Nils suckar förnöjt och säger: roligt.

'har du sett den här?' säger plötsligt Jocke.

Nils tittar på bordet mot Jockes håll, och säger:

'menar du skeden?'

'titta litet längre ned..'

då Nils sänker blicken ser han en mycket vackert formad Phallos, som pulserar helt röd, och som Jocke runkar framochtillbaka sensibelt med sin högra hand.

'vad skönt..' säger Nils.

'men, ifall frukosten är slut'

'så kan du stanna!' – avbryter Jocke upphetsat energiskt innan Nils hunnit slutföra meningen.

'så ska jag lämna dig att känna tillfredsställelse en stund' säger Nils, och börjar gå mot hallen.

Jocke kommer dock efter, och i ett tag likt en make som stående knullar sin fru bakifrån medan han smeker om hennes smäckra bröst, stoppar han handen mellan Nils ben.

Nils känner en upphetsning gripa tag i sig, och tänker att det väl mycket är för att han slutat med anti-

morfin beroendet, hans libido är just nu hyperaktiv. 'vi ses snart..' säger Nils, och börjar öppna dörren. Jocka smeker fortfarande om hans nu alltmer erigerade Phallos då Nils öppnar dörren och går ut.

Jocke var väl så där 10 år äldre en Nils, och inte ful. Nils känner en njutningsfull glömska då han står där utanför porten, likt ett ljus lagt sig i ett minustecken över hans ögon, han känner sig likt i trance.

Han känner plötsligt en kraft gripa tag i honom, likt han borde gå tillbaka in igen, suga av Jockes vackert formade Phallos och låta Jocke knulla honom, penetrera honom djupt in i tarmkanalerna. Det är vad Nils nu vill, men hans steg går annorstädes.

Samma natt känner Nils Jockes pulserande energi omkring sig, fastän han som vanligt ligger i sin säng i sin egen lägenhet. Den liksom pulserar, och Nils är tvungen att masturbera.

Nästa natt blir en liknande upplevelse.

Båda av de två överklassherrarna Alex och Ernestus hade Nils förnekat någon sexuell tillfredställelse, - han ville inte bli betraktad som ett objekt, en 'boy' som man säger på Engelska. Men, nu stod han inför en helt annan situation: Joakim var inte rik, utan helt enkelt bara gay, .. det gjorde hans böjelse desto mer sympatisk i Nils ögon, i jämförelse.

Då tredje kvällen börjar på samma sätt, bestämmer sig Nils att detta inte kan fortsätta: då blir han väl snart kär i Jocke, vilken skam!

Han tar sig över vinden ned i Åsögatsdelens trappuppgång, med tysta steg vandrar han nedför de fem trapporna, och kommer utanför Jockes dörr.

Han lyssnar inte inåt, bara knackar lätt.
Ifall det är meningen att han och Jocke ska mötas,
kommer Jocke höra knackningen så här sent på
natten.

'vem är det?' frågar en böig röst från andra sidan
dörren.

'det är..'

dörren öppnas innan Nils hinner säga sitt namn.

Han klär av sig jeansen redan i hallen.

Han leder Jocke med pulserande stånd in på den lilla
toaletten, han vill bli knullad över toalett stolen.

Den sköna pulsen från hans erigerade ollon får Nils
att tappa tidsuppfattningen. När Jocke inte fått in den
i honom efter nån minut, tar Nils sin hand och sluter
den om Jockes ollon, drar fram och tillbaka.

'vad skönt det ska bli att suga av dig..' säger Nils.

Han leder Jocke ut i hallen, in i sovrummet som vetter
mot gatan där Jocke först visat sin vackra kuk för
honom.

Jocke lägger sig på sängen med bena isär. Men Nils
tycker positionen är för svår.

Han trär på sig en sexig kondom, och lutar Jocke över
sängen, Jocke står på alla fyra.

'öppna dig sesam' säger Nils, medan han trycker in
sin erigerade kuk i Jockes anal.

Han knullar honom hårt och mycket skönt, och under
tiden gör Nils magiska tecken över Jockes huvud, som
betyder att Jocke inte kommer kunna locka honom
till detta en gång till, detta är ett one-night-stand, och
så var det med den saken.

Nils trycker under sköna ljudliga stön ut sin orgasm i
Jockes anal..

Han har pumpat färdigt , och känner sina sinnen återvända till det normala.

Han tar kondomen och slänger den på sängen.

'vad skönt det var...' säger Nils. Och Jocke ligger där, genomströmmad nu av efterkänslan av Nils sköna kuk, som just penetrerat hans anal så skönt och mjukt.

Nils börjar ta på sig byxorna.

'det blir väl snart igen' säger Jocke med en uppstudsigt böigt tonfall.

Nils tar på sig byxorna utan att säga något, klär på sig, och går ut i natten utan ett ord.

Han känner sig tillfredsställd.

Nästa morgon vaknar han med en underligt meningslös känsla han inte förut upplevt.

Han bestämmer sig för att gå ut på stan för att försöka förstå vad den innebär.

När han kommer ut, är det likt kvinnorna håller ett avstånd till honom han inte upplevt förut.

Det är liksom de viker för hans aura när han kryssar fram genom gräsen, likt en orm eller en råtta känner han sig, något som lever under marken.

Han bestämmer sig för att detta var fel, inte den initiala känslan, inte hans akt av orgasm eller intentionen, utan konsekvensen utav fadäsen.

Han hoppas vid Gud att starka kraften återigen ska rädda honom.

Arbetsförbud i Sveriges absurdistan hette LPT, känslan utav denna långsamma kula var varningen.. bröt man mot detta blev det LRV; vilket var samma

sak som dödsdom; trotsade du dock inte dödsdomen kanske du fick leva som ett illamående vrak resten av ditt liv; utan respekt, libido eller nåt det var geting-honung för hela slanten, i absurdistan anda..

Den plojatmosfär av 'överklass' Nils genom gänget introducerats i - hade sin härkomst från Kris-gänget med Odd Wingdahl i spetsen.

Eftersom den var ploj så hängde samtliga på Wingdahl tåget som bland annat bestämt sig för att köra över Nils där han låg med bakbundna händer på rälsen några mil föröver - ifall inte de var fasthakade vid tåget, insåg de att inte plojet, det praktiska skämtet, attityden, skulle funka som ramp att ponera seriös konst från..

Nu hade Nils sett vad loket gick för, men han överlevde knappt..

Kornal och Erik - de två representanterna för gängets två olika fraktioner, hade gjort gemensam sak och förrätt Nils; han skulle inte få ha sin frihet från anti-morfinet, vilket var det samma som att de förvägrade honom att utveckla sitt geni, ; det geni de initialt hyllat..

Ingen kunde jobba som geni med sådana inhibitioner genom påtvingat anti-morfin i kroppen.. Vissa kanske kunde arbeta trots allt; typ gatusopare eller liknande.. De skulle tvinga honom tillbaka till det livslånga offret för sitt framgångs tåg - Vissa s.k. 'konstnärer' fick vara fullt bi-polära; 'se här – Absurdistan-sinnet, i ren form!' - ! - utkorade då Akademikerna vissa 'över-kokon' - men detta var bara så länge de gynnade PK- agendan; ifall de vände - gjorde Tawba - och återvände till nationens ursprungliga sjäfullhet,

så - var de plötsligt 'sjuka' igen; 'du tar väl dina mediciner?'

Detta var inget att ta med en nypa salt, utan den som ryckte på axlarna, skrattade Satan åt, eftersom han gav upp ett uppgivet 'ha' medan han gäspade och förföljelsen skulle igångsättas 'från högsta ord' dvs. Odd Wingdahl.

Kapitel 6

”En Buddha är ett berg”

Vår 2008

Historien om Det krossade Hiertat skrivs utav Unielle

-

**vi ska älska henne tills alla female(s) strålar utav
Kärleks
Sällf!**

Nils träffade Madeleine en dag i Maj. Under en tid (under tiden spelas spår Nr. 3 på You can tell the world, Simon and Garfunkel, plattan) (går längs hamnen på Söder vid Katarina där Finlandsbåtarna går). Som han längtade efter någon att älska - för han sade för sig själv - det finaste någon kan ge en annan är någon att älska - det är vackrare - underbarare än att älska - i alla fall trodde han det. (“Not I” said the swan, “the entire idea is utterly absurd, I would be laughed at and scorned if the other swans heard”).

Från den stunden började hans liv (gick omkring i Gamla Stan) stannar plötsligt framför ett skyltfönster där tavlor ställts ut - han tittar in och ser en kvinna som sitter med händerna i knäet och fötterna på en stol framför sig. Han stiger in genom dörren på ett halvsäkert sätt. Han tittar sig omkring på tavlorna, och sedan på kvinnan hon har öppnat sina ögon nu och tittar på honom. Båda väntar på att den andre ska börja -

”jag hade den här boken” sa han. Hon tittar på den och

tittar sedan i den.

”har du skrivit den?” säger hon.

’hur mycket kostar den?’

’det kostar ingenting’ då började hon skratta

’det var mina föräldrar som betalade, jag hade ingen
möjlighet att betala hyran’

han började svettas.

’jag har tryckt upp den själv’ sa han.

’ja jag såg det’. Han förstod själv inte att han hade sagt
någonting roligt... Men han mindes plötsligt Blyth, den
käre Blyth, som han hade läst och han sa:

’Blyth säger att all sanning är paradoxal’

När han såg att hon fortfarande skrattade så böjde han sig
efter boken och slog upp en dikt i den.

Han läste den dikt hon nyss hade läst och återigen satt
han och tungt men det bröts snart, den där känslan av
någonting i bröstet som puttade på kom igen, han såg på
henne, hon var så vacker det hade inte märkt förrän nu.

I sig själv, de satt där tysta en stund och det var först då
vattenkokaren gick av som han märkte att han fortfarande
satt där... hon vek försiktigt ihop boken och la den på
bänken...

Han blev besviken, den låg där så nära intill honom,
liksom han skulle vara tvungen att ta med den hem
igen... Trodde hon att han ville sälja den? undrade han
för sig själv... tanken hade inte ens kommit över honom,
men började han tänka det kanske vore bra om jag
nämnde hur mycket den kostade ’jag har tryckt upp den
själv’ sa han.

’vart bor du någonstans?’

frågade hon plötsligt.

Vanan inne försökte han ljuga, men han sa ’på söder’

'jag sitter här på galleriet...'

han tittade upp, 'ja'

'ibland kanske jag behöver någon som sitter här istället för mig'

Han hade inte haft en intention att knulla då han kom in, men plötsligt kände han... han lutade sitt huvud i sina händer

'när är du född' frågade hon plötsligt. Han letade i sitt sinne efter datumet han var född, eftersom han alltid brukade ljuga om det, men plötsligt sa han 'i Augusti'

'vilket datum?'

'fjärde'

'vilket är ditt favorit tal?...'

Han tittade ned och drack chokladen.

'fyra'

Hon lutade sig tillbaka och tycktes tänka, han satt med huvudet i knäet och kände den där vinden utav osäkerhet fara över honom igen, alla andra kvinnor han varit intresserad av hade flytt vid det här laget.

Han hörde henne plötsligt säga, rent ljudlöst:

'ja, det kanske är han,.'

Han satt fortfarande och tittade ned i golvet, och väntade på slaget han skulle få på huvudet.. hon skulle säga 'jag stänger snart', och han skulle behöva gå...

I bröstet som puttade på, kom igen... Han såg på henne; hon var så vacker, det hade han inte märkt förrän nu...

Han såg på, men sen vågade han inte längre...

Hon hällde upp den varma chokladen och han fick en varm kopp som han knappt kunde hålla i handen, han var snabb att ställa ned den och hon sa:

'akta koppen är varm'

detta sa hon först efter han fått den i handen, och han sa

'ja'

Han tittade på henne och hörde plötsligt en röst som sa 'den där fitta skulle vara skön att knulla'

Han tittade ned i golvet, hur skulle han nu våga vända upp blicken? Han funderade för sig själv om det var han själv som hade sagt det...

'på vilket sätt är du skizofren?' frågade hon

'jag hör såna där saker sägas till mig i de mest fina stunder... då jag absolut älskar som mest, så kommer plötsligt en röst som säger t.ex. 'ska du inte knulla henne nu?' eller såna där saker som bara förstör... och jag vet inte vad jag ska göra, det var därför jag blev tyst alldeles nyss, för att det började igen... jag kände en fruktansvärd trygghet innan dess, men sedan kom det där och sade så och jag kände mig fruktansvärd...'

han kände genast på sig att han borde säga, 'men det var inte därför jag kom hit...' han började genast, att hon log men håret skymde hennes ansikte.

'Jag gick förbi och såg de där tavlorna, och så kände jag mig plötsligt underligt trygg, därför kom jag in'.

Han tittade ned och drack chokladen, vad skulle han göra nu? han vågade inte säga ett ord mera...

De satt där och drack sin varm choklad, han kände att tystnaden började bli för lång, och det var inte en behaglig tystnad, så tittade han plötslig upp...

'jag är skizofren..' sa han

Hon tittade på honom besviket och yttrade i en kall besviknen ton:

'jaha...'

Han kände genast på sig att han borde säga

'men det var inte därför jag kom hit...'

'Ibland kanske jag behöver någon som sitter här istället

för mig'

'Det gör jag hemskt gärna!' utbrast han utan att kunna hejda sig. Hon började le, han sträckte ut sin hand för att fatta hennes och till sin stora förvåning fick han hålla den. Han satt där med hennes hand emellan sina händer, och tänkte på att sista gången han satt så här hade... men han ville inte tänka på det nu, han kände hennes händer emellan sina, hennes enda hand emellan hans två och han kände sig trygg. Han tittade i en förvåning som var utan like upp emot henne, och varenda gång han gjorde det så log hon och vände bort huvudet. Han kände att det var dags att släppa, men tänkte han det var någonting med det där leendet, det var så enormt kärleksfullt... han satt där tyst, slagen till marken av den kärlek som kommit upp i honom

'Fyra' Hon lutade sig tillbaka och tycktes tänka, han satt med huvudet i knäet och kände den där vinden utav osäkerhet fara över honom igen. Han satt där tyst, slagen till marken av den kärlek som kommit upp i honom. Han snuttade på sin choklad och kände själv att det var dags att bege sig iväg snart. Han sa inget mer, drack inte ens upp chokladen utan reste sig upp. Han såg hur hennes blick blev längtansfull då han gjorde det och han sa:

'Kan jag komma förbi här imorgon?'

'Och dricka mer choklad?'

'Ja...'

Han var redan på väg att gå ut då han hörde henne säga
'men boken då, du glömde boken'

'den får du...'

Det hade gått två dagar sedan han varit hos Madeleine första gången. Under gårdagen hade han igen fått hålla

hennes hand, och hon hade igen gett det där leendet, nu var han på väg ned till henne igen. Då han kom vid Slussen kunde han plötsligt inte komma längre.. Han försökte forcera en kraft som var starkare än honom själv, men det gick inte hur många gånger han än försökte vända ned emot Slussen, så kom han bara åt andra hållet, han gick upp på Mariaberget, han gick längs vattnet, och tittade ned emot Gamla Stan och trodde att hon nu väntade honom där. Han kände en sprängande längtan i bröstet, det var soligt ute, och då han inte kom längre lät han solen lysa rakt in i hans ansikte, och han tänkte på att han då upplevde en liknande känsla som då han höll hennes hand en känsla av trygghet, en känsla av att alla dessa omkring honom som ville honom ont, som flydde, de betydde inte längre någonting, en slags känsla av odödlighet... Men så kom tillslut ändå den där känslan över honom att han borde gå till henne och han gjorde åter ett försök att komma åt hennes håll. Han sade: 'Gud om du inte ger mig detta...'

Sen kom han i... Plötsligt så släppte greppet omkring hans kropp och lätt som en plätt vandrade han över Slussen och kom in i Gamla Stan. Hans hjärta bankade hårt då han såg hennes galleri (dvs. utställning). Han steg in och hon öppnade ögonen och log emot honom. Han gick direkt och satte sig. "Idag kan du inte hålla min hand, jag är förkyld." "Det gör ingenting för mig" sa han. "Vill du ha choklad?" Han kände sig så besviken att inte få hålla hennes hand att han avböjde chokladen.

Torsten hade berättat en historia om hans vän Nils Ferlin; Nisse, som Torsten kallade honom:

'Gud! så vacker du är!...' som Nils Ferlin sa då en utav

stans skönaste damer gått omkring i rummet - han och Torsten (Föllinger) arbetade i - fullkomligt suckande - han som följt henne med blicken tills hon sett åt hans håll.. då förstod han plötsligt en utav Guds aspekter 'man kan inte hjälpa att säga sanningen' –

”Vad ska du göra idag då?” frågade hon honom och han kände att det fanns en underton i hennes ’idag då’, som satte igång en ström av varm njutning emellan hans ben.

”Jag hade tänkt sitta här...” Så satt de där bägge tysta. Han försökte greppa hennes hand men fick bara hålla i hennes handskar. Han kände sig besviken, han satt där och plötsligt puttade den främmande kraft som höll hans liv i sina händer, upp hans händer och han smekte plötsligt hennes arm, väldigt försiktigt liksom han var osäker och ytterst rädd att hon skulle dra tillbaka den. Han tittade inte upp utan kraften fortsatte att smeka uppåt, emot hennes skuldra. Där stannade han och smekte litet nedåt igen, hans kropp lutade sig nu emot hennes, liksom han nästan var i hennes famn, hon böjde inte bort huvudet helt utan hade leendet kvar på läpparna. När han märkte det kunde han inte hålla sig, han reste sig upp och började först kyssa henne på halsen, sedan på kinden. Sedan plötsligt så kysstes de, läpparna nuddade vid varandra han tog sina händer och smekte hennes bröst, han böjde sig ned och började kyssa hennes underliv, de var alldeles tysta. Så försiktigt började han vika ned hennes trosor. Hon lyfte på rumpan och han såg hennes vita hud därunder. Han tittade plötsligt bakåt och reste sig för att dra för skycket så att inte de som gick förbi skulle se vad som pågick därinne, när han sedan såg på henne satt hon med trosorna halvt nere och såg på

honom. Han böjde sig åter ned och trosorna, halv kysste henne. Då kände han hur hon tog sina händer och knäppte upp hans byxor, han kände liksom hans bröst skulle sprängas. De gick ned halvt, så böjde han sig ned och drog av henne trosorna helt. Han kysste låren och magen och drog upp hennes tröja, så särade hon omärkligt på sina ben, han kysste...

De vaknade båda upp ifrån sin trance då två kvinnor steg in i galleriet, de satt där och drack varm choklad och pratade. Han såg hur hon gjorde ett kast med ögonen.

'nämen hej Madeleine!' hörde han en röst som sa... rösten lät gnällig liksom så basunerande ut och han förstod direkt att det inte var någon nära vän till henne som kommit.

'hej hej' sa hon i en röst som mera lät som 'försvinn, försvinn'.

Han kände en fruktansvärd smärta och längtan då hon reste sig upp. Innan hon gjorde det kände han hur hon tryckte hans hand som vilade i hennes en gång.

'hur går det här på utställningen? går det bra?'

'tja..'

han såg henne vicka omärkligt på huvudet, liksom hon ville säga två saker samtidigt

'är det många besökare?'

'det är inte lika bra som år två tusen...'

'jaså?'

'ja... man kan ju säga...'

'men Gud så underbara målningar! tycker du inte Ann Marie?'

Nils tyckte att det fanns någonting så hänsynslöst i dessa kvinnor att han började röra på sig oroligt... 'titta på den här Kerstin' Ann Marie sa det på det där total breath

taking away sättet, 'är den inte underbar?' 'den är som en rymd av klanger i gult' det var Nils som talat. Det blev alldeles tyst bland de tre damerna. Ann Marie tog sig om hakan och tittade på målningen. Madeleine stod alldeles tyst.

Nils gick emot dörren, Madeleine kom efter honom, han sa tyst till henne.

'fina färger du har... det är faktiskt lite som Chagall...'

'ja...' hon log och Nils tyckte att det var åt honom 'det är många som sagt det...'

'jasa och jag som trodde jag var den förste som hade kommit på den briljanta idén inte sant Ann Marie?' Ann Marie stod och betraktade en tavla. 'Titta på den här Kerstin', han kände att han borde hjälpa henne på något sätt emot dem, han reste sig upp och gick fram emot dem.

'Det här är Nils' sa hon 'han är poet'... Han tyckte han såg kvinnorna göra stora ögon, liksom de på en gång fick ett annat intryck av honom... hans hår var ju otvättad, hans kläder slarviga, de hälsade hand... Han kände dessa torra händer, skaka hans, och han darrade inombords.

'jasa... du har poet härinne du...' 'ja... han kom in i...'

'jag kommer tillbaka lite senare idag, ok?'

'ja, gör det...'

'nämen ska du gå nu Nils?' det var Ann Marie som talade 'ja jag har lite saker att göra, han kan ju inte vara här han på galleriet med mig hela dagen...'

'vi som tyckte det var så kul med en poet bland oss...'

Nils tryckte Madeleines hand och gick ut ur galleriet.

"Perverst!"

"Vad pervers du är Nils!"

"Han bara skriver och skriver och skriver och skriver -

han bryr sig inte om någonting annat!”
”Det låter allvarligt...”
”Kan ni inte göra någonting?”
”Ni kan ju försöka få hit honom, så kan vi försöka tala med honom...”
”Det där köper jag inte!”
”Vad är det du vill egentligen?”
”Jag önskar att jag aldrig hade träffat dig”
”Det var hemskt sagt... så säger man inte till någon man älskat med...!”
”I will jump at her and fuck her!”
”Det skulle vara rätt åt henne! Som hon lockar dig!”
”Ifall en *så* intelligent person gjort detta... vad kommer då inte de mindre begåvade att göra?”
”Sagan om Ringen...”
”En god ring som inte får försvinna!”
”Så här gör vi med våra förrädare!”
”Jahbulon hemsöker Tadeo... (i 8de gradens svea - frimurarloge)”
”Jahbulon är död - en liten fluga nere i helvetet!”
”Kan man döda en ande?”
”Man kan bränna den - om Döden finns i helvetet...”
”målet är att samla alla revoltörer emot den Himmelska rättvisan i helvetet!”
”Där ska de brinna och skära tänder i all evighet!”
”vad har jag gjort för någonting? varför händer det här mig? Jag förstår inte... jag har ju bara följt mitt hjärta... Dumma ingivelser... men var de verkligen så dumma? Det kändes där - det var därför jag gjorde det...”

Kraften visar sig starkare än lockelsen till kvinnan

Det finns vissa saker man inte kan förklara - Nils var jättekär i Madeleine. Denna dag skulle de ses, de skulle ses mitt på Årstabron - den nya. Nils började sin vandring redan tidigt. Han vandrade nedför Åsögatan in på Nytorgsgatan, förbi caféet Skåningen som låg där - där de tre turkiska kvinnorna nu satt i en tom lokal - allt sedan caféet bytt ägare - och samma ägare nu istället hyste ett ställe med ett annat namn, litet längre upp på Skånegatan. Plötsligt kom en bil rullande förbi strax intill där Nils stod och i bilen hälsade någon på honom på långt avstånd. Han tyckte sig urskilja en poet som hette Daniel Boyacioglu, Nils och Daniels historia var märklig. Först hade Nils avskytt hans dikter och Daniel hade frågat ”Tycker du det är dåligt” och Nils hade svarat med knapp hörbar stämma ”Ja”

Detta var inför ett fullt bibliotek där alla satt knäpptysta. Daniel hade haft på sig en hatt.

Sedan hade de senare träffats på Café Glenn Miller en Januarikväll. Daniel kände inte igen Nils men Nils kände igen Daniel - bakom serveringsdisken hade Nils bitt om ursäkt för sitt dåliga uppförande, sedan dess hade Daniel alltid känt igen honom, och alltid hälsat på honom. De hade aldrig talats vidare men en sympati som bara uppstår poeter emellan fanns hos dem.

Daniel var även vän med en annan av Nils bekanta. Han hette Isak och hade gett ut en bok på Ink. Daniels dikter hade Bonnier tryckt. Isak och Nils hade träffats en sensommarkväll då Isak satt och pimplade öl med sina vänner på Katarina kyrkogård. Nils var ute och spatserade och råkade spatsera förbi. Den där rösten hade varit där igen - den där trygga säkra rösten hade sagt till

honom; stanna och gå tillbaka och prata med dem. Det hade han gjort men underligt nog hade han bara vänt sig till Isak för samtal. De pratade om Isaks mammas årliga fest på Gotland, och Nils hade, smått idiotiskt, frågat om han fick ta Isaks hand. Så hade de två poeterna mötts. ”Isak” ”Nils”

Sedan dess hade de många gånger mötts på stan (Isak bodde på samma gata som Nils). Nils svängde ned på Katarina Bangata, sedan gick han över Åsögymnasiets skolgård för att sedan svänga upp vid Allhelgonakyrkan där hans pappa och han lagt ett bud på en lägenhet en gång. Han svängde sedan åt Eriksdalskolan till.

Där - vid fotbollsplanen mötte han plötsligt en hund, en sådan där fin vacker Golden Retriever, som han tyckte så mycket om.

Hunden ville genast hälsa på honom - och de möttes liksom de vore gamla vänner...

”har du hund?” frågade matten.

Men Nils var för upptagen av pussarna hunden gav för att svara.

Då han reste sig upp sa han ”tycker inte du att det är dags för revolution snart?”

”Hur menar du då?”

”Ja, allt är ju förbjudet! Det är förbjudet att vara människa!”

”Men hur ska vi göra då?” sa hon i desperation.

”Jag vet inte ännu - men håll ut! Räddningen kommer!”

Nils gick vidare, efter att ha gett ”tusentals” blickar på hunden.

Han kom nu nedåt skogen - han gick tills han kom till kolonihusens slut - sedan gick han över spåren vid himmelen och upp på andra sidan - på berget. Där stötte

han plötsligt på några negrer som satt och tänkte där. Där var en förkunnare som talade om att det var dåligt för kroppen, att äta kött. Nils frågade om han fick sätta sig ned och tala litet med dem - de stirrade misstänksamt på honom.

Han tänkte på Madeleines plakat på utställningen.

”Sweden needs an art-revolution” och han tänkte på att nu hade han mött så många som planerade revolution, att det var underligt. Han kände det liksom det var hans uppgift att organisera.

”Jag känner många konstnärer som tänker på vad ni just nu tänker på...” sa han till afrikanerna. Men en tystnad spred sig omkring honom, de var för misstänksamma.

Han gick vidare - för hans mål var bron - bron där Madeleine var just nu - han hade ingen klocka på sig - utan gick på känn. Han ilade nedför bergen och gick längs vattnet - på samma sätt som en hund med fast luktsinne, inställd på andra saker än villebråd, rivaler och älskare. Han tog en pinne någonstans på vägen - hans hjärta dunkade i bröstet då han tänkte på Madeleine. Han såg bron härifrån och han tänkte ”antagligen står hon just nu där och väntar på mig”. Han försökte skynda lunken, men någonting höll honom tillbaka. Han gick förbi sin väns båt - Vladimirs båt, där han gärna skulle vilja bo - guppade ständigt vid Söders sida utav Årstaviken.

Plötsligt så vände han om, han hade inte en tanke på att vända om och han gick tillbaka, han försökte streta emot men hans kropp lydde inte *hans* vilja, den lydde *sin egen* vilja och då visste han, var det inget att göra. Han försökte forcera kraften han funnit - men utan framgång - han gick flera gånger längs gränsen som var uppsatt av vem visste han inte - normala människor tycktes kunna

gå över gränsen utan svårigheter, men inte han!
I enorm vanda återvände han hemåt och kastade sig över telefonen direkt.

”Madeleine Priimus!”

”Jag var där!”

”Var då?”

”Vid bron”

”...”

”Men jag kom aldrig dit till där du var!”

”Det gör inget, jag gick och fikade vid Tantolunden, vi hade ändå en mäklare här hemma...”

”Kan vi inte ses igen?”

”När då?”

”När som helst!”

”När skulle det vara?”

”Om... om... om...”

”Om vadå!?”

”om koden till huset och numret... så kommer jag”

”O.K.” Hon sa det med den där barnsliga stämman och den där ljusa tonen liksom...

”Jag kommer snart...”

”Hej”

”Hej”

Då han lade på luren var han alldeles svettig - det hade tagit på hans själs hjärte-krafter att inte få träffa henne.

Nils var ofta ute och gick på långa promenader - eller snarare, det var inte promenader, det var vandring. Åt alla möjliga håll vandrade han - utåt Nacka, nedåt stan, uppåt Hammarby och åt Fjällgatan till. Mest tyckte han om att vandra i Nord Sydöst västlig riktning, dvs. åt Fjällgatan till och mot Sofia - fast då var det Sydväst - nedåt Skåningen och Skånegatan.

En dag var Nils ute och gick. Han gick samma väg som förut, nedåt kolonilotterna upp på berget, ned vid Vladimir, fortsatte förbi bygget (den här gången kom han så långt!) sedan gick han upp vid bron, den långa fina vägen som var så härlig att cykla nedför. Sedan kom han faktiskt upp på bron. Men där tog det stopp. Nu kunde han sannerligen inte komma längre. Han försökte - men det gick inte. Han sa

”Till Madeleine! Till Madeleine! Till Madeleine!” och han märkte plötsligt en förändring. Han märkte att om hans önskan var tillräckligt stark kunde den röra berg.

”Till Madeleine! Till Madeleine!”

”Jag älskar henne!” skrek han - det var kväll - vinden blåste ifrån väst - solen hade redan gått ned.

”Till Madeleine! Till Madeleine! Till Madeleine! Till Madeleine!” Så höll han på tills hans koncentration blev störd och ett bakslag kom - han höll på att behöva vända om. Men så kom tanken på henne igen;

”Till Madeleine! Till Madeleine!” han kände det liksom han gick igenom portar - så kom han över på andra sidan.

’Då jag gick över bron

Var den lugnaste stunden i mitt liv

Jag insåg att jag skulle komma att betyda mycket för många - och att jag skulle kunna dö i morgon...

då jag gick över bron’

Kvällshimmelen hade lagt ett svagt skimmer över bladen - marken - på Årsta-sidan var fullt av löv - vid grinden där han kände igen sig så valde han väg - skulle det vara intet som tornen eller vänster. Nils bestämde sig för vänster, och spatserade där lycklig som en gök då den horar - vid rosenbusken tog han en ros för att ge till Madeleine.

Då han kom fram till huset så slog han bara koden och gick in, liksom han bott där en längre tid. Han visste redan vilken våning hon bodde på 1,5 och att det stod Priimus/Chano på dörren.

På dörren satt flera ringklockor - han hade visst ringt på fel - så tryckte han igen på en annan ringklocka och hörde flera toner spelas inne i lägenheten. Så hörde han en innerdörr öppnas där inne och någon fumlade med låset - så öppnade hon dörren och där stod hon ”jag tog en ros till dig!”

”Hej!” sa hon.

Utan att säga någonting tog hon emot den. De omfamnade de varandra.

De satte sig inne i vardagsrummet. Litet senare gick de upp till tak-terrassen. Nils hade med sig gitarren och Madeleine bröd och skorpor och te - detta blev redan en grundval för deras samvaro, Madeleine tänkande på mannens njutningar, Nils tänkande på örats ljuvhet.

Vad som hände där uppe går inte att förtälja för det var det ljuvaste ljuvlighet i världen - Stendahl skrev att han var rädd att de fina stunderna skulle tappa sin glans om han skrev om dem - och författaren till denna bok har en liknande inställning. Litet senare på natten så låg Nils och tänkte i Madeleines soffa. Han lät minnena vandra som de ville - hur han först spatserat utåt Gamla Stan - hur han sett målningarna i skyltfönstret - hur han kommit in, och slutligen, hur han nu låg där älskad.

Elin, Elsa, Lina,

’Psykiater *vill inte att det ska gå bra!* De vill ha en som fånge.’

Plötsligt kom Madeleine in i rummet, liksom hon hade känt på sig att han låg vaken. Hon satte sig ned på

sängkanten

”Jag tänkte just på dig!...”

”Jag vet...” och så kysstes de.

”Det är snart fullmåne” sa hon.

”Den har lyst in hela natten” sa Nils

”Saker och ting är häftiga” sa hon.

”Morgonstjärnan lyser också”

Madeleine tittade efter

”Ja, det gör den!”

”Vad betyder det!?”

Nils hörde inte hennes svar, han hörde bara hennes väsen
- som talade - tänkte Nils sen.

Madeleine satte sig vid hans sängkant - hon masserade
honom ömt - och smekte honom.

Det var det bästa han varit med om i hela sitt liv. Han
hade aldrig känt sig så nära en annan människa. Plötsligt
så hörde de bägge två hur en dörr öppnades och
Madeleine sa

”jag måste gå!”

Så reste hon sig upp och gick tillbaka till sovrummet, där
Chenso var - och så skiljdes de båda åt. Hon lämnade
rummet i tysthet och ensamhet, men hans hjärta kändes
lugnt, om än att det var en knipande pina i hjärtat som
längtade efter henne.

Chenso Chano kommer hotfullt och säger ”Det är bäst du
lämnar Madeleine ifred” Nils börjar gråta - så mycket
motstånd för Ingenting!

Madeleine duschar Nils och smeker honom, säger ”det är
bäst att göra det mitt framför ögonen på maken - då
misstänker han minst”

Madeleine och Nils går till Torsten - Nils har svårt att gå

exakt och dras tillbaka men Madeleine insisterar pga. tiden. Då de kommer upp mår Nils dåligt han säger ”Jag har ingen vän - jag har ingen tjej” Madeleine säger ”om du inte vill så...”

”det är inte så jag menar...” säger Nils

De går snart och Madeleine ler falskt emot Torsten. Då de kommer ut rinner tårarna nedför Nils kinder och han säger med gråt i stämman ”jag vill aldrig mer se dig så där, nu vet du att han finns”

Nils ringer upp Madeleine, då hon ritat en shaman på sitt bröst och frågar om det hänt något dåligt ”Ja, jag brände nästan håret, det var otäckt”

Nils blir först ledsen men sedan brer sig ett sataniskt grin ut över hans läppar. Han blir rädd - detta är första gången han lägger märke till de fem - en grupp hemska ryttare som vill krossa hans liv.

Madeleine kommer till honom och de ligger med varandra. Hon vill gå men han ber henne att stanna. De älskar verkligen - sedan, då de ligger bredvid varandra säger Nils:

”Det är så konstiga tankar jag bär”

”vadå säg” säger Madeleine

”Det är en röst som liknar Erik Martlings då han klappade Markus Wahlgren på axeln med kupad hand och sa; ’djävla fitta! En riktig sur-fitta!’” **(Fotnot: Detta kallades ’ryggklappande’ och uppväckte löje hos de omoraliska slynglarna. Det signalerade att den klappande fått en tjej den andre hade ett lösaktigt förhållande med på sin krok, att de börjat ’dela kött’)** Madeleine reser sig upp och tar på sig strumpbyxorna under tystnad, ska hon sedan gå, på Nils fråga säger hon bara

”Jag måste gå”

Nils blir väldigt skraj och ringer till henne, men hela tiden kommer ursäkter, liksom

”jag måste till spisen” eller ”jag måste gå ut och handla”

Nils lämnar då sitt hem med gitarren och sin stora militärryggsäck. Han går till Skanstullsbron - han tar med sig sin kniv. Han står där med kniven tryckt emot bröstet och känner att levande nu är värt noll eller mindre än noll - så han tar upp kniven, dess blod, och trycker den emot hjärtat, men hans hand utför inte gärningen även fast han vill. Han går hem till sina föräldrars hem - där Anji genast säger åt honom att tvätta fötterna - han vill inte göra detta - sedan så blir det även bråk om pajen, men sömnen blir god och uppfriskande. Han får en idé om att man i Österlen kan finna likasinnade - så nästa dag ger han sig iväg (efter att ha släppt familjens blandning emellan tax och Jack Russel på fri fot, som heter Simba) emot vyer - han säger till sig själv att ”denna sommar ska jag sväva bort och det liksom ett bi och bara gör vad jag känner för. Sedan i höst kanske Madeleine har förlåtit mig” Han tar sig till busstationen och köper biljett. Han väntar ända tills kvällen på att bussen ska komma, och snart sitter han på bussen ned emot Malmö. Dess längre färden går dess mera instängd känner Nils sig bland människorna - han vill mörda dem allihopa - tillslut står han inte ut längre - vid Oskarshamn så går han av. Stället är ödsligt - han ser inte ens havet - några full-gubbar och knarkare sitter på en bänk - och han finner det roligt att prata med dem. Han går in i Centrum och köper sig mätt på jordgubbar - han sätter sig mitt i Köpcentrumet men ser inget som intresserar honom. Han går ut på andra sidan men en skräck kommer över honom. Han går fort

tillbaka och sätter sig för att kontempera vart han nu var någon-stans. En bil kör förbi flera gånger för att varna honom att inte sitta på marken - det är olagligt!

Han stiger upp och känner för att kissa - men känner sig obehaglig till mods om han kommer komma med bussen han köpt biljett till eller inte - eftersom han ens inte har den vissaste kontroll över sin egen kropp - han har släppt den fri.

Han ställer sin väska på parkeringen och går in i trädgården bakom full-gubbarnas ryggar - där kissar Nils och en kvinna kommer och kör bort honom. Han kommer faktiskt in i bussen och tackar Gud.

På vägen upp, vid bytet av buss - träffar han på Maria Granath - AF barnet - skolkompisen. Han blir glad

”säger dig namnet Nisse någonting?”

”nämen är det du! Gud vad roligt! Vad gör du här! Har du någon kontakt med Caspar?”

Sedan talar de hela vägen upp till Stockholm.

Nils: Jag tyckte inte om risperdal, så vi gick över till zyprexa...

Intervjuare: Blev du bättre av zyprexa då?

Nils: låt oss säga så här: de gånger jag försökte sluta, kunde jag inte sova... i början, precis efter uppehållet, sov jag normalt, men, sen blev min energiaktivitet för hög, och jag kunde vara ute och springa hela natten... så jag var tillslut tvungen att gå tillbaka till att svälja tabletten varje kväll...

Intervjuare: Blev det bättre då?

Nils: Jag kunde i alla fall sova...

Våren 2008 - klarade jag av att sluta med zyprexa... och blev väldigt produktiv, och skrev bland annat några utav mina bästa dikter och musikstycken... och vad jag upptäckte var att substanserna i dessa preparat, hade hållit tillbaka min kreativitet till stor del, och att denna blev mycket mera livskraftig när jag slutade med dem... Tidigare dikter hade kunnat vara om ganska mörka ämnen, men nu, blev det plötsligt ljust på nåt sätt...

Men då tyckte mina föräldrar att det hade blivit alltför ljust, att jag hade blivit allt för mycket uppåt, vad man då kallar för 'mani' och då kontaktade de psykiatrin på Södermalm...

Sen så hände det sig så, att jag en dag lade mig intill en husvägg på Södermalm invid en restaurang.

Intervjuare: vänta ett tag, de ringde till psykiatrin?

Nils: Ja, och sa till dem att jag är ute väldigt mycket på kvällarna och att de tror att jag har slutat ta zyprexa, och att psykiatrin skulle fundera på att lägga in mig...

Intervjuare: Och vilken läkare träffade du då?

Nils: Då träffade jag ingen läkare, för jag höll mig borta ifrån min lägenhet, då jag inte ville...

Intervjuare: Just det... så du smet...

(paus)

Nils: Så en dag la jag mig intill en husvägg, eftersom... men jag hade inte en aning om att mina föräldrar hade gjort på det här sättet, vid den tidpunkten, eftersom de hade inte kontaktat mig... men jag, på nåt vis, kände på mig att jag inte skulle vara hemma... men, hur som helst började jag tänka, att jag haft väldigt mycket erfarenhet av psykiatrin, men jag har inte haft den erfarenheten att 'vara inlåst'...

Intervjuare: Du tänkte det när du låg vid väggen där?

Nils: Ja just det, eller, jag tänkte det innan jag la mig vid väggen... och jag tänkte det, att det är en del utav mitt uppdrag av att 'lära-känna-psykiatrin', att jag också testar gränsen för vad 'att bli inlåst', gäller... 'hur-långt-man-kan-gå' innan man blir inlåst...

Så då så lade jag mig invid en vägg på Åsögatan, och låtsades sova.

Intervjuare: Ute på gatan?

Nils: Ja just det, men, inte där bilar kör, utan, under några trån helt enkelt...

Och, det kom några människor och samlades omkring mig, och dessa undrade vad det var med mig, och, jag svarade inget på deras tilltal...

Och sen så ringde de ambulans, och då kom ambulansen, och de höll upp mitt högra ögonlock... eller båda ögonlocken, och uppfattade att jag var avsvimrad på något sätt...

Så då tog de in mig till SÖS, och sen skrev läkaren där ett LPT på mig... men, det visste jag inte vid det tillfället, utan jag hann ta mig därifrån genom en bakdörr innan de kom och hann föra mig till Katarinahuset. (låg bara

och fick dropp, och inbillade mig att detta innehöll morfin.)

Intervjuare: Du smet där?

Nils: Just det. Fast jag hade ingen aning om att jag måste stanna... fast läkaren sa det... men, jag lyssnade inte på det. Och sen, pga. att jag fått väldigt mycket dropp, så på vägen tillbaka till de kvarter där jag känner människor, så kissade jag på mig utanför Folklore Center, på Wollmar Yxkullsgatan, medan jag satt och väntade på legenden som driver stället.

Sen, gick jag omkring på gatorna helt enkelt i några dagar, och sov de facto på andra sidan Erstagatan hos en homofil som hade en katt som tyckte om mig, att ligga och trä ut och in naglarna genom mitt skinn medan jag låg och smekte den (jag hade dock inget sexuellt umgänge med homofilen, fastän han givetvis var intresserad... Oscar hette han...)

Så, en dag, går jag på Borgmästargatan, precis i korsningen till Åsögatan där jag blivit upphämtad utav ambulans, och då upplever jag på nåt vis, att mörka krafter försöker överrumpla mig, så, jag går genast i försvarsposition med mitt mentala svärd utav ljus.

Hela våren, sedan jag slutade med zyprexa, hade jag börjat gå på stan med ögonen stängda (inte hela tiden, men, längre perioder).

Intervjuare: Även över gatan?

Nils: Ja just det, även över gatan.

Intervjuare: Därför att du trodde du kan se ändå, eller?

Nils: Jag uppfattade det som att jag kunde se ändå, just ja. Så, jag övade det seende, som inte är kopplat till synnerven.

Intervjuare: Tredje ögat.

Nils: Tredje ögat, just det. Och jag var beredd att gå så långt som att riskera bli dödad, för att bevisa att jag litade på de Andliga Eteriska Mästare som vägledde mig. Jag hade t.ex. en dag hoppat ned på en klippphylla vid Erstaterrassen, och jag tänkte; hur ska jag komma upp nu? Säkert 3 meter upp till kanten, och jag tänkte; jag bara känner mig för, och vips! Så var jag uppe... sedan promenerade jag balansgång utefter kanten på Erstaterrassen.

Intervjuare: Men, du hade inga planer på att ta livet av dig?

Nils: Nej, absolut inte! Jag gjorde vad som jag blev beordrad utav mina Mästare! Allt de beordrade, det gjorde jag!

Intervjuare: Men det gick bra... du krockade inte med några bilar, och du rasade inte ned för stupet...!

Nils: Och på samma sätt, inte heller då, när jag kände att jag blev överrumplad utav mörka krafter där på Borgmästargatan, utan, då slöt jag ögonen, och började fäktas! Så jag backade ut och in mellan bilar, och jag krockade endast en gång med en parkerad bil... men, sen, plötsligt hörde jag sirener, och, då sprang jag runt hörnet in på Kocksgatan, varvid en polisbil kom körande mot enkelriktat, och stannade... och, så var det fem stycken polismän, som brottade ned mig (det var de tvungna till) och bar mig in i deras bil...

Sedan gick färden till S:t Görans psykakut...

Faktum var, att samme läkare, som först på SÖS hade skrivit ett 'vårdintyg' på mig, råkade bo i Tengbom-huset på Borgmästargatan, och, hade råkat komma ut och sett mig, kanske redan innan jag börjat fäktas... därför var polisen så snabbt på plats...

Intervjuare: Vad var det för typ av mörka krafter?

Nils: Jag upplevde det, likt det var som skuggor...

Intervjuare: Var de tredimensionella och fysiska, eller, var de i ditt inre öga? Eller...

Nils: Jag upplevde det som att..., jag inte direkt såg dem med mina ögon, utan att jag kunde uppfatta dem med mitt tredje öga, men, att dessa kunde påverka mig fysiskt pga. det eteriska Upplysta tillstånd jag befann mig i. Jag hade så att säga, korsat gränsen över till andevärlden, och därför, hade också varje kraft därifrån, en möjlighet att påverka mig fysiskt.

Intervjuare: Så andra som gick förbi hade inte kunnat se dem?

Nils: Inte vad jag tror i alla fall... De hade inte uppfattat det, eftersom, den här typen utav skugglika figurer, de är inte lätta att uppfatta, man kan tro att det bara är en viss nyans utav verkligheten...

Intervjuare: Du berättade en intressant sexuell sak... vågar du berätta det inför kameran?

Nils: Ja!... det var våren 2008, du ville jag skulle berätta det... det var helt enkelt en utav mina grannar, som.. det var när jag brukade vara ute väldigt mycket, så, brukade han stå och röka i fönstret på 1sta våningen.. och då så.. jag hade ju i princip inga pengar (då jag slutat mitt yrke som affischerare för nattklubbar, och, faktum var, dess mer jag tjänade, dess mera slösade jag.. mycket genom att ge bort pengar till s.k. tiggare (mest svenskar)... men de köpte väl 75or för slantarna...) så att jag levde nu bara på att människor gav mig mat. Så, han bjöd in mig då på frukost, och plötsligt, utan förvarning, hade han tagit fram sin Phallos, som redan var erigerad. Och, då

tänkte jag så att; nu måste jag gå, ty, annars kanske jag blir upphetsad och har sexuell umgänge med karln. Så, då försökte jag gå därifrån, men, han gick efter mig och smekte mig väldigt sexuell på skrevet. Och efter det, blev det på något sätt så, att jag fick sexuella starka drömmar - så om natten, var det som en mara: jag kunde bara inte sluta tänka på att jag enkelt kunde gå dit, och så återupplevde jag den där mjuka känslan utav smått smärtsam njutning jag känt när han smekt ballarna genom byxorna.

Efter en tredje sådan natt, fick jag plötsligt nog den fjärde kvällen, och tog mig genom vinden ned till hans lgh på Åsögatan och knackade på dörren.

Han öppnade liksom han förväntat sig att jag skulle komma.

Vi klädde av oss och gick in i badrummet, jag satte på hans pulserande sköna kuk en kondom. Meningen var att han skulle knulla mig framför badrumsspeglan.

Men, jag hade ju hudspruckna länder, och dessutom, hade zyprexa fått mig att få någon typ av bölder i baken, liknande hemoroider..

Poesi

Poesi är arslets konst

- man nyper och kliar

sig

och kliar sig

mätandets

idéerna

Fröding torkade sig

med Selma

*dikter
och det han sket ut
blev nytt papper
poesi är
arslets*

jag tänkte bara, extremt kåt, på hans sköna kuk, som just skulle penetrera mig.. men, då han tvekade, gick vi till sängen istället. Han lade sig, och höll upp knäna, på rygg låg han, men jag var litet för lång, så, jag lade honom på alla fyra. Sedan, gick jag fram till honom, och han satte på mig en kondom..

Sedan, penetrerade jag honom bakifrån: åh! vilken sublim njutning det var!

Men, då jag fått orgasm, var det liksom en snara just knipit åt om min hals. Där hängde jag och dinglade.

Jag kastade kondomen på sängen, och började klä på mig.

Han kom efter mig, och jag gick ut.

Plötsligt kände jag mig som en kvinna, likt jag hamnat i underjorden, i Hades.

Det var denna känsla som var så skönt att homogenisera, när jag mötte...

*Madde, jag mötte dig en dag i Maj
Då jag var helt paj
Var det en sommardag i Maj?*

*Jag hade testat det här med andra kvinnor
men ingen ville jag ha
ty, de hade ingen kärlek till något annat.. än krav!*

*Och jag kände ju genast igen dig!
ty, du bar den kvinnliga skruden...
och, ingen djävul, stoppar väl mig i buren?*

*Nils lade sig på Åsögatan pga. egoismens projektioner av
sinnessjukdomar;
han gick efter den där djävla draken
av ren och skär ondska
som regerade över taken
genom att börja kraftmätningen –
'vem som än säger; din sinnessjukling! är i fara för
Helvetes-elden' som Jesus uttryckte det;*

*En kö av Zombies – som dreglade giftig saliv
och konstant projicerade i omgivningen;
någon svaghet jag kan göra en sinnessjukling av?
Ett hårt, snålt, sinnessjukt krav,
som hos Nils orsakade en enorm rädsla,
och ett svårt kval..*

*Han ville inte känna den där splittersamhet
så han tänkte;
jag ska döda den djävla draken
som orsakat allt detta!
eller dö på kuppen!*

Nils kom till Torsten Föllinger och sade i hopplöst bedrövad ton: ”De säger att jag är skizofren!”

Mästaren svarade:

”då innebär väl det ordet någonting positivt då! jag är också skizophrene!”

Nils sa: William S. Burroughs skrev: ”den som inte är paranoid är dum i huvudet!”

Torsten Föllinger utbrister till svar

”du kan nog bli en bra psykiater! du kan nog bli det sörriu! du har ju gått igenom så mycket... då har du mer att lära andra människor än kanske till och med den här gamla gubb-fan... är du lättsårad?”

Det fanns inom Islam en föreställning som var central, som kallades ’Den gula kossan’, rosen stod inom det ondskefullt ockulta för dolda hemligheter.. Traumat utav Ulrikas otro med Odd Wingdahl blåste som en spökvind, hade gjort det ända sedan dess, genom Nils september-mörka sinnen, liksom starkt och kraftfullt.. Fem mörka skuggor hade lösgjort sig ur någon ond materia, och börjat jaga efter Nils, de kunde påverka honom fysiskt, och Nils visste att, om han inte bekämpade dessa, så skulle visionen övergå i vanan, vanan att förneka att han tagits över av dessa mörka skuggor, så han hade gjort helt rätt när han börjat bekämpa dem på Åsögatan, backa ut och in mellan bilar, och med sitt Jedi-svärd av gult ljus, bekämpat de mörka fem. Han visste av detta tecken, att Ulrika fortfarande längtade efter honom starkt, och att hon gick längs stilla havets strand, i längtan efter honom, att hon planerade gifta sig med honom..

**Denna visshet var tydlig genom att Nils nu jagades av
de mörka skuggorna..**

**Berusad utav bävervin och Ulrika Lindström
Som vandrar längs stilla havets strand
'inga hajar så här års' säger hon
Omenduls drömmar
Fysisk kärlek – igenom min kropp.**

Kapitel 7

En psykotiskt fantasi

”vad har du råkat för?”

”Psykiatri - ett kommunistiskt system inom Sverige!”

Blomman kom denna dag till arbetet - det brukade han göra varje dag vid samma tidpunkt - förutom de dagar han var ledig. Han tog upp sitt kort, ett passerkort som gjorde att om han satte det på dosan och slog en kod så kunde han sedan dra upp dörren...

”Det är här inne de förbannade patienterna är...” tänkte han för sig själv.

”Hup... och den där Nils tror visst att han är någonting... poet eller vad fan han dillar om...”

Blomman låste upp låset till omklädningsrummet, exakt likadant varje dag. Han gick i en takt som var exakt på pricken likadan varje dag. Han liksom lunkade fram i korridorerna för det var något fel på hans ben.

Nils satt vid fåtöljbordet och försökte koncentrera sig. Lennart kom förbi och då Nils tittade upp såg han en förbiglidande Djävul som hälsade och vinkade till honom. Han visste att denna syn brukade övergå mer och mer i ett deltagande, dess längre dagen led.

”Hur är det med dig?” skrek Lennart och innan Nils hunnit svara skrek han, ”bra eller... sitter och funderar?”

Ett osäkert ”ja” spred sig på Nils läppar...

”fint” Lennart log fortfarande.

Nils satt faktiskt och funderade. Han funderade inte på något speciellt, det var knappt så att han märkte att han

nu satt och funderade. Han märkte inte på vad - förrän hans tanke gick till ordet Madeleine! Madeleine! Detta var alltså vad han funderade på. Madeleine var i knipa - Nils var den enda som förutsett att det skulle hända. De hade fullkomligt kört över Madeleine vid tvistemålsrättegången. Hon ville kräva tillbaka! Men han ville inte ge. Så hade det blivit en rättegång där Nils suttit med. Efteråt sa han ”domare är köpta” och hon hade inte trott det. Hon hade trott att han var emot henne och de hade skiljts som ovänner (Madeleine hade lånat ut flera hundra tusen till sin yngre bror, och hon var tillslut tvungen att driva enskilt åtal emot denne. Nils hade gråtit ochbett henne på sina bara knän att inte gå vidare med detta, men, Chenso Chano hade övertygad henne. När hon sedan förlorade och fick betala bägges advokatkostnader på 600 000 själv, cashade Chenso Chano in hennes 50% utav lägenheten. De hade i samband med att Nils träffade henne i galleriet, redan bestämt sig för att flytta ett stenkast ifrån Nils lägenhet på Erstagatan, till 2 rum och kök på Åsögatan).

Den kvällen hade hon inte kommit hem - och de båda fienderna - Chenso Chano och Nils hade samsats om att leta efter henne. Hon hade skrivit att hon nog inte ville komma hem - per SMS. ”Jag vill nog inte komma hem till grisar!” hade hon skrivit. Sedan hade de planerat. De hade planerat en flykt, en resa, de tänkte då uppifrån Ulrika kom in (som det heter på geografiskt språk). De skulle fly ifrån Chenso båda två, resa ifrån psykiatrikerna (på Nils sida) föräldrar (på Nils sida), Chenso Chano - helt enkelt allt det som tyngde deras kärlek skulle de resa ifrån.

”Jag har länge tänkt att ett mera sydligt landskap skulle

passa mig bättre” sa hon. Och han gurglade av glädje för det hade även varit hans önskan.

De tittade på kartor och på SMHI, där de såg att i Spanien var det regnigt och kallt. Nils hade en vän som bodde i Spanien - långt ut åt Norr i Galicien - han hade kontakt med honom:

' På rälsen till Malmö huvudvärk
apparaten i örat slog till
'fiende flyr ifrån våran kommunist diktatur' '

"Först bjuder den in till att vara väldigt välkomnande, sedan blir den skrämmande..."

Chenso: "Det är väl inavel, då barnen blir så... "

Nils: "Det är väl ni själva som är inavlade lögnare..."

Utvecklingsstörda pratar med sig själva, svårt att fästa blicken, blyga, försvarar det som de älskar. Vad låter detta som? Det låter som barn! De som ännu utvecklas! Varför vill de onda bara ha vuxna och inga barn? Kanske därför att de vuxna inte kommer hitta på några hyss - eller försvara sin familj - utan bara tjäna kapitalet! Eller med ett annat namn; Staten, Utbildning, utbilda er till lögnare!"

Allt Chenso rör vid blir gift!

"tjena Nisse - hur är läget?"

"Du borde ta och skriva scener ifrån..." ormen viskar i örat

"du borde ta och skriva scener inte bara ifrån utan ifrån avdelningen också..."

"Du borde ta och skriva sådana scener också..." ler och spärrar upp ögonen och mordisk grämlse.

Nils: "Djävla jude!" spottar honom i ansiktet.

"Nu säger han att han inte kan skriva de scener jag tipsade honom om att han borde skriva... (haha) han

börjar bara tänka på mig och då kan han inte skriva..."
(ler)

Ängel 1: "Det var det som var meningen och om hon sedan säger det - så dödar han dig!"

Ängel 2: "Han har satt en spärr i ditt sinne, du kan inte skriva det du tänkte! Visa aldrig mer något för honom!"

Ängel 1: "Han bara skrattar - och ler, ta Unielle ifrån honom. Då ler han inte längre!"

Chenso: "Kom tillbaka! Kom tillbaka! Jag kan inte sova om natten vill du ruinera mitt liv eller? Jag kommer anmäla honom till polisen för mordförsök - jag kommer att berätta alltihopa - ! Kom tillbaka! Jag måste kunna jobba! Annars kan jag inte betala lägenheten! vad gör vi då för någonting? Jag får ta och ställa ut alla dina tavlor på gatan- och så flyttar jag... då får du klara dig själv!... Kom tillbaka... det är nog bäst för oss alla! Det där med rätten fixar sig säkert då kan du och han träffas i alla fall - och jag kan jobba och du har någonstans att bo! Kom tillbaka! jag ringer till polisen annars - då tar de väl er vid gränsen - då blir det ännu värre - jag ber dig... kom tillbaka ..."

Madde: "Du får göra som du vill jag kommer i alla fall vara borta ett tag.."

Chenso: "Hur länge då?"

Madde: "Tja... tills saker har löst sig och jag mår bra igen - min fot är dålig - mitt hjärta är dåligt jag måste ta en paus..."

Chenso: "Ska du inte följa med tillbaka? Nu när det är jul?"

Nils: "Du kallas ju mig för din man! Tror du att jag är glad att du då bor med ett monster?"

Chenso: "Men j a g då? Vad ska j a g göra? Jag kan ju

inte jobba då!"

Madde: "Du får klara dig bäst du kan..."

Chenso: "Jag började gråta på jobbet sist! Vad ska du tro? Vad ska grannarna tro? Nej - det är bäst om du struntar i alltihopa... han klarar nog själv nu - ni är ju redan utomlands du kan väl komma tillbaka nu så kan vi åka ned någon senare gång och hälsa på honom?..."

Madde: "Jag tar inte den här resan bara för hans skull utan för min skull också..."

Chenso: "Men varför fick inte jag följa med då?"

Madde: "Du jobbar ju - du ville ju inte resa ifrån Stockholm..."

Chenso: "Ja - men om du hade sagt hade jag ju kunnat ta ledigt - så kunde vi ha åkt alla tre..."

Madde: "Jag vill ha lugn och ro nu jag orkar inte med bråk..."

Chenso: "Ja... men vi bråkar väl aldrig?..."

Madde: "Nu är det bara så.... du får klara dig..."

Chenso: "Då... får jag väl ta och anmäla er till polisen... jag vet inte vad han kan ta sig till med dig... han försökte ju mörda mig! Ja... det kommer bli stora konsekvenser utav det här..."

Madde: "Ja... om du vill förstöra allt så..."

Chenso: "Nämen - det är ju du som har förstört allt - du har ju tagit in honom i vårt liv...!"

Madde: "Sånt händer då man lever - vi får väl ta och göra slut då---"

Chenso: "Ja, han har förstört allting"

Madde: "Du har ju hållit mig fånge.!"

Chenso: "Jag räddade dig ifrån...."

Madde: "Ifrån vadå? Du är ju precis som min tyranniske far var - en fångvaktare---"

Eld - blixtar - dunder

Chenso Chano ett eldväsen med två långa horn på huvudet - med en eldpiska - står omgärdad av rök och eld flög in i glömska...

'Köpenhamn bytte spår älskade i sov-vagn vaknade upp hållande henne likt en fågelunge

i min hand

någonting i blomman;

en vit blomma i en röd blå blomma (en ny kula hade börjat, Näcken dränker den som plockar hans gula näckrosor, som står som en eld, Moses gula ko från vers 67 i Quran, som första stora Suran är döpt efter. 'Allah beordrar er att offra en ko!'. De röd vita näckrosorna bildar bild av verkligheten – 'pocka.. plocka plocka!')

livligt; Zürich - död stad... satt och väntade på bytet.

Paranoian sprang likt kårar utav myr fötter, längs nackhåret...

Milanos tuffa fascister tryckte sina systrar intill sig...

skavde mot Rom; frågade en intressant arkitekt: 'ligger Rom nära havet...'

Madeleine som tycktes ha sovit, jag tyckte mig höra henne skrika, protestera.

'Madeleine' sa jag skarpt 'jag talar med h o n o m det är onödigt att d u svarar på frågan då...'

Familjeskada... en kyla i min högra arm... tårar droppade på Madeleines barm...

Vid avstigning, av klivningen tyckte jag att jag skulle bära hennes bagage... hon vägrade svara, tryckte det bara närmare emot sin kropp. Växlingen utav mynt, sedlarna i hennes väska; likt i ledband gick jag som en slagen hund, jag blev hennes guide.. likt hon fortfarande var

övervakad utav sin svartsjuka make, vägrade hon sova i samma säng... led natten igenom...

På morgonen viskade hon; 'vad jag längtat!'

Guidade henne igenom stan, knackade mig fram på franska, inga rum idag för oss två på Franciskaner klostret, plötsligt gick hon! Jag försökte njuta utav utsikten bland trappans många människor, som tycktes vara gjord utav guld... vad hette den? Mina anteckningar stulna, försökte hålla jämna steg; inget jag sade tycktes vara utav intresse.

'får se hur långt det här går...'

I hennes handväska kontanterna från mamma, tillsammans med passet låg...

Åt på en restaurang, skålade i glas, hennes intention tydlig; 'följ mig annars ingen mat!...'

Talade med en i Maffia-restaurangens personal; fet cigarr, denne ringde ett samtal; lyx-våning nära Colosseum, bara 500 kronor natten... Absurda anklagelser, medan jag satt uppå stjärten... sprang ur den guldinramade spegeln, ståndet pulserande, regeln för dörren...

På skjuts, irrade runt Rom, virrade in mig i bland Colosseums torn...

Tog en chaufför 'hem', betalade med tårar, fattigdoms löften... Slickade en älskad substans, sprutade i natten, smakade bak, somnade fridfullt för att vakna upp nästa dag...

Fick bara intrycket att detta var något skumt... till Maffia-bossen med cigarren och posten sade vi inget, att stanna vore dumt... Skyndade i panik iväg, reste över bergen emot Venedig; badade i San Benedetto del Tronto, såg månen bli full... älskade i natten, bråkade i sängen, i

kvällen; dunket utav en mangel maskin, jag kanske sa nåt dumt...?

Nästa dag på vår färd kom till Rimini, i högstämnda läderbyxor, regnmoln, en skum värld; hon lämnade mig stående som ett fån, nu sade min tjänst vilja ifrån.

Såg henne gå i gatans vimmel, mitt hjärta dunkade så att jag nära nog fick svindel...

Åt på restaurang, hon vägrade ta min hand; började gråta, då hon sa, att hon kanske en dag skulle springa bort! borta utan ett spår...!

Fick se det strax, då hon lämnade mig gråtande i ett hörn i väggen, släpade med sig ryggsäcken ut ur min åsyn på torget... Såg den stå tömd på vad jag kånkat utav hennes lass...

Vid stationen hon satt med en kaffe, en macka, sin vanliga hatt. Tystlåten slog jag mig ned, väntade på att hon skulle tala om vad som var 'fel', väntade på nästa avgång, försökte krypa upp i hennes knä!

Hon viftade mig kyligt ifrån sig; jag satte mig ned på bänken och stor grät!

Stationens signal!, men i ångesten att vara lämnad, kunde jag omöjligt resa mig! i mina tvivel och kval, hörde ett hon slet i min tröja, ropade!...

Att jag hörde tåget avgå... jag satt kvar...

Blixten slog mig, jag var ensam kvar, i en främmande stad!

Sket i hela packningen! Sprang ned! Kastade mig i Adriatiska havet!

Blixtar slog!, vågor slog...

Insåg plötsligt utav erfarenhet; för salt, för att drunkna...

Sprang längs stranden, slog foten, spurtade emot Norra Landen...; där dit tåget for av !

Grät, vågorna tvättade mina skor...
Salta tårar, en droppe i ett hav... kväll natt gick nedför
förorts stad...
Ropade på en kvinna som sprang... stannade första bästa
bil; en kille steg ur, han förklarade likt en skrivmaskin
nedskrivande på en okänd pil...
Trött förklarade jag att; 'min flickvän lämnade mig här
ensam' att jag förut försökt ta livet av mig men nu såg
bättre d(r)ag... 'Sånt händer', sa han, 'har också hänt
mig...'
Han slog en signal till polisen, nära nog jag ångrade
mig...
Blev skjutsad intill staden, steg av, väskan stod kvar; ser
på bänken, där hon lämnade i vredes mod...
Tiggde litet mynt på stationen; okända händer, lämnade
biljett, växelmynt...
En pederast förföljde mig, jag vände på klacken, (på
tankar undan hackern), i hast...
Morgon blev dag, telefonerade hem till Stockholm,
mynten räckte ett litet tag.
Någon svarade där; ett hotell, ett rumsnummer; hon
vägrade dock återvända i hast...
Åter lycklig, utan rast, anträdde jag min färd; utan mynt,
inga kontanter...
Landskapet drog förbi, sällsamt...
Skådespelaren i Bologna äntrade på tåget till Venedig,
gapande stod jag och såg på...
Vad jag trodde var en fri biljett gav jag till tågets värd,
blev tillsagd att stiga av vid nästa station...
Över bron låg Venedig (i en diet utav parningens sol) likt
en dröm syn där borta... Låtsades gå av, och steg igen
på... låste in mig, efter ett tag; knackningar på toalett-

dörrn.

Att jag låst in mig hjälpte föga, hon hade nyckel att öppna från utsidan...

Då följde jag henne till hennes ämbetsrum, trevlig våning i detta tåg, där hon registrerade mitt namn, alla uppgifter; kylig skönhet ingenting att stöta på... Spelade upp en scen för att undfly polisen vid avstigningen...

Kom slutligen till hotellet, där i dröm staden som likt en dröm-syn sam förbi, likt ett Paradis...

En fara tycktes lura där, fick veta att jag *kanske* skulle få sova i hennes rum... följde med upp dit, satte på henne framför spegeln; något så skönt att knulla en hora, tänkte jag, likt jag älskade en komplett främling! Hennes liv, hennes bröst, hennes kropp! i spegeln skön!...

Gick ut och åt, men de som lagade maten såg pillemariska ut. Trots att det kostat oss 300 kronor, åt jag litet grand, för att bevisa min teori, att maten var förgiftad. Slängde sedan resten åt råttorna, att äta och dö. Fick faktiskt en temporär vårta pga. matförgiftningen!

Vi hade inte fått några gafflar, ett registrerat försåt... Kocken tittade på en skönhet, likt barnens skrik på hjälp, i den övergivna baracken (fabriken)... en vårta pressade sig uppå hyn, ingen våldtäkts mat... men... var jag... hoppas jag nu...

En vårta fortfarande presenterade sig på huden, nära mig blått levrat blod...

Pustade ut då vi tillsammans klarade det över bron.

Zürich; gick som en hund, knullade hårt, kysste hennes mun... Köpenhamn slängde hennes väskor i buskarna vid en hamn. Malmö med biljetten till Stockholm i hand gick hon sin väg, återvände mirakulöst... Berättande att hon kastat tio kronor till en främmande man, gett honom dem,

trots att jag nästan var efterlyst!

Skräcken i sätet på vägen hem; bussen förbi, återvände hem... Chenso Chano där nära nog gått i kvav... blev bråk; straxt slog jag hans eget porträtt över huvudet på honom...

Sprang ut, svartsjuk i Stockholms blodhunds älskar bräknatt...'

...

Torsten stoppade en femhundring i hans näve - och bad honom gå... det var mitt i natten - efter klockan två... han hade kommit till Torsten under flykt ifrån polisen och bråket där hans slagit tavlan över Chenso Chanos huvud, i ett ryck. Han försökte protestera, så Torsten sa; "när jag är borta behöver jag inte de här - du behöver dem bättre just nu - så snälla!" han andades tungt - "låt mig nu sova lugnt - vi kan höras imorgon" Nils gick, med den vackra rock Torsten givit.

De lösa orgasmera!; där har du ingen tid att tänka på att salta!

Chensos attityd till 'kärlek' (nog att ordet i samband med hans namn lät kväljande) var tydligt att detektera i hans sätt att koka ägg; först skällade han dem, sedan hällde han varmt vatten på dem.. Pga. detta blev Madeleine liksom 'lös', hon kokade bara upp vattnet, sen stängde hon av plattan, och lät äggen ligga där; liksom hon själv slutkörd av Chensos projektioner gick och lade sig i sängen, slöt ögonen och kände kärnan - likt en stinn gula i sig - medan den lösa vitan - likt en halvdanhet, sam i väg utanför skalet som knappt gick att få av - utan att göra stora sprickor i fasaden, som följde med..

Kapitel 8

Den svarta hunden... sommar, höst, vinter 2008

*'Jag undrade vad du gjorde ute
En sen regnig vinter-natt som denna
Tyckte mig höra din lilla lätta knackning
På rutan bredvid min...*

***Men var det bara regnet som föll?
Och min fantasi som tyckte sig höra dig?
Liksom i hemlighet,
Kalla mitt namn?'***

Nils - hade varit inlåst nästan hela sommaren. Ämnena - dom hade sprutat honom full med - hade fått honom att försöka ta livet av sig två gånger... En gång under ett flykt-försök hade dom påstått att han försökt ta livet av sig; typiskt deras logik! Han hade bara försökt fly & när han klättrat upp på ett tak; Eriksdalsskolans tak närmare sagt, hade han legat så länge han orkade i Maj solhettan. Sedan började han känna sig rejält stekt på det svarta platta blymattade tjärtaket men hade i sitt mentalt & kroppsligt försvagade tillstånd inte funnit det möjligt att komma ned... Tillslut kände han sig så mäktigt sjuk eller förgiftad var väl ett mera korrekt ord, att han tog chansen att hoppa till ett närliggande träd. Grenen han greppat om gav vika & han föll ned en 8 meter igenom trädet. Han trodde att han brutit nacken men mirakulöst kunde han plötsligt resa sig! - han var skadad, ryggen värkte kroppen full utav små sår men vid liv! han låg länge i

pina på en närliggande kolonilott sedan började han drömma om att ta tåget över Årstaviken. Så han linkade nedför gatan, längs skolfasaden.

Plötsligt stod en polisuniformklädd gestalt på vägen, han, upptäckte henne för sent, för att kunna väja. Hon försökte kontakta honom. Han - försökte linka förbi henne... -

'hej... vad heter du?... ' hon - försökte kontakta honom - hon - lyckades lätt tränga honom in emot husväggen - just - som - hon var på väg att ta upp handbojorna - för äntligen en tanke - i hans förgiftade hjärna - igenom honom; 'om - jag ska slå någon - jag - har aldrig slagit någon tidigare i mitt liv - så -är det nu... '

Han - dunkade sin handflata med - handen bakåtspänd-i hennes ansikte - sedan -sprang han - mirakulöst nog ifrån henne...

Han - fick i sinom tid reda på - att hon var gravid vid tillfället... - Nedför backen sprang han - & - in i det ännu relativt folktomma koloniområdet...- Han - gömde sig i gruset - under en stuga...

Efter kanske - en kvart - hörde han en kvinnoröst barskt ropa;

'vi vet att du är där under... -om - du inte kommer fram frivilligt - bussar vi hunden på dig... '

'hunden' var en schäfer - han - hörde hur den morrade i raseri & försökte slita sig lös - han kom fram ..

'om du gör någonting - sprejar vi pepparsprej i ansiktet på dig... '

'vad skulle jag göra?... ' sa han - lugnt & uppgivet - de - handbojade honom - liksom - attackerande hårt - Plötsligt - han vaknade upp - han låg fastspänd i en bältessäng... - på polisstationen hade de undrat varför han hade hoppat... varför hade han ifrån början överhuvudtaget

klättrat upp på taket?... 'LSD-kick...' sa han men vägrade säga sitt namn... de - tog kiss-prov... - 'så - du fick en sned-tripp?...'

När han vaknade fastspänd - hade en sköterska just placerad en potta - för att bajset - inte skulle smutsa ned hela de fina vita lakanen.

Tio sköterskor - yrde likt höns omkring i rummet .. - 'en doktor' med bockskägg - lutade sig över Nils

'Nils - hör du mig?... ' han - tycktes säga det - litet, lakoniskt sarkastiskt. Nils - reste sig upp & med knutna nävar stirrade han 'doktorn' rakt in i ansiktet -

'jag ska riva ögonen ur dig...' sedan - slocknade han igen... - Han hade inte sagt det ilsket - snarare - lugnt - konstaterande.

Det - senare självmordsförsöket - hade varit konstigt - & perplexerande! Han hade anlät till Malmö med intentionen - att ta sig över till Köpenhamn ... - det - var mitt i sommaren.

Hans steg - vänder plötsligt - & - går ut emot piren vid bussterminalen... Han står & ser ut över vattnet... så plötsligt faller han i, han har sin tunga arméryggsäck på sig - men sovsäcken blåses upp som en flytväst. Han försöker simma nedåt men hans ryggsäck är på något vis uppblåst. Han spänner av sig den & då kommer två förbipasserande & får syn på honom... - de hjälper honom upp. Han kan plötsligt inte tala, en ambulans anländer, han anses 'nedkyld' & får filter omkring sig... De tar blodprov & märker antagligen en hög procenthalt utav narkotikaklassade ämnen i blodsammansättningen. Kanske fick han frågan hur det kom sig eller fann de hans pass? han fann sig snart på en mental-vårds-avdelning. Läkaren där tycktes vara en mera verklig läkare... hon

ringde & skällde ut 'Stockholmarna' för att ha fyllt hans kropp med för stora mängder giftiga preparat. Han orkade inte med tanken på att återvända. Han hade hört att Delfiner, då de inte vill leva längre, andas ut tills de självdör. Han ämnade prova detsamma... just som han trodde- att han skulle dö - utav syrebrist - fick han impulsen - att trots allt leva- han såg inte någon ljus framtid i självmordets kölvatten - bara mörker & Helvete. Nu bodde han ute i en liten stuga i skogen, han hade trott sig vara fri ifrån 'psykiatrin' &- glatt vandrat på Stockholms gator. Han hade fått för sig att inte gå upp till Madeleine - utan ringa henne ifrån antikvariatsägande Svantes mobiltelefon... hon svarade i princip direkt hon var jätte-lättad att han ringde, det hörde han på rösten... 'nu - är de efter dig igen vidta största försiktighet' Han hade rådgjort med Svante & Svante hade plötsligt på sitt glada vis föreslagit att han kunde stanna ute i hans stuga i skogen...

Så - var han nu där! Dagarna förflöt enkelt - i rörandet utav pennan; formulerandet. Han sjöng sånger. När han första gången hade anlänt hade han bestämt möte med Svante - vid sista vägkorset på den härliga grusvägen ut emot Stavsnäs vackra kustband... Han hade så stött på några andra vandrare, två varmt leende medelålders män - de hade det vänligaste bjudit in honom i sitt hus på en kopp té & litet kakor - de hade haft någonting gemensamt de kände till Torsten Föllinger...

Svante berättade litet om sin ungdom;

"När jag gick i det som nu är Globala Gymnasiet, fanns det några sådana där tjejer i klassen som var jäkligt snygga- jag brukade sitta och titta på henne lektionen igenom - bara så där... så en dag när vi skulle hem - så

stod vi vid busshållplatsen och skulle ta samma buss, hon stod där med sina tjejkompisar och jag vettu (skratt) jag bara fortsatte titta och stirra på henne, så där, du vet... Så sa hon plötsligt ”vad fan stirrar du på...” och då vettu, då var allt det där andra glömt, då slocknade mitt hjärta vettu... sedan några dagar senare så försökte hon komma fram till mig när vi var kvar sist i korridoren efter skolan, men jag bara vände på klacken och gick...”

”varför gjorde du så?” sa Nils, ”det var väl dumt, vad skulle hon sagt då? Hon kanske inte var medveten om sin attraktivitet och trodde du stirrade för någon annan anledning?”

”Nej, då skulle hon inte ha kommit efter mig sen när jag blev kall...”

”det var i alla fall väldigt dumt, att bara vända sitt hat emot någon pga. en förflugen kommentar, sådant ska du inte göra om... det påminner om mig och Ulrika, bara det att jag bestämde mig för att göra allt för henne, tillägna mitt liv precis som don Quijote tillägnade sitt liv Dulcinea... det är väl därför killar och tjejer ska vara separerade? Så som muslimerna förordar, så att man inte ska råka ut för det där okontrollerbara begäret...”

han - hämtade vatten till att koka potatis & pasta varje dag ifrån sjön som låg nedför slänten ifrån stugan. Först hade Svante låtit honom bo i stora stugan. Han hade gjort i ordning en härlig skinnfäll åt honom, de hade tänt en brasa.

När Svante var borta lät han Nils sova i hans lilla stuga... dagarna gick fort förbi ibland var Madeleine på besök... medbringande cannellonis indränkta i Parmesanost & fruktjuice. Hade han berättat för henne om sin konstiga upplevelse? en dag - när de vandrade framför huset såg

han plötsligt skuggan igen...
'ser du!...' utropade han viskande
'ja... konstigt...' sa Madeleine 'det - såg ut som en grävling - eller - nåt svart som sprang... svisch!...' hon visade med handen - hon var uppväxt i Estland men kunde ändå perfekt svenska 'du såg det också!...' utropade han - hon bekräftade igenom sin observation hans upplevelse utav att en svart hund rörde sig omkring i området - hans - blod isade sig vid tanken...

En - stjärnklar kväll - gick han upp på kullen - för att se på stjärnorna. Hans - ögon fylldes med tårar när han såg på Sydpolsstjärnan (antagligen Venus, detta var Nils egna namn på den starka stjärna, eller planet, som syns straxt över horisonten i Syd) 'hem!...' 'jag vill hem...' 'han grät - det fanns inget hem för honom - i denna världen - Sydpolsstjärnan åsynen utav dess vackra fackla - som gått upp framstående på himlavalvet... tycktes påminna honom om ett hem han en gång haft - plötsligt fick han syn på hunden som i mörkret flydde nedåt slänten - hade den inte varit framme vid honom precis?... 'aldrig syntes pesten komma - förrän en ung man promenerande en svart hund - drack ifrån stadens brunn & sedan dog...'
'när en kvinna & en man är ensamma i ett rum utan att ha en äktenskaplig förbindelse med varandra är Satan den tredje...'
'en svart hund - är en satan...'

Rosenbusken vid södra huskvisten hade börjat knoppas. Somliga blommor började slå ut, vinternätterna bjöd ibland på upp till 15 celsiusgrader minus, en kyla som knäppte i husväggarna. Det lilla trädet utanför verandan

med plast-taket som snön föll så smygande över hade slagit ut några gröna blad... var det hans kiss? som hade värmt dem så? eller var de glada för hans närvaro?

På Nyårsafton hade de bestämt att Madeleine skulle sova över det var Nils som hade vädjat... Hon kom & efter hon matat honom kröp han upp i hennes famn i tårar, sedan plötsligt sa hon att hon var tvungen att gå. Han grät 'gå inte!...' Ljusen var tända vid sängen, han älskade henne...

'jo... jag måste... 'gå inte!...' grät han högre... när hon så gjorde en rörelse & vände sig för att gå började han skrika

'skrik inte!...- grannarna kan höra!...'

'gå inte då... 'Nils - jag måste... '

bara vid tanken kastade Nils täckena så att de nära nog fattade eld & stortjöt - Madeleine kom så till honom - Nils och Madeleine hade suttit inne i stugan - de hade just tänkt ligga med varandra, då de hörde steg på förstukvisten. "Nu kommer Svante!" viskade Nils medan Madeleine frigjorde sig ur hans grepp. Det var inte Svante. Hårda nypor tog i dörrvredet (som då Nils tänker på det efteråt kunde ha gått av, av den styrkan i nyporna) In steg två poliser, av ungefär samma längd. De sa inte godkväll eller någonting liknande, de tittade sig omkring och den ene frågade sedan

"vem av er äger det här huset?"

"Ingen av oss..." svarade Nils med stark stämma, så som hans vän Torsten hade lärt honom att svara.

"Vad gör ni här då?"

"Vi firar nyår..."

"I någon annans stuga?"

"Ja Svantes... han kommer snart komma hit - jag trodde

det var han som kom...”

”Vad heter du då?”

”Olof”

”Olof vadå?”

”Johansson”

”Och ditt personnummer är?”

”85 09 20”

”och sista siffrorna”

”0989”

”Mmm” han nedtecknade dessa fakta i ett blad, sedan så ringde hans kompis som var i köket (huset hade bara ett kök och ett rum) till ledningscentralen och hörde efter.

”Vi fick samtal om att någon hade skrikit ”nej! nej!” och att detta hus vanligtvis är obebott... så då är vi tvungna att kolla vem ni är...”

”Olof har inte det personnumret” Den andra polismannens röst hördes avlägset men nära.

”Hörrudu Olof! Du sa fel personnummer!” Nils förbannade det faktum för sig själv, att han inte hade studerat in sina vänners personnummer så att han alltid kunde komma undan. Han visste ju att han var efterlyst. För vilken saks skull var fortfarande frågan.

”Du tror du kan spela smart med oss va? Gömmer du någonting, hörrudu Olof!”

Madeleine sa sitt personnummer och det stämde - så henne släppte polismännen ur blickfånget - nu koncentrerades allt på Nils. Vem var Olof? Vad hette han egentligen? Han kunde höra polismännen diskutera tillsammans med Madeleine på förstu-kvisten.

”han är sjuk... jag är hans gode man...” sa Madeleine.

”men vad heter han?”

”om jag säger det så litar han sedan inte längre på mig...”

Polismännen kom in

”men Olof” sa de ”nu har du 2 alternativ, om du inte är efterlyst så är det ingen fara att säga ditt namn, men om du är det kommer vi att komma på dig i alla fall - så nu har du två val; antingen så säger du... eller så kör vi dig till stationen och då får Madeleine inte följa med...”

”Det är upp till dig...”

Nils testade en sista gång

”Niclas Skagstedt”

Han kunde Niclas födelsedag, så han sa denna sedan så hoppade Nils sinne över flera siffror och stannade tillslut på ett par som lät bra. Det var rätt!

”Har du en syster Niclas” frågade de plötsligt

”ja..” svarade Nils.

”vilken adress bor din mamma på?”

”Min syster heter Camilla”

”Vart bor hon”

”I Hässelby”

”Vilken adress?”

”Villagatan 5”

Ute i köket hörde polisen efter med ledningscentralen,

”Det var fel adress!”

”Hjälp Madeleine !” utbrast Nils, plötsligt utan att kunna hejda sig.

”Jag vill, men jag kan inte hjälpa - de måste få din rätta adress och namn...”

”Nej, Madeleine, jag vill inte...”

”ska vi resa nu på en gång eller?” Polismännen var färdiga att göra en arrest.

”Du måste säga det Nils” sa Madeleine plötsligt.

”Madeleine, kan inte du säga det?”

De gick ut på förstukvisten igen, och då de kom in ställde

sig polismännen i vägen för utgången och sa; ”Nu Nils ska jag berätta vad vi ska göra - så att det blir mycket tydligt: Vi ska ta dig till Huddinge sjukhus och om du följer med fint så är vi fina tillbaka. Minsta bråk och vi kan bli otrevliga.”

De - släpade ut honom ur den lilla stugan - rakade ned det lilla vackra trädet som slagit ut gröna blad -mitt i vintern - Madeleine - kom efter - med den rock han fått utav Torsten Föllinger - en 'Ranger' som - hade dubbelknäppning - & -gjorde så -att ha liknat en filmstjärna...- han bad --- Madeleine - följa med - det gjorde hon också - han -såg henne stå i Nyårsnattens raketer - på en vändplan -han - grät -de släpade in honom på ett isolerat rum - vad som skedde sen... satan delvis vet...

Under färden fick Nils Madeleine att avge en massa löften som var svåra att hålla.

”Madeleine! Lova att göra allt för att få ut mig!”

”Jag lovar det!” sa Madeleine och tryckte hans hand.

”Madeleine! Lova att inte komma hem förrän jag kommit hem!”

”Ja, jag lovar!” hon tryckte hans hand igen.

Bilen körde jättefort igenom staden, Huddinge låg på *andra sidan* stan än Värmdö. Nils flyttade sig litet längre bort ifrån polismannen som satt med honom i baksätet. Han äcklades utav honom. Hela bilfärden hade han bett honom flytta sin äckliga hand bort ifrån Nils - han hade inte lytt något vidare. Så kom de till Huddinge. Det snöade, så kom de till Huddinge. Det snöade - polismannen gick före med honom framför sig - Madeleine gick där bak och han skrek efter henne. Hon kom fram och hjälpte till att öppna dörren. Så skiljde de

dem åt.

Synd är vad som för isär de som är kära

Synd leder till döden

Detta gäller alla öden.

Det sista han sa till Madeleine innan de skiljdes var: det är ett skämt. Men ett skämt är inte roligt hur länge som helst. Två biffar kom och hämtade honom - de kastade in honom i en cell. Nils lade sig direkt på britsen och stängde ögonen. Han ville vara samman med Madeleine den här natten - ingen fick störa.

Men in kom en doktor i vit läkarrock, och en massa personer omkring honom.

”Hallå Nils” hörde han någon säga. Han var bara tyst.

”Vill du ha någon medicin att sova till natten?”

Nils skakade på huvudet, så gick följet ut.

Nils tänkte åter en gång tillbaka på den underbara tid som varit - sen Madeleine och han började träffas ute på Stavnäs - det var nästan 1,5 månad, sen han i ett telefonsamtal fick veta att de var ute och letade efter honom. Han hade precis spenderat sina nya pengar på att bjuda Svante på en flaska vin - nere på vegetariska restaurangen på Katarina Bangata.

(soundtrack: Olle Ljungström – En galen hund)

Bakom stängda dörrar...

”Nils du är skizophrene!...”

”Nej! Det är fel... jag är Nils... - inte skizophrene... - du har sett fel... - Du måste ha konstiga ögon - som säger att jag är skizophrene... - jag har tittat mig i spegeln . i mina ögon -på uttrycket & jag ser inte skizophrene ... jag ser Nils!”

”Skizophreni är en sjukdom Nils... inte ett namn!...”

”Är det inte ett namn! Men ... det är ju hopsatt utav bokstäver! Du menar att det är en sjukdom! (låtsas så förvånad att hakan hänger ned) Nej! Då vill jag inte ha det!...”

(irriterad) Doktor Rolf: Det är trots allt ett faktum att du har det... annars skulle du inte vara här...!

”Hm... det finns en liknande tanke jag brukar tänka - när jag är ute på promenad... - jag brukar tänka: ifall det inte vore så att mitt hjärta var friskt - & jag hade ben att gå med - skulle jag inte vara här! & sen då jag skriver - så säger jag till mig själv: om jag inte tänkte så klart skulle jag inte skriva det här... - jag tackar Gud varje dag för att jag är frisk nog att kunna göra de sakerna... - men sen då det här ordet (för det var väl så du kallade det) kommer - kan jag varken tänka klart - eller ha kraft att gå... - ja - du har nog rätt! Det är en sjukdom!...”

”Ja... jag säger ju det...!”

”Men ... varför säger du det så ofta! Är du inte rädd att bli sjuk!”

”Det är ju inte jag som är skizofren!”

”Nehej... jag trodde det var ett ord... - vem är

skizophrene då?”

”Ja... du!”

(låtsas lättad) ”Nej! Där har du nog allt tagit fel!... Jag är ju Nils!”

”Du lider av en allvarlig psykisk störning... den saken är klar!....”

”Jag tycker inte alls den är klar!...”

”Vadå?...”

”Den psykiska störningen! När du säger de här orden... - skizophrene & allvarlig... ja - vad det nu var... - jag blir så rädd! Jag känner att de är farliga... - jag vill helst inte ha med dem att göra!”

”Det är mycket riktigt att de är mycket farliga...”

”Var finns de då någonstans?”

”I dig!”

”Men ... jag tycker liksom att... då jag inte tänker på dem, eller någon talar om dem, som du nu gör, så finns de inte för mig... - så jag förstår inte varför du talar om dem hela tiden...”

”För att du skall komma till insikt...!”

”Om vadå?”

”Att du lider av en allvarlig psykisk störning!”

”Hm... (känner efter) nej... jo... lite grand kanske nu då du tar upp det - men annars brukar jag inte lida av det...”

”Bra!”

”Lider du av det?”

(rasande sliter nästan sitt hår)

”Jag är ju doktor!”

”Jaså.. jag visste inte att ni hette så... (sträcker fram handen) God dag Doktor!” (de hälsar 'doktorn' ler urfånigt) ”men jag trodde ni hette Rolf... är Doktor ett tjej eller killnamn?”

”Det har båda könen...”

”Jaså... ja...”(tittar upp & ned på Rolf...) ”jag har aldrig träffat på en doktor tidigare, det vore intressant att se hur ni såg ut naken... Jag har två fätöljer hemma, ni måste ha likadant -brukar ni sitta till höger eller vänster beroende vilken sida ni är på?...”

(nollställd) ”nu förstår jag inte alls vad ni menar...”

”Om doktorn skulle vilja prova min stol en stund, så kan ju dok-torn kalla sig för skizophrene & jag för Nils - så kunde vi se hur långt vi kom...”

”En sak kan ju ha flera namn... jag förstår att ni tror att ni är Nils... men det är er vanföreställning.. att ni kallar er så bevisar bara att ni lider av skizofreni!...”

(jätteförvånad - spärrar upp gapet) (långsamt) ”Där sa ni det igen!... Ni skulle ju inte säga det så ofta! Nu känner jag att jag börjar lida av det!”...

”Bra!”

(jättearg) ”Tycker ni att det är bra att jag lider...? Vad är ni för doktor egentligen!...”

”En som är här för att hjälpa dig...”

(låtsas vara ledsen) ”Hm... när jag är hungrig... det hjälper mig inte! När jag fryser... det hjälper mig inte... om jag vill bli varm... om jag har ont i benet! Det hjälper mig inte... om jag vill promenera! Varför skulle skizophrene hjälpa mig att tänka!”

”Det är inte tänka du skall göra... du ska må bra!”...

”Men...”(låtsat idiotiskt) (fingrar på läpparna, som ett litet barn) ”jag mår inge bra då du säger så! Måste du säga så då?...”

”Din sjukdomsinsikt är noll...”

”Min... sjukdomsinsikt! Då har jag väl ingen sjukdom!”

”Jo!”(förbannat) ”men du märker den inte!”

”Jo... vänta ... lite grand... men... - jag tycker det är du som säger de där orden hela tiden... då måste ju du också vara sjuk... för... jag säger ju dem inte lika ofta som du... & bara då du säger att jag är dem...!”

”Jag är Doktor! Jag är inte sjuk! Du är min patient!” (för sig själv) ”Det här går ju inte!”

(leende & glatt spelat märkesfullt) ”Doktor! Är jag din patient... Det... vad innebär det?...”

”Du är under tvångsvård & jag ska ta hand om dig!”

(drar sig tillbaka rädd)

”Ta hand! Vad ska du göra för någonting!”

Rolf: (till sjuksköterskan)

”10 ml - Haldol... injiceringsform...”

”10 ml.... haldol! Nej! Jag vill inte!” (skriker paniskt)

”sluta!”

(plötsligt öppnas dörren & fem hårdare rusar in- de tar tag i Nils & lyfter upp honom på bänken... Rolf reser sig upp med sitt anteckningsblock - & stoppar pennan i fickan... Han tittar på gas-sköterskan & säger, med en lättnadens suck)

”Ja... då var det avklarat!....”

Under tiden spänner de fem männen fast Nils i en bältessäng - sköterskan går ut & kommer tillbaka med ett par plasthandskar & en spritservett & en 20 centimeter lång spruta... - i handen... En av hårdarna.

”Ska vi ta på vänster eller höger?”

”Dra ned byxorna så får vi se...”

Under tiden skriker Nils & skakar i sina bojor. Sköterskan drar med spritservetten på höger skinka - ritar en fyrkant i luften & delar in skinkan i fyra delar - Nils skakar så mycket så hon säger:

”kan ni hålla i honom!”

Hårdare 2: ”Lugn Nils!... vi ska bara ge dig lite medicin...”

Nils: (skriker så starkt han kan) ”Jag vill inte ha haldol!...”

Hårdare 2: ”Det är för ditt bästa ser du!...”

Nils: (skriker) ”Nej!”

Gassköterskan: (sticker nålen i stjärten, N vrålar till, men hårdarna håller honom fast... Långsamt trycker hon i vätskan & säger): ”Nu är det straxt klart Nils - ta det lugnt bara...”

Nils: (stönar)

Gassköterska: ”Så... det var väl inte så farligt?”

Nils: (helt borta, ligger alldeles utslagen)

Gassköterska: ”Vi lämnar dig här nu ett tag Nils... - tills du lugnat ned dig... om en timme är det mat... då kan vi släppa upp dig om medicinen verkar som den ska....”

Nils: (stönar) ”Ja...” (matt löst)

Hårdare, gas-sköterska ut. Dörren låses.

Nils ligger alldeles utslagen på britsen - han stönar & börjar röra sig, men märker, att hans energi gått ur honom... Ridå... Paus.

Ridå upp.

Samma rum. Nils - ligger på britsen . Dörren låses upp.

Gassköterska 2: ”Så där Nils! Hur känns det nu? Känner du dig bra?”

Nils: (inget svar)

Gassköterska: ”Jag tog med lite mat till dig här... vill du ha?”

Nils: (svarar inte)

Gassköterska 2: ”Vi tänkte släppa upp dig nu... tror du att du klarar det?... va?” (går fram - & känner på hans hand, märker att byxorna fortfarande är neddragna)

”Oj då... vi glömde visst dra upp byxorna... det var dumt va... inte sant...”

Nils: (stönar)

Gassköterska 2: ”Vi drar upp dem...” (drar upp dem)
”Vill du ha lite mat?”

Nils: (är tyst)

Gassköterska 2: I så fall kan vi släppa upp dig nu - är du säker på att du klarar det?

Nils: (är tyst)

Gassköterska 2 (till de två hårdarna) Lås upp.. han kan ju dö annars! (hårdarna låser upp)

Gassköterska 2: (tar Nils hand) Känner du min hand Nils?

Nils: (är tyst)

Gassköterska 2: (lekfullt) Jag känner hur du rör litet på fingrarna, i alla fall! Upp & hoppa nu!...

(Gassköterska 2 & hårdarna reser N upp) Kan du se mig Nils?

Nils: (sluddrigt, svårt att tala) Jag ser dig.

Gassköterska 2: Bra. Nu har vi lite mat till dig - vill du ha det?

Nils: (säger inget)

Gassköterska 2: Vi gör så att vi ställer det här... så kan du äta när du vill.. visst känns det bättre nu?

Nils: (sluddrigt) det känns...

Gassköterska 2: Ja, vi ska inte störa dig så mycket... - vi förstår att du är trött ... - det har varit en hård dag... du prata ju länge med Doktor Rolf... - han vill ditt bästa - var inte orolig - vi lämnar dig nu här ett tag så kan du ta igen dig!

Nils: Nej! (börjar gråta)

Gassköterska 2: Vad är det Nils? Vi förstår att det är

jobbigt här i rummet, men så fort du lugnat dig - kan du komma in på avdelningen.

Nils: (kvid-skriker i tårar) Jag vill hem!

Gassköterska 2: vi vet Nils - men dess lugnare du tar det - dess fortare kommer du hem...

Nils: Jag är lugn!

Gassköterska 2: Men du skriker ju!

Nils: Nu ja!

Gassköterska 2: Du kanske vill ha lite lugnande?

Nils: (nästan ifrån vettet) Nej!

Gassköterska 2: Då får vi se till kvällen vad doktorn ordinerar... ta det lugnt nu...

Nils: (andas djupt, liksom han försökte få luft)

Gassköterska 2: vi ses senare... jag kommer med kvällsmedicinen...

Nils: (lider) Jag vill inte ha någon!

Gassköterska 2: (triumferande) Då vet du vad som händer... vi vill inte ha det så igen va? Ta det bara lugn... (nästan viskar) & ett tips ifrån mig. - lita på doktorn... han är kompetent!

Gassköterska 2 & hårdare ut.

Nils vänder sig om på rygg, ligger länge & stirrar upp i taket...

Lamporna är tända med en obehaglig intensitet. I en liten ruta ser man de två hårdarna sitta med sina ögon fastklistrade vid något rakt fram, man ser TV-skärmens blåskiftande ljus spela bakom glaset.

Nils: (är på väg att skrika, så stannar han plötsligt sina uppåtsträckta armar & börjar sjunga...)

'Det finns sånger här hemma hos mig...'

Han sjunger högt & utlevande - så är det plötsligt som om han inte orkar - han tar upp matportionen & börjar äta

på den.

Ibland ser man hur en av hårdarna slänger ett öga åt hans håll, men inte på honom, sedan skrattar de, man ser hur de äter & dricker igenom väggen tränger plötsligt TV-ljud...

Nils: (stannar upp i sin tugga & tittar med väckt hotfullhet emot de två hårdarna bakom glaset. Han går fram & knackar på)

De tittar med indignation åt hans håll. Han knackar vidare.

En av hårdarna reser sig upp - så öppnas en liten lucka i dörren & en röst halv-skriker. "Vad är det?"

Nils: "Kan ni sänka Tv:n?"

(en tystnad... hörs ifrån luckan... sedan) "var det nåt mer?"

"Nej."

(tystnad, sedan)

"Hur smaka maten?"

"Jag vet inte."

(irriterad röst)

"ville du nåt eller?"

"jag har ju redan sagt det..."

(lömskt)

"inget mer?"

"Nej."

Luckan stängs.

Nils: (äter vidare, ljudet sänks litet grand, men man hör fortfarande en sportkommentator-röst som skriker:

"Det är mål! Mål! Sverige har slagit in ännu ett mål emot Vitryssarna!"...)

Nils: (knackar igen) Samma indignerade miner. Han gör ett tecken med handen om volymsänkning. Hårdare 1

vänder sig till hårdare 2 & säger något - man tycker sig se - hur de knappar på någon knapp. Volymen sänks litet till. Nu hör man bara ett mumlande men så höjs volymen igen.

Nils: (knackar på rutan)

Ingen av hårdarna tar notis.

Nils: lägger sig på sängen; och somnar.

Ridå

Ridå upp.

(Det knackar på dörren - N vaknar det är morgon.)

(lite glatt) Ja?

Nyckel skramlar i låset - dörren öppnas - Gassköterska 1 kommer in.

”god morgon Nils! Har du sovit gott?”

Nils: ”jag vet inte... jag minns ingenting....”

Gassköterska 1: Nej... du minns väl heller inte att du talade med doktor Rolf igår?...

Nils: Jo.

Gassköterska 1; (negligerar) Ni hade ett himla långt samtal... du var himla uppvarvad, känner du dig bättre idag?

Nils: Nej.

Gassköterska: Det var ju tråkigt att höra... du ska få prata med doktor Peter litet senare idag... Rolf är ledig idag. (Ier emot honom) Något mer du ville ha?

Nils: Litet mat?

Gassköterska 2: Vill du ha filmjolk med flingor eller gröt?

Nils: Filmjolk.

Gassköterska 2: ” Då ska jag be Kristoffer fixa det - vill du ha socker på?....”

Nils: Jo...

Gassköterska 1: Det bli väl gott... doktor Rolf ville eller tyckte du behövde lite lugnande efter frukost, för att lugna ned en smula - men - det är bara vid behov så klart... - vi brukar ha en inledande behandling med lugnande innan vi väljer vilket läkemedel som passar bäst för en längre period... - vill du ha dem sen eller nu?..."

"Jag vill prata med min mamma..."

"Det ska du få göra - vi har telefon utanför... vill du göra det nu?..."

Nils: Ja...

Gassköterskan (litet viskande i hemlighet) Ska vi inte ta frukosten först kanske... du behöver nog litet (skrattar till) energi i dig innan dagen börjar.

Nils: Om du vill så...

Gassköterska 1: Då hämtar jag det... ville du ha en macka också?

Nils: Ja tack!

Gassköterska 1: (går ut tillsammans med hårdare 1 & 2)

Dörren låses.

Dörren låses upp, Gassköterska 1 , kommer in med frukosten.

(på väg ut) Jag kommer in med lite lugnande sen...

Nils: O.K.

(dörren låses)

Nils: (äter... lägger sig sedan på britsen...) (dörren låses upp)

(In kommer en okänd kraftig man som bär en vit läkarrock)

Nils: (ligger & stirrar upp i taket)

Peter: (börjar vänligt) God dag Nils! ... jag ville bara titta in som hastigast & titta till dig - hur mår du idag?..."

Nils: Dåligt.

Peter: Det var tråkigt att höra... - finns det någonting vi kan göra för att du skall må bättre?...

Nils: Släppa ut mig...

Peter: Det (skrattar) är väl lite för tidigt för att tänka på ännu... på vilket sätt känns det dåligt?...

Nils: Jag har svårt att tänka...?

Peter: (antecknar i sitt block)

Ja... ha... ja... har du ont i kroppen?

Nils: Den känns som spagetti...

Peter: (med pennan på läpparna)... ja... du fick en ganska stor dos igår... du skrek så mycket... personalen har berättat att de fick lägga dig i bälte en dryg timma... här måste det vara lugnt & sansat...

Nils: men... jag är ju helt själv härinne...

Peter: (skrattar till) ja... det betyder inte att du kan härja... du är på ett sjukhus...

Nils: jag var inte sjuk då jag kom hit...

Peter: Det är en diskussionsfråga...diskussionsfråga...

Men vakthavande jourläkare bedömde dig som psykotisk - det var därför vi tog in dig...

Nils: (är tyst)

Peter: Vi kommer ge dig lite lugnande för dina tankars ros skull & sen så ses vi igen lite senare...

”Om du säger så... (orkar inte uttala mer)

Peter: Vi förstår att det är tråkigt här - men - var bara lugn - så överflyttas du snart till en avdelning....

Nils: (försök till skämt) Jag ska tänka på det.

Peter, Gassköterska 1 hårdare 1 & 2 går ut, dörren låses.

Nils: (börjar gråta, snart skriker han): Mamma! Mamma! Mamma!) så högt så allt skallrar.

(luckan öppnas)

Nils: (blir tyst)

Hårdare 1: det är ingen idé att du skriker på Mamma, sjuksköterskan kommer snart - du ska snart få ringa din mamma!

Nils: (lägger sig ned & stortjuter)
(dörren öppnas)

Nils: (blir tyst, försöker hålla tillbaka)

Gassköterska 1: (kommer in med ett mått med något gulaktigt i)

Gassköterska 1: Nils jag kommer med medicinen så att du kan få lugn & ro!...

Nils: ”Jag vill ha mamma!”

Gassköterska 1: Vi vet... du ska få träffa mamma så småningom...

Nils: (skriker) När då? (hoppfullt)

Gassköterska 1: Så fort du lugnat ned dig tillräckligt, så, jag har lite Haldol i flytande form med mig här...

Nils: Jag vill inte (gråter)

Gassköterska 1: Doktor Peter har ordinerat... annars vet du vad som händer... vi vill väl inte upprepa gårdagens scen idag igen?...

Nils: Jag vill... gå hem!...

Gassköterska 1: Ja... ta du först den här.. sen får vi se vad doktorn säger... (räcker fram muggen)

Nils: (sträcker darrande ut sin hand... - drar sedan tillbaka den...)

Gassköterska 1: (ler) se så nu... var inte rädd, det är inge farligt, det är för att lugna dig.

Nils: (är tyst)

Hårdare 2: (hotfullt, men också som om det vore en självklarhet) Du vet vad som händer annars.

Nils: (tar måttet & sveper den gula vätskan.)

Gassköterska 1: Så där... nu kan du ringa mamma.. vill

du det?
Ridå ned.

Kapitel 9

2006 - Nils får Torsten Föllingers telefonnummer

”Lärare på teaterhögskolan”

”jag har gått hos Torsten Föllinger - han klippte profil...”

”han klipper”

Skisso offerar sig;

“är du skizofren?”

*“ja... det är jag gärna... men vet du vad min beundrare
Tadeo Alvarado säger:*

*’den man som kan säga att han är skizofren är inte
skizofren...’*

är du skizofren?”

*”hur ska man kunna vara spontan, om man inte är
förberedd?” - Torsten Föllinger*

*”jag var på väg ned till mataffären en dag, när,
plötsligt mina steg vänder om... när jag når hem tittar
jag i kalendern; och se!, en elev jag glömt bort skulle
visst komma!”*

- Torsten Föllinger

Om man är en stjärna så är man...

Det är ingenting att göra åt...

*Ifall man kritiserar
Ska man kritisera
Så att även den man kritiserar
Kan ha nytta av det...*

Nils - vandrade runt Vita-bergen - med sin pappas gitarr på ryggen - han älskade att sitta spelandes till sång... det var i Maj - vår-sommarens sol strålade över staden... 'yaa rasuul Allah!...' 'Ra' - namnet på solen i egyptisk 'guda-form'... han - hade spelat för några boulefantaster- de hade varit litet uppskattande. Han hade tagit gitarrfodralet ifall de ville slänga en slant på marken, de hade pratat en stund skakat hand; "Bob Dylan..." sedan gick han vidare upp emot Vita Bergen. Han lämnade den glittrande Hammarbykanalen... bakom sig. Han var snart över den första kullen, han vandrade förbi de skrikande trampspelen, & gungflöjterna, scenen, amfiteatern, låg tom, kanske skulle han få sitta, i denna antika teaterkopia och spela en dag?

När han kom förbi kolonistugorna - fick han en impuls att gå in... han vandrade emellan de ny-knoppade (rosenbuskarna) rosorna - och nyutslagna smörblommor - det var fint i denna trädgård.... Han önskade att han fick lära sig namnen på alla dessa blommor, buskar och växter... äppelträden, päronträden - körsbärsträden - plummonträden - stod halvt vit-rosa... han strosade glömskt nedför grusgången då han hörde någon kalla "du där med gitarren..." "jag?..." han pekade litet övertydligt på sig själv... kanske var detta en privat trädgård? "kom här och spela nåt för oss!..."

Han gick glad emot gruppen bestående utav två äldre farbröder och en dam som såg ut att ha varit vacker - de hälsade

”Sven-Erik...!”

”Nils...”

”kan du inte spela nåt för oss?”

Nils tog, utan att säga något - fram gitarren -

”hm! den ser fin ut!...”

”inköpt på Gottfrid och Johanssons...”

”ja... de har höjdare gitarrer där...”

Nils drog över strängarna - i ett a-mollackord...

”få höra nu då!...”

Han började med att spela Dan Anderssons ’Gässen flyttar’ i Thorstein Bergmans tonsättning - de lyssnade spánt - han såg sig själv stå - förkrossad, ensam, vid en grind om hösten, gässen svävade halvt syftande emot den stigande morgonsolen - han kunde inte flyga med dem! Hans kinder - våta utav tårar över sin hemliga älskade - som inte insett vidden utav hans kärlek ännu...

”det var gripande...” var Sven Eriks kommentar - när slutackordet ringt ut... de satt där - en behaglig tystnad fyllde plötsligt luften emellan dem...

”får jag låna gitarren en stund?” tog sig Sven Erik för att säga, tillslut. Nils gav långsamt över gitarren till Sven-Erik...

”i!...” stämde Sven-Erik upp... han artikulerade otroligt - nästan spottande ut orden... det var uppenbart att han ville att Nils skulle se på honom - antagligen i pedagogiskt syfte... sången var litet buskis-liknande, i snabb vis-takt och handlade om lustfylld skämtkärlek - utan passion - åtminstone uttryckte varken text eller melodi detta...

”vad säger du nu då?... tyckte du om den?..” var Sven-Erik litet snabb med att säga - som gamla människor (äldre personer) ibland kan vara - då de vill markera det förväntade svaret...

”vem har gjort den?” sa Nils, mest för att undvika frågan...

”vem tror du?...” nu såg Nils på Sven-Eriks leende ansikte att det var han själv...

”jag har en sång jag gjort själv...”

”ja just det!...” lade Sven-Erik in som kommentar liksom Nils besvarat frågan - Nils tog gitarren -

”texten är utav Nils Ferlin...”

”jaha ja... honom känner vi (ju till)...” Sven-Erik blinkade till sin granne...

Nils spelade sin tonsättning till Nils Ferlins dikt 'Niggern'... han kände hur stämningen blev alltmer solid och positiv - liksom ett tak i en konsertlokal ibland kan lyfta i extas...

Den mörkhyade niggern skrek i en afrikansk by - katolska kyrkan talade om syndernas förlåtelse - men förlåtelsen gällde mest slavdrivarna - niggern - skrek och grät och prästerna hävdade sina lat -brev...

”Har du träffat Torsten Föllinger?” frågade Sven-Erik när slutackordets halva tystnad samlat sig...

”vem är det?...”

”han är en gammal legend inom musikvärlden... underligt att du inte känner till honom...”

”varför kom du förresten in här - i den här vackra trädgården?” frågade den vackra gamla damen - litet attraherande - och räckte fram kakburken...

”jag fick en känsla utav att jag måste gå in...”

”en impuls!...” utropade Sven-Erik och log lurigt

vetande... ”det kändes som om det stod något på spel om jag inte gick in...”

”jag tror Torsten skulle gilla dig!...”

”ja... det verkar intressant!...”

”ge mig penna och papper...” han vände sig till sin granne... Nils fick instruktioner att ringa upp Torsten Föllinger och hälsa ifrån Sven-Erik...

”ja... det är många Thorsten vi pratat om idag!...” vitsade han kärleksfullt... ”vad försörjer du dig på förresten?”

”jag går runt på det här viset och spelar när jag har lust... och ifall pengarna inte räcker hjälper mina föräldrar till...”

”där ser man!...”

”Thorstein Bergman är också här ibland... men han säger att det är knapert - tillochmed *han* har svårt att försörja sig enbart på musiken...”

”det var som sjutton” uttryckte Nils nu - men sa det ej uttryckligen, det studsade på tystnaden efter meningen... De drack té och åt kakor och småpratade - tiden försvann - ty de hade liksom blivit som ett med den... när vackert kastade sig ljus över Sofia-kyrkan och dess skugga låg mörk bortåt amfiteatern - vandrade Nils - efter att ha tackat för sig - uppåt grusgången igen - med en papperslapp i fickan - på denna stod Torsten Föllingers nummer och Sven-Eriks hela namn... - när han vandrade hemåt i kvällen - kände han sig glad - ”ifall du går - gå bara - ifall du sitter - sitt bara - men vad du än gör - vänd inte om...” (Uttalande av Zen-mästaren Unmon)

Hösten kom, och Nils hade ännu inte ringt Torsten, han väntade på inspiration att göra det. Inspirationen var den gud han tillbad. Ifall inte det absolut måste göras, struntade Nils i att göra det. Men en dag tänkte han; jag

ska ringa den gamle legenden innan han dör, tog upp telefonen och slog numret han fått. En tordön-stämman svarade. Nils presenterade sig och angav sin rekommendation. ”vem sa du?” frågade tordön-stämman, och Nils var tvungen att höja rösten litet. Det verkade tillfredsställa legenden på andra sidan luren, och Nils fick en tid att komma.

Den dag Nils skulle komma till Torsten, klädde han inte på sig något speciellt, han ändrade inte något utav sina förutsättningar, tog gitarren på ryggen och gick dit. Det var kort bit, bara igenom Vita Bergsparken och man var framme. När han plingade på dörren var det självsäkert, och Nils var övertygad om att Torsten skulle finna det som en ära att även träffa honom. Det öppnade en satt gammal man, med tämligen tjock muskulös mage, och de hälsade. ”välkommen” sa Torsten med ett stort leende, och Nils kände sig verkligen välkommen. ”ska vi ta téet först, eller sjunga litet grand innan? Så att vi kan lära bekanta oss!” det sista sa Torsten teatraliskt, med ett brett leende i slutklämmen.

”jag är ingen vidare konversatör, så det vore nog bäst om vi tog sången först, så får vi se hur det blir med téet,” sa Nils.

De gick in i Torstens vardagsrum.

”sjung något!” sa Torsten med en så vacker och bönfallande stämman att Nils höll på att tappa hakan. Nils frågade ”ska jag sjunga någon egen komposition eller något vi kan?”

”sjung något vi kan till en början, det kan vara litet svårt att koncentrera sig på en sinnrik komposition samtidigt som man markerar röstläget till en början..” förklarade Torsten.

Nils sjöng så;

”när de gamla såren heta tära, när din kind är vätt av ensamhetens gråt” Gässen flyttar utav Dan Andersson igen. När Nils slutat utbrast Torsten

”nämen, där ser man! det kunde man inte tro om dig!... när du pratar så är det så här-att-rösten-nästan-försvinnermen när du sjunger!” Torsten gjorde en konstpaus, ”så hör man verkligen din potentialitet!... ta nu en utav dina egna kompositioner...”

Nils sjöng åter igen ”höstens för kungörelse” han blundade under tiden han sjöng, så att han verkligen lyssnade på sig själv under tiden. När han var klar utbrast Torsten, ”det är ju som den unge Mozart! vad lycklig du har gjort mig!...” sedan började Torsten sin sångpedagogiska lektion sittande vid pianot.

Vid téet efter den uppiggande sånglektionen berättade Torsten för Nils en händelse han haft med sin vän Zarah Leander, den stora stjärnan som blivit mest ökad i Sverige efter Tysklands nederlag för att ha arbetat och sjungit för nazist staben.

”En kväll ringde Zarah Leanders man Vidar mig, och jag hörde direkt på rösten att det var något som hade hänt...

”Torsten! Vi har patrisk här nu igen... jag vet, att om Zarah vet att du ska komma, sänder hon hem ungarlarna...” hon tyckte om att ha orgier sörru...

gärna flera stycken på en gång... när vi lagt på drog jag ur telefonjacket så att hon inte skulle kunna ringa återbud... ta gärna mera kaka...” Torsten pekade på kakfatet som stod framställt på köksbordets fina vaxduk... spisklockan stod och tickade, té-vattnet hade just börjat småkoka, på väggarna hängde tavlor och fotografier på berömdheter och o-berömdheter... Nils

reste sig för att förbereda téet, ”så nästa dag tog jag min lilla dvärgterrier smulan med mig, och reste ut... ja... hon bodde ju i en herrgård... ute på en ö vid havet, så när jag äntligen kom fram mötte hon mig på förstukvisten, stående med en kvast i handen... ”är du inte glad att se mig?...” frågade jag. ”Nille har varit och ränt hos grannarnas byracka igen...” Nille var den stora stjärnans lilla tax, som var alldeles överlycklig i löpperioden, så såg jag hur hon rörde kvasten liksom för att rikta ett slag... ”Du tänker väl inte slå hunden? Det är väl inte honom du är arg på... slå hellre mig...” ”Han får inte ränna efter vem som helst...” ”Då har han fått sitt, och du fått ditt...” Jag såg hur hon blev alldeles högröd i ansiktet, av ilska, så lyfte hon kvasten igen, liksom för att slå mig, ”ska jag inte komma in?” ”kom då din djävul...” Ja, vi hade mycket roligt, jag och lilla Zarah...”

”Maria var ju ihop med Artur... en dag ringde telefonen, ja... det var Maria...”

’Torsten - jag är så förtvivlad... jag gråter så mycket! jag vet inte vad jag ska ta mig till...’

Maria... lyssna på mig - jag skall ge dig en dikt:

”poeten kände ångest och smärta

sänkte blicken emot bordet

fattade pennan...

Poeten skrev om ångest och smärta;

poeten log”

’Ja! Men det är ju precis så jag känner det! Jag känner sådan olycka... och sen, då jag skriver om det, så blir jag så glad!’”

Torsten förklarade en del utav sin redan tidiga insikt, i hyckleriet omkring att tro på ’titlar’:

Torsten (till Tingspastorn): Vad säger man? ”förlåt mig

Gud...”?, men här är det; tingspastorn, ers Höghet, överste, biskop, ärkebiskop, ers Högvördighet, Ers Excellens *och* Jesus Kristus själv - kallade man för Mästare... vilken utav dessa tillber ni?

Torsten Föllinger talade om för Nils att instruerade någon honom i hur han skulle sjunga; lång paus, punktering etc. skulle han bara säga 'ja, det verkar bra...' och sedan vid framträdande övning göra så som han själv tyckte kändes bäst. Han berättade om Margaretha Krook; ”den mest scenrädda människa jag stött på - vid hennes Dramaten uppträdanden irrade hon i timal omkring i Dramatens korridorer... sedan när hon ställde sig på scen var hon ko-lugn... Hon ringde till mig en dag och klagade ”Torsten - de säger att jag inte duger” ”vilka då?” frågade jag - jag visste ju att hon var en utav våra största skådespelare och scenartister - så frågade hon hur mycket det skulle kosta om jag skulle komma på en repetition ”en lektion” sa jag...

Så kom jag till repetitionen - regissören avbröt direkt Margaretha när han tyckte att hon gjorde 'nåt fel', Torsten imiterade en arrogant snobb i sitt tonfall - så tillslut visste inte Margaretha vad hon skulle göra - så Torsten sa - 'låt Margaretha försöka själv - kanske blir det något bättre än vad du tänker dig...' så sa jag åt henne att lägga bort noterna - och plötsligt kom en perfekt ton!”

Torsten log och flåsade varmt - Nils hade suttit och lyssnat fullkomligt förundrad - vem satt han hos? Torsten Föllinger - var det ett mirakel som inträffat? Att han Nils denna sjukliga poet nu satt och samtalande med ett utav Sveriges största genier? Han kunde inte fatta det...

Och detta var helt klart den perfekta inställningen till *allt!*

Som gjorde alla Akademier onödiga... i den mån de hade patenterat utbildningsmått.

'Du vet.. jag satt en gång på ett möte på Dramaten, som skulle handla om Kungl. Dramatens framtid, det var andra dignitärer där och skällde också.

Plötsligt så säger en ansedd kritiker, med en stark genomträngande ton, och litet av en bitskhet i rösten:

'enligt min åsikt!'

innan han hunnit vidare så avbröt jag honom:

'ja-a , enligt *din åsikt* .. tänk när man var ung och kunde ha åsikter!, men så kommer – något litet, litet, obehagligt.. de kallar det visst för *insikt*, och då börjar man tvivla på allt det där man trodde på! ha ha!' Du skulle sett vilken kalabalik som utbröt.. ja, det var roligt!'

”Jag blir så trött på alla dessa ord man sätter på folk - ska man anses som konstig om man skriker till då man råkar sätta handen på en varm platta? Det är ju riktigt otäcka människor som sitter där och skriker ut sina anklagelser: ”han är skizofren - hö hö, han har asperger, han är manodepressiv!” eller så är man autistisk eller vad de nu sätter för beteckning på en för att få en att göra som de vill... (ler)”

”Jag vet, det är absurt... ungefär som att förr säga: han är neger, eller inföding, eller som det varit i alla tider”

”och så detta förakt emot kvinnor!”

”De hittar alltid någon som ska bli syndabock - den utvalde fienden och sedan kastar de själva allt på honom eller henne som de själva gör. Jag undrar när de själva ska ta ansvar för vad de gör...”

”Ja, det blir väl på Harmagedon det... kanske...”
(skrattar)

”(skratt)”

”Man kan ju ha *det* hoppet kvar i alla fall - men nu vill de ju ta ifrån oss det också... det är ju nästan förbjudet att prata om undergången - så numera vet man inte vad man ska säga till dem att man tror på... att man är skizofren kanske...” (skratt)

”Du menar Ehizofren?”

”E..hizofren... vad är det för någonting...?”

”(ler)”

”är det ett eget ord du har kommit på? Kan du säga det igen?”

”Ehizofren!”

”Ja, det var en konstig sak.. det låter nästan som he’s a friend.... Det är kanske det, det betyder att vara skizofren... att man är en vän till människor... det verkar så på mig i alla fall..”

”Man får väl tro på sig själv, *och* tro på Harmagedon...”

”Ja... men det är ju det som är förbjudet.”

”Hm... tänk att det tillslut skulle bli förbjudet att tro på sig själv!”

”Det har ju varit förbjudet i alla tider!...”

”Mmm... men, det tycks liksom det finns en likhet emellan en själv och Gud - det tycks som att om man tror på sig själv, är man Gud.”

(förvånad, imponerad) ”Där har du en bra tanke till en dikt... (osäkert) men, den här gamle gubben ska väl inte tala om för den strålande begåvade unga poeten vad han ska skriva i sin anteckningsbok? Det har han ju i för sig redan gjort igenom att han sagt det. Jag är så dum jag... tycker du inte? Men det kan vara svårt att inte ge tips då

man helst själv skulle vilja ta idén, inte sant?”

”Jag brukar tycka att det är dumt när någon ger mig tips - men inte då det är någon jag tycker så mycket om som du!”

”Det där visste du att jag ville höra...! Det var väl därför du sa det så klart?”

”Ja... mina lovprisningar ringer i öronen på folk... jag säger *precis* vad de vill höra!”

(skrattar) ”Ja... det var inte så jag menade... jag vet att du alltid är uppriktig, det var dumt av mig att försöka lura av dig litet mer medlidande, men det är så lockande när man väl träffat på någon man tycker om...” (ler och utstöter småskratt)

Madeleine: (gör sitt inträde i affären)

Nils: (tittar upp, säger inget)

Torsten: Nämen, hejsan Madeleine, kommer du för att hämta Nils nu?

Madeleine: Ja...

T: Vi satt och hade det så trevligt här... eller (ler) trevligt är väl kanske fel ord, (med en blick på Nils) vi pratade ju om ruskiga saker, men det känner väl du till lika bra som jag?

Madeleine: Ja... dess fler som känner till dem dess bättre...

T: Ja, inte sant.

N: (sitter och tittar ned i golvet)

T: Nej, nu ska jag inte avbryta er längre, jag ser ju att du vill gå med din fästmö nu, vi ses Nils!

Nils och Madeleine ut.

Torsten hade suttit och berättat en utav sina vackra verklighetssagor, som Nils kände sådan lycka av att få

höra, likt något i grunden av hans karaktär plötsligt fann sin rätta plats:

jo – jag hade en annan dam, det är många damer vi tycks prata om, denna hade bekymmer ser du.. hon var till karaktären så stingslig. Hon fixade håret, hon rättade till kjolen, och liksom var i lemmarna litet geléartad, likt hon gick på tunn is, och var rädd att ha sönder något hela tiden.. jag funderade på det här..

så en dag, när jag satt vid pianot och vi repeterade som vi ju ofta gjorde, så bestämde jag mig för att börja anmärka på saker: jag hade en stor fin vas som stod mitt på flygeln, och, utgjorde en fin klärobskyr, skar av mot den spegelblanka svarta ytan; en slätklenod av kristall.

Redan vid min första anmärkning lade jag märkte till att hon drog näsan åt sig, så jag fortsatte – och hon blev bara argare och argare, mer och mer uppskruvad, det märkte jag på henne sörru, även fast hon försökte hålla sig i skinnet.

Tillslut kunde hon inte hålla sig längre: hon tog vasen, den dyra slätklenoden, som stod på flygeln, mellan bägge sina små söta händer, ty, den var stor och tung, och slängde den rakt i golvet med ett stort 'krasch'.

Ja, det blev ju en stund tystnad efter det som du förstår..

'nämen – herre gud!' utbrast hon tillslut, 'vad har jag gjort!? monseur, jag måste givetvis ersätta er!'

'det behövs inte' – sa jag – 'huvudsaken är att fröken mår bättre'.

'Bergman ja.. han var ett riktigt prakt-svin.. du vet, mina elever, bl.a. Liv Ullman kom till mig helt förstörd, 'han har tvingat nu igen..'

- hon menade Bergman.

Bergman – han älskade snusk – hans skådespelare ansåg han verkligen som *sina* skådespelare, de var tvungna att göra det framför kameran, i t.ex. filmen som 'Scener ur ett äktenskap', de ville så klart inte, men, ifall Bergman sa nej till dig, fick du inte jobb nån annanstans heller.

Han hatade givetvis mig, eftersom jag var den enda som vågade säga ifrån – ja – de flesta skådespelare var ju på ett eller annat sätt beroende av mig vetu.. så, Bergman hade ingen chans att 'gripa in' och stänga av mig, den här gamla gubbfan hade sin inkomst i alla fall se' du!'

Torsten sa till Nils: du skulle nog kunna bli en bra psykiater, det skulle du nog sörru.. du har gått igenom så mycket lidande, då har man mera att ge andra.. ja... vad skulle jag ha gjort utan min problem?

Nils mammas karaktär var sådan, precis som alla andra, kunde hon omöjligt tåla att nåt bra kunde ske. Ifall detta dock inträffade, skulle det genast idoliseras, dvs. om detta gick ihop med kottariets lagar. Kottariet var pratet vid kaffebordet, den där allvarliga tonen, som tycktes dölja storartade ting, där falska brösttoner kom fram – som skulle inge maze, en beundran av irrgångar. Det var en liten del av helvetet, samlat i sin litenhet, likt junior satanistklubben sammanträdde, fastän ingen någonsin skulle erkänna kottariets karaktär sådan. 'Det goda' dvs. något att idolisera, skulle absolut kunna 'bevisas'. Att det var bevisat kunde aldrig vara ett konstverks skönhet, genialitet, eller liknande. Att något sade sig själv kunde aldrig gås med på i denna snäva tankekurva, som hela

tiden skulle göras på ett skruvat sätt. Inte heller räckte Torsten Föllingers enorma stöd och beundran av Nils, med ord som 'du är antagligen världens största personlighet', eller att han sedan hösten 2006 gett Nils gratis sånglektioner, när bara det att få gå till Torsten Föllinger var högsta status i kulturvärlden.

'Han vill bara vara snäll' löd snacket då. Utan att nån neandertalar-djävul till redaktör publicerade nån fånig artikel, och att publiciteten likt ett virus spred sig i samhällskroppen. Då var 'det goda', 'bevisat'! Då var Nils 'en kändis!' Att acceptera Nils status utan några sådana bevis var för kottieriet otänkbart. Hans mamma ville kunna brista ut 'som en drottning' i 'goda nyheter' - : 'allt är ordnat inför framtiden, det gick bra för mitt barn'. Annars – ifall detta bara låg som ett 'obevisat "faktum"' blev hon deprimerad av det.

Denna depression projicerade hon då på Nils – och började förfölja honom. Hon förstod inte att hon offrade Nils åt Jahbulon, idolerna. Hon var 'insiktslös i det stränga straff som väntar', och förföljelsen ledde till katastrof. Sveriges kändaste komiker, Gösta Ekman den yngre, hade haft Torsten som ende lärare. Torsten hade ju känt "det gamla" gänget, generationen innan, med Evert Taube, vars son Sven-Bertil också varit Torstens elev, i duon med Olle Adolphsson. På samma vis hade Gösta Ekman d.ä. skickat sin son Gösta till Torsten i tidig ålder. Torsten började, när han och Nils blivit som bästa vänner, och Torsten gav honom gratis sånglektioner åtminstone 1 gång per vecka, men vanligtvis fler, att ibland säga: 'Å, jag längtar efter Gösta..' han menade Gösta Ekman den yngre. 'du ser,' sa Torsten, 'hans fru Marie Louise tycker inte om vår kontakt, Gösta är

nämligen svängd litet åt mitt håll sörru.. det önskar jag ingen, men jag kan inte hjälpa det.. jag är *född* sån.. Många elever har velat haft mig, men jag ville ha *kärlek*.. det där andra kan jag göra på 5 minuter på toaletten..’
’ska jag hälsa Gösta från dig ifall jag ser honom?’
frågade Nils.

’ja gör det..’ sa Torsten, ’just du, lillpojken, är nog rätta mannen för det uppdraget!’ skrattade Torsten till.

En dag litet senare, så är Nils på väg tillbaka uppför Katarina Bangata nere vid Sibirien, som det kallas, där en matbutik ligger på torget. Han har köpt Hjortronsylt för Torstens pengar och litet annat, Torsten ska nämligen steka pannkakor åt honom. Och mitt där kommer!, ingen mindre än Gösta Ekman den yngre, svängande sin beiga trenchcoat i stegen han tar, stora steg; han ser framgångsrik ut, och lycklig att kunna svänga sin rock i vinddraget nedåt gatan..

När Nils passerat honom, vänder sig Nils om;

’Gösta Ekman!’ utropar Nils. Ingen reaktion skönjes dock.

’Jag har en hälsning från Torsten Föllinger!’, då vänder sig Gösta Ekman om, med ett leende på läpparna och frågar: ’hur är det med honom?’

Nils väntar en paus, medan de två männen står där vända mot varandra, så att Gösta hinner upptäcka Nils positiva inställning.

’du borde ringa honom..’ kläcker Nils ur sig.

Han står fortfarande vänd mot Gösta, så vänder Gösta och börjar gå nedför backen.

Ett par veckor senare är Torsten upprörd, han frågar Nils: ’vad har du gjort?!’

’inget speciellt’ svarar Nils.

'men Gösta..'

'ja, vad hände?' undrar Nils.

'Gösta vettu.. men berätta först vad du gjorde..!'

Nils berättar om sitt flyktiga möte med Gösta Ekman d.y. och sen ler Torsten:

'Gösta måste ha blivit sjuk' säger Torsten plötsligt, 'ja, ja, det spelar ingen roll, du är mycket viktigare..'

'Tack kära vän' säger Nils, medan de sitter i köket och dricker te, och spisklockan tickar.. 'berätta nu du vad som hände!'

'Jo, flickan på berget, Monica Nielsen, som jag kallar Flickan på berget; 'jaså är det flickan på berget som ringer', jag var uppbjuden till henne på en fest.. och du vet Gösta var där, men han satt bara helt tyst och tittade inte ens åt mitt håll och vägrade hälsa..'

'ja..' sa Nils, 'han måste ha blivit sjuk..'

'ja-a .. ' sa Torsten teatraliskt, 'och du är ju mycket viktigare, vem tror Gösta att han är egentligen!.. du ska se det så småningom.. när jag var ung var jag också förföljd; ja, jag var ju bildskön och homofil.. men så småningom vände dom sig vid mig.. du ska se att de så småningom inser att du är bäst..'

Kapitel 10

Månens Upplysta kvinna (två förbipasserande på ett torg...)

Månens Upplysta kvinna

(två förbipasserande på ett torg. Nils sitter på en av bänkarna och stirrar framför sig, det är skymning)

Barn: Pappa, månen är läskig då den är dimmig!”

P: Det vet du väl att det är inte månen som är dimmig - den är bara en sten-kloss som solen skiner på...”

Barn: Men den är läskig i alla fall... det ser ut som den är i vatten!”

P: Det ser bara ut så... du behöver inte vara orolig!”

Barn: Men, är det inte så, att man kan doppa ned en sak i vattnet, och den bli helt annorlunda än förut?”

P: Det bara verkar så! (ler) Egentligen är det ju samma sak. Om Pappa går ned i sjön är ju Pappa fortfarande Pappa, inte sant?”

Barn: (skämtsamt) Pappa blir blöt! Ett blötdjur! Men... om det inte känns samma... hur kan det då vara samma?”

P: Månen ser ju olika ut, ibland är den skymd bakom moln - men om man tittar ifrån ett flygplan, så ser man ju att den inte är blöt! Det är bara här nere på jorden den kan bli blöt!”

Barn: Den blir blöt då den ska till mig Pappa! Månen simmar igenom havet för att komma till mig!”

”Ja... men för månen är det ingen skillnad, den är så mycket att du kan se vad som helst i den, beroende på

”Vart du befinner dig...”

”Men vilken skepnad är den då verkligen?”

”Det kan inte Pappa svara på... för Pappa känner inte månen...”

Går vidare...

Tiden förflöt i vad som tycktes vara en allt större glömska, efter tortyren i rummet, en två veckor, anträdde Nils så äntligen en slussningsavdelning - ett pingisbord, där bollen studsade 'klick' - ett skönt ljud som påminde Nils om midsommaraftonens pingis i hans rum - där släktingarna samlades i munterhet - en TV stod likt ett vrål påslagen - mest Simpsons, simple sons och Nyheter...

En sättning med vita lakan - larmet ljud ibland, någon försökte fly, en själslig dvärg med armar som ko-ben gick fram och tillbaka i korridoren timmar i sträck - han tycktes ha uppfattningen att han hade rätt att bestämma över de andra 'patienterna' 'jag är inte sjuk' - bäst var att passa sig för att komma nära honom. De flesta satt och spelade kortspel - vid TV soffan - Nils lånade några böcker ur "sjukhusets" bibliotek - på kvällen kom en mild skötare med "kvällsmedicinen" Nils tyckte om honom - inte för vad han kom med - men för att han inte var barsk - han verkade vilja det bästa för de drabbade - han utförde det endast som ett sätt att tjäna pengar på - med etiken - tycktes det 'patienten har alltid rätt' - men det kunde han inte säga högt. Avdelningen som Nils hört så mycket om och längtade att få anträda - ty ingen kunde skrivas ut direkt ifrån passage-avdelningen - blev ett faktum. Nils gick ibland promenader med två vakter - de

gillade honom - skämtsamt vandrade de, Roger, Krister och han - gifterna förde med sig ett nästintill oemotståndligt sockerbehov - kiosken öppnades ibland utav 'Roger' vårdaren med muskulösa armar och en blick som liksom sög på hatet och föraktet han kände inombords för 'patienterna', liksom vaksam, misstänksam, redo att finna ett fel - men samtidigt kunde öppna upp för att rått skämt, självklart, alltid distanserad, då han talade med den 'sjuke'. Han tyckte om Nils en del, ty Nils hade berättat en del historier, mest för att påminna sig själv om ett hopp, om Odd Wingdahl och andra mer eller mindre kända personer, han träffat. Han hoppades igenom detta att Odd Wingdahl och Torsten Föllinger och de andra skulle få höra talas om hans tillfångatagande och ingripa. Han förväntade sig inget mindre, det spelades innebandy vid kiosken - korridorerna tycktes hoppfullt tomma i jämförelse med den överbelastade avdelningen där TV ljudet, nästan natt som dag trängde igenom dörrar och väggar. Nils undrade om han också kunde få spela innebandy "ja!" svarade Roger uppfodrande och barskt - "vi får se vad doktorn säger om det - de planerar ta dig upp till avdelningen snart..." Nils såg hoppfullt upp - kanske skulle han bli utskriven?... Så kom dagen - Roger och Krister och Nils eller snarare Roger, Nils och Krister, med Nils i negation, vandrade ut ur huset, det låga barackliknande eller gömt två planade - "nu ska du upp till avdelningen - packa ihop dina saker" hade Roger kommit in i Nils rum för att meddela honom på morgonen - en skata kluckade med stämbanden , liksom en sked drogs över ett vågigt element - utblåsande luft långsamt - i rörandet utav de lätta svartvita vingarna, solen sken i Januari kalla

snödrivorna - vägen låg brunsvart, saltat, ”om du springer nu kommer du aldrig upp till avdelningen” Nils förstod signalen ”det vore ju skönt att aldrig komma dit, men inte så roligt att komma tillbaka till isoleringen” Roger och Krister skrattade med öppna munnar, ”så du fattar...” huvudentrés gråa svängdörrar... hissen upp - hjärtumörs patientens avsvimmade kropp - täckt utav ett vitt lakan - upp till huvudet - skjutsad på en rullbår - hissens långsamma outhärdliga färd - dörrarnas långsamma automat öppning - Roger ringde på ringklockan... Det fanns dubbeldörrar på den här avdelningen - det var därför Rolf Stackenland hade igenom Philip Costa - Coats - bestämt denna plats för Nils - men mera hade det nog att göra med att Nils klagat till Madeleine om ett konstigt ljud i örat, som utav en apparat som sänder och att Madeleine skrämde utav den hjärntvätt hennes psykologexamen vittnade om - i ett besvärligt ögonblick avslöjat för Rolf Stackenland att Nils trodde sig ha blivit offer för en operation, varvid ett chipp skulle ha opererats in i bakom örat...

En, två veckor senare, var han efterlyst, tortyr-händerna mottog honom liksom en mördare som har en revolver i handen och känner på hanen, spänner den, tvekar, de visade in honom i ett rum precis nära utgången... En radio stod påslagen, Nils ryggade tillbaka, en negergrabb låg leende i sängen med rullhjul och trekanter - fästningsanordningarna för bältena gapade ännu tomma. Han log och sa ”hai!” Nils gick irriterad förbi ”kan du säga åt honom att stänga av radion!”, iddes han säga tillslut ”vad heter du...” negergrabben kom fram - man kunde känna hans vana utav att golva och attackera folk - liksom en hårdrocksmelodi i atmosfären vibrerande - att

efter det sublimes akustiska partiet - bryta lös i ett "mäster! mäster!" Nils ryckte förargat på axlarna - personalen var på väg att gå - han sa "jag vill inte dela rum med någon som lyssnar på radio..." Roger och Krister stod precis utanför, Krister sträckte in huvudet och i vad som tycktes vara en imitation utav Roger-jargong - sa han halvt skrattade "du vill väl inte tillbaka till isoleringen va? Det är inget hotell du hamnat på..." Nils var alltför förgiftat för att finna något svar - de visade honom avdelningen- rummen - de tålmodiga bodde i... Matsalen, var nära ingången, senare partier vägg i vägg men skiljt igenom en vägg - med en lucka i - var 'köket' där lasten med mat nu kördes in, metall vagnen skramlade - det kurrade i Nils mage.. knäckebröd med smör, ifrån de små gröna paketen.. mat; lasagne, soppa, det vattnades i munnen, litet längre fram var kontorsdelen placerad, detta var en dubbelsluss avdelning - de som inte klarade att hålla sig lugna slussades vidare, ut i landet, de som klarade att hålla tålmodet, inåt stan, sedan kom sköterske-rummet, med britsen, den söta sköterskan, satt med sitt ljuv-lockiga hår framför datorn, hon reste sig upp för att hälsa på Nils "det ska bli skönt att visa stjärten för henne" tänkte Nils "i jämförelse med barska Roger..." han fick halvt stånd när han tänkte på det - han tänkte inte på något annat när han stod där och småpratade med henne - de ensamma i sköterske-rummet, hon smekande hans skinkor med fingrarna, slöt sig om hans pulserande Phallos "mjölknings dags" hon böjde sin vackra kropp, hennes läppar omslöt - smakade på hans ollon - han; "och här har vi fritidsrummet" ett pingisbord - ett bord för kortspel, Tv:n var som tur var avstängd. Ty maten doftade ända ut hit ifrån köket.

”Patienterna” verkade inte så ledsna, åtminstone inte runt matbordet, Nils, steg blygt in... matens gourmé fyllde magsäckarna - en kall skugga - kunde kännas svepa förbi, en man i grön kavaj, tycktes smyga utanför, lyssnande - skorna hördes knappt - såg ut som en gentleman, med vakter 'där är Tuck' viskade en utav internerna. Pratorlet upphörde tillfälligt ”eller 'tok' som vi kallar honom...” Internen vände sig till Nils ”du ska nog passa dig för honom.. han vill skicka mig till Karsudden...” blodet isades i Nils leder, aptiten avtog... 'Karsudden' han hade hört om detta hemska ställe på Nyheterna när han var barn, dit slussades grovt kriminella likt serie-mördare, lustmördare, våldtäktsmän etc. ”vad har du gjort för att hamna där då?”

”nej - jag hade ett bråk med min granne... han slog mig så jag slog tillbaka, sedan ringde han polisen...”

”typiskt...”

”ja...det är så de flesta som hamnar på såna här ställen råkat illa ut... bråk med grannar...”

”låt maten tysta mun...” en utav 'vårdarna' gästade bakom luckan... ”han vill att vi ska hålla tyst, så att det inte upptäcks vad de håller på med här... bäst att vara tyst, annars får man väl en spruta i arslet...”

”det kan du skriva upp!” vårdaren såg litet skämtsamt ut, men, kunde inte dölja sig vara pinsamt berörd...

”men - sköterskan är ju söt, jag skulle vilja slicka henne i fittan...” Nils förstod vad han menade, han hette Robin...

”ja - , jag skulle vilja gifta mig med henne, och slicka henne i fittan, och ha barn med henne...”

Just då passerade Marianne matrummet, antagligen på väg ut på lunch.. hon log generat emot Nils.

”bäst att inte tala så högt, om hon hör kanske hon blir

generad och slutar...”

”men, hon är ju bra mycket bättre än att bli påkörd utav en långtradare, en vän där ”vårdare” som de kallar sig, vad det nu är de ska vårda för någonting... de sprutar en ju halvt till döds...”

”det är en halv friskhets förklaring...”

En munterhet uppstod runt bordet.

”mitt namn är Robin... vad heter du?”

”Nils..”

”håll tyst nu Robin” gästade hårdaren ifrån luckan... ”vi hör - det kan du skriva upp...” han var högröd i ansiktet.

”dom vill man ska hålla tyst - bäst att lyda - en spruta är ju inte lika trevligt som Marianne...”

Så höll de tyst - gränsen för vad personalen tolererade att höra - innan bältningen - höll på att passeras - det var liksom en man som onanerar, vid en viss extas kunde han inte längre glömma sin upphetsning. Om han inte sprutar ur sig då, fanns risken att han gned sig emot en vägg eller om han var ondskefullt lagd våldtog en kvinna, internerna var män, som den glada vetenskapen försökte göra kvinnor av... men glädjen låg inte i ett nyfött barn, utan i massdöd - ”den lustmordiska vetenskapen” var väl en mer passande term - dagarna förflöt - de två TV apparaterna dundrade - ett solklart bevis för vad officiell ’TV’ är - hjärntvätt - morgonsamling klockan åtta. ’upp och se nyheterna!’ deltog du inte blev du straffad. Nils kunde stå ut med nästan allt - men inte *det*!

Dick Tok var en gammal gubbe på 72 år - han var redan pensionerad, men hade lite svårt att släppa tanken på sitt livsverk - psykiater. Denna morgon ringde hans väckarklocka vid 8 - han ville gärna gå upp samtidigt som sina patienter för att de inte skulle få något försprång

på honom.

Han hade redan tidigt bestämt sig för att bli psykiatriker - han var hemskt intresserad av hur hjärnan fungerade.

Tyvärr så fanns det ett stort fel på honom - han var inte intresserad av hur hjärtat fungerade - hur det slog, längtade, slog sig ur var kropp om det inte fick som det ville. Solen tycktes alltid hålla på att gå ned - tur det - dagarna där ljuset föll in liksom trött och trist igenom fönstren, i den upplysta hallen, på andra sidan rutan, och kyligt över stenformationen, över den tomma gården emellan bauta klossarna till stenfasad-er, "ljuspunkter" om man kunde kalla dem så - var gratissamtalen till Madeleine och Torsten Föllinger, hon kom och hälsade på ibland - det var tillåtet att ringa upp och be personen ringa upp "patienttelefonen" Erik ringde även ibland och kom för att hälsa på...också Torsten Föllinger - och Madeleine hälsade på med Chenso Chano. I början lade sig Nils till synes "frivilligt" framför sköterskan Marianne, hon tog blodprov, blodtryck...

Varannan vecka, stod 'depåinjektionen' utav haldol - på programmet, smärta ångesten före, den meningslösa dementa tomheten efter... tio tabletter skulle Nils svälja varje kväll. 'Kvällsmedicin'. En tredjedel utav dem var preparat likt akineton, som påstods motverka bi-effekterna utav de andra gifterna, Nils händer darrade i parkinsons. Spegeln, vågade han inte se sig själv i, Robin och han blev goda bekanta, han hade ifrån början varit dömd till fängelsestraff, men upptäckt att han inte kunde få ut pengar att betala hyran på sin lägenhet i Hammarbyhöjden, därför hade han skrivit ett brev till 'James Tok' där han påstod att han fjärrstyr Anna Lindhs mördare. 'Tok' hade haft ett 'samtal' med honom

och konstaterat 'du ska till Karsudden...' Robin hade protesterat och förklarat att Tok ändå borde förstå att det hela var ett skämt (litet ångerfull nu..) då 'stack han upp en spruta i arslet på mig...' Robins granne, hade förföljt Robin, så en dag hade Robin ordnat ett bakhåll, han klädde på sig rånarluva och överföll sin belackare med kofot.. "han kunde ha dött" konstaterade Robin "då hade jag fått livstid" En kille som hängde efter Robin, var Clas Lars, 'han är pyroman, han satte nästan eld på hela Löwenströmska' Löwenströmska var ett "sjukhus" ute i Upplands Väsby.

"han satte eld på några kuddar, och stoppade in dem ibland böckerna... det brann nästan ned..." konstaterade Clas Lars perverst, liksom det legat en merit i faktumet, om det verkligen brunnit ned... Det fanns ett piano emellan de två TV utrymmena, en ny intern hade slussats in ifrån isoleringen, han såg bra ut, liksom han kom ifrån en fest, långt kol svart hår, smalt ansikte, intelligenta ögon. Han hette Alexsej... Det kom fram att Erik kände honom, när Nils berättade i telefon att Alexsej också gått på musikhögskolan i Stockholm slog sig Erik i pannan, det kunde Nils höra igenom tråden. "va! är han där också!" "har han med sig sitt dragspel?" "jag ska fråga" "han är djävligt skicklig på dragspel, jag har aldrig sett någon som kan spela skalor lika snabbt som han..."

Det visade sig att Alexsej hade med sig Bach partitur och Nocturne, Nils och han övade tillsammans, Alexsej på piano, och Nils på sång... Evert Taubes vaggvisa fick tiden att uthärda. Alexsej instruerade även i piano, Nils att spela Bach preludiet, hans pojkvän kom ibland på besök. "jag träffade Anders i Ryssland..." sa Alexsej på sin grötiga svenska. "han var på resa med sina

meditations elever...” de hade blivit förälskade och Alexsej flyttade så småningom till Stockholm när han kommit in på musikhögskolan, han hade tidigare studerat på musikkonservatoriet i Moskva.

”jag slog Anders, det var fel utav mig...”

”Hur gick mötet din tjocka feta fula djävul”

Nils hörde orden sägas - men han sa dem inte - han stod bara långsamt upprepande orden för sig själv - deras ödesdigra betydelse.

Personalen här spred ett sken av sjukdom omkring sig tyckte Nils. De spred äckel i hans själ. Alla förutom Zettergren som var resonabel och verkligen förstod att han ville ut. Den ena var Marianne, en ryska som hade ett gott öga för Nils - och förstod att man inte kunna sätta en 23 åring säng-liggandes, förstörandes hans utseende. Att det var ett för högt pris att betala för psykisk civilisation.

Dagboksanteckningar ifrån Huddinge Tortyravdelning

5 Mars 2009 Torsdag

”Idag har Tommy (som ska åka till Karsudden imorgon) visat 2 sånger för mig ”en lugn och en hård” sa han. Den första var av bandet 13 nth 18 och är ganska fin och lugn. Sedan satte han på ”låt nr. 2” och sa att han ville visa ett ställe där sångaren ”sjöng i 16-dels takt” Han vill även att jag skulle gissa vilket instrument som används i Blick sången på refrängen. Jag sa att jag trodde det var ett dragspel. ”Nej... fel svar” Jag lyssnade igen och hörde ett dragspel - så jag sa ”dragspel” igen. ”Nej, fel svar...” Han verkade nästan stolt över detta ”fel svar” Så jag frågade vad det var. ”En stående cello med en som spelar stående”

Denna uppfattning hade han fått då han sett videon. Den andra ”låten” var så hemsk att jag var tvungen att fly

ifrån rummet.

Det har kommit en ny patient hit till avdelningen - Pierre kallar han sig. Han kom just nu in i mitt rum, ställde sig bredvid sängen och tittade in i mina ögon. Så sa han "är allting lugnt" På hans blick ser jag att han söker efter någonting djupt inne i ögonen, liksom någon slags bekräftelse.

6 Mars

"Idag är det liksom någonting farligt låg i luften - jag hann aldrig skriva klart meningen igår, därför att "Pierre" kom in i rummet igen, och sa "du sa att du aldrig slåss?" jag såg att han hade en penna i handen.

"Nej, jag slåss aldrig..." sa jag,

"Ser du pennan jag har i handen?"

"Ja"

"Jag ska sticka ut ögonen på dig, jag ska mörda dig..."

Han stod hotfull över mig. Jag började i panik resa mig - och sedan så sprang jag ut i köket. Jag skalv i hela kroppen av rädsla. Pierre kom efter och hade hela tiden handen i fickan, liksom det kunde ske när som helst. Då han gått bort nog hade jag enrum för juren med personalen. Jag berättade under skälvningar vad som skett och sa att jag inte kunde vara "under samma tak" som Pierre. Jag bad att få flyttas till en annan avdelning. Idag bråkade jag också med min läkare. Han sa att han skrivit till Tingsrätten att jag borde ha LRV: Jag blev arg och sa att han hade gjort bort sig. Dessutom så verkade det som om "mina förhoppningar grusades" att efter rättegång ska jag få komma hem. Jag sa "Nu tycker jag du har gjort bort dig" så reste jag mig upp. "och jag hoppas att du någon gång kommer få ångra det!"

Så gick jag ut igenom dörren och stängde igen den.

Nu på morgonen så var en vårdare här i rummet - den värsta. Han kan inte tänka själv - han följer bara regelsystemet - jag ville ha kvar en vattenflaska på mitt rum, han bar bort den, och sen då? Jag måste bara hitta en ny vattenflaska som jag har på mitt rum! Det finns ingen poäng med det och jag känner för att smälla en dörr i ansiktet på honom.

Evig historia om då Madeleine då hon en sen kväll åkte Taxi hem ifrån en vän - och taxichauffören plötsligt stannade bilen i ett skogsparti och Madeleine plötsligt upptäckte att han knäppt upp sina byxor. Hon varken skrek eller greps av panik utan tog bara fram pengar och sa "kör mig hem" Samma sak hade Torsten, att inte få panik utan vara lugn.

Då han en sen höstkväll promenerade över Norra Bantorget så såg han en lång svart muskulös skugga komma emot honom - som hade någonting i handen. "det är väl en stilet" tänkte Torsten. "var beredd nu..." Mannen kom fram till Torsten och sa

"Jag behöver pengar!"

"Ja... det är väl ditt problem..." sa Torsten

"Ser du vad jag har i handen?"

"Nämen titta! Är det en sån där sti - sti-sti- stiletto!"

"Djävla gubbe!" sa mannen, vände på klacken och gick. Tyvärr tycks inte jag lika bra.

Det är bara en timme sedan du gick - ändå känns det så avlägset, liksom ett hål hade gjorts i tiden, dig i dina strumpbyxor, så som du var hos mig en av de första gångerna - jag sitter på en toalettstol när jag skriver detta. Alla patienter här har samma historia - de har gjort något litet "piss" brott - och sitter här på längre straff än om de skulle vara kriminella.

En spräckte näsbenet på en annan i självförsvaret, han blev dömd och har nu varit inom psykvården i 2 år - hans händer darrar, liksom mina. Det är fruktansvärt att se vad Haldol gör med människor. Min stil syns knappast längre och är så dålig att ingen annan utom jag kommer kunna tyda dessa bokstäver. Inuti känns det tomt - inga tankar kommer fint. Min trygghet känns bakom. Idag sa jag "skönt" för första gången i manlig, berömmande bemärkelse. Jag fick genast en oroskänsla bak i huvudet och jag gick med den ända tills jag glömde att jag sagt det. Och nu då jag kommer ihåg det så känner jag inte längre otrygghetens oro.

Utanför fängelset finns en hög med stenar och en brunn som de skyddar. En dag satt jag och tittade ned på några trutar som landat där - komna ända ifrån havet och en tanke slog mig:

"hoppas den dör!" men jag ångrade mig genast. Sedan såg jag på dem ett tag, tills havsbrisen tog med sig deras skratt och vingar - då insåg jag ännu mer vad de betydde för mig. Jag satt ett tag och såg ut och tänkte kärleksfullt på alla patienter på fängelset och hur min hand inte längre lyder min vilja då jag ska skriva. Att hoppas att någon dog var inget speciellt för mig - jag önskade död åt allting jag såg. Det var inte ett hatiskt önskan - utan en projektion av mitt eget begär efter att dö och jag tycktes just önska det åt dem jag älskade - men sedan plötsligt var de tillbaka igen med sina skratt, och jag var tvungen att gå och ta min medicin. Medicinen står mig upp i halsen - jag får vatten i näsan - jag tuggar den - den är så djävla äcklig! Efteråt säger jag inget och går och spottar ut en stor tuggning flisor som jag inte lyckades svälja. Jag fantiserar om att ta död på sköterskan - strypa henne

bakifrån. Då jag sedan ser mig själv i spegeln tycker jag att jag ser ut som Charles Manson, med blod på mina fingrar.

Jag är dömd för ett brott - ett futtigt litet brott. Jag slog en polis som skulle gripa mig. Inte därför att jag nu inte förstår hur ont det kan göra att bli slagen, och hur chockerad man kan bli av det. Sådana saker förstår jag nu mycket väl. Men det jag inte förstår är hur någon kan låta sig skrämmas av det.”

Efter han skrivit den sista raden kände han hur skammen sköt upp i honom - han som skulle bli normal - han skulle inte låta sig skrämmas! Det var menat som ett skämt? Men raden stod där till trots emot allt fast hackande som han skulle uppleva.

”Mitt liv är igen en olycklig poets. Madeleine har gjort slut med mig. Jag gick över gränsen där jag inte borde ha gått. Kallade henne en gammal kärring. Men det är hon inte. Jag frågade om vi fortfarande var tillsammans, hon sa ”inga kommentarer””

Nils satt och funderade. Han funderade på en sak som var ytterst viktig; skulle han klara av förnedringen att gå till en vårdcentral var fjortonde dag och där ta en spruta som förvisso inte hade orsakat något direkt ont hos honom (förutom då den sprutades in, då gjorde det förfärligt ont) men som med sin blotta uppenbarelse var en förnedring för hans själ... det var just detta: att vara en förnedring för hans själ, som inte gick ihop med honom.

Idag skulle de ta sig ifrån sinnessjukhuset till tandläkaren. Nils vaknade redan tidigt av en dröm han hade; han stod högt, högt, högt, över havet - på hans högra sida då han tittade ned såg han klippor smekta utav vågor och sedan havet - det var så högt att han fick

svindel, tappade balansen och föll - föll långt ned ända tills han befann sig på marken - där kunde han gå. Han började genast promenera och kom så till ett hus - det var ett ganska litet hus med fyra rum. Han steg in och plötsligt var Svante där - och han visste att han skulle få vara med sin älskade. Sedan vaknade han.

Han låg en stund och tittade upp i taket, lät bilderna glida förbi. Det var en hund där - en hund som han haft som liten och som hade dött av ett stenskott. Det fanns mer bilder där - hans hjärta - plötsligt började hans hjärta pumpa fort - han såg sin älskade lutad över honom och hon log sitt leende som såg ut som en gammal tackas leende (så som han hade sett på tecknad film då han var liten). Det där underbara leendet där tänderna började sticka fram. Och i hans bröst gjorde det ont - han älskade henne så mycket att han kunde äta upp henne.

”jag tycker det verkar som om två gamla häxor sitter här” sa han. Madeleine blev gravallvarlig; ”eller tycker du inte? En gammal trollkarl och en häxa?”

”man ska inte benämna saker så där - helt plötsligt kanske det är tid igen för då man jagar häxor och de bränns på bål” Han mindes en gång då han hade sett in i hennes ögon - det var ute vid Grisslinge havsbad och vintersolen hade skinit så att de båda kunde se rakt in i den. Plötsligt uppstod i speglingen emellan de två ögonen en bild - det var en gammal häxa som satt där - och så kom en till bild; bilden av en trollkarl som hade mustascher som Strindberg - och de var antagligen de bägges själar som Nils hade uppfattat den gången.

Nästa dag när han ringde henne sa hon

”nej... jag är alltid rädd för att bli kvar där...”

”så du kommer inget mer?”

”jo, jag kommer, men...” hon gjorde en andningspaus,
”inte just ikväll...”

”Är det för att rucka oss ur våra fasta föreställningar?
Som den som tjänar sitt levebröd på att påtvinga oss sina
förolämpar oss till max då vi på ”soffan” ligger,
fastnaglad utav skräck - liksom ett utav samhällets
olycksbarn?

”du får inte bli arg!”

”vad fan håller ni på med?”

”du är sjuk, därför inser du inte att vi gör detta för ditt
eget bästa...”

Kroppen förstörd, tänderna gulnade, de blåa
tigerränderna på skinkorna och höfterna - rödaktigare
gömda under lårens snårskog, rödlysande blemmor, på
den rakade hjässan, en munk i flugsvampens tecken...
Ont i själen - de röda märkena inbrända i hyn efter
spännbältets knytnävsgrepp

”kom nu Nils! Vi ska till duscharna...”

Om Auschwitz var en kommunistisk bluff, med
simbassäng och egen teater för internerade på båda sidor,
en otrolig tanke... på fyra månader kände han inte
solljuset, inget fönster fick öppnas, korridoren var mörk -
om morgonen gick solen upp på andra sidan huset - i
glaset som vette, åt öster såg man festligt uppsatta
girlanger - snirklande snörvligt nedåt det mörka golvet
där nere.... En öde lokal på andra sidan i höjd med
soffgruppen Nils satt, gick andra interner och väntade -
på en permission - som aldrig blev ett faktum... ”arbeta
med er själva och ni skall bli fria!...” ”för de som vill
åstadkomma något, ringer det aldrig ut...” (Meteor
1999) speciellt då det inte fanns något att åstadkomma,
annat än pingis-bordets vita boll - fastnaglat i segrarens

sjuka vrålände leende... det var mest de blå-vita vård-
djuren, sjukdomsbärarna, med plasthandskarna hängande
ur fickan... som vann pingisturneringen men, de
förlorade sin själ på kuppen... ”vann Oswaldo igen!...?”
”han vinner alltid...”

Tysta steg, smyger lyssnande i korridoren, tysta steg...

”han passerade med öronen på helspänn”

”James Tok! Jag sa honom att jag fjärrstyr Alexander
morden... hans öron blev spetsiga som knivspetsar,
eggade han fram bekännelser under det han besprutade
våra inbillade parasiter för att kunna äta barnens frukter,
som han inte odlat - ”

”välkommen till den sista kvällens gäst i studion, är Mats
Lund, en framstående läkare, vi har fått med oss denna
soliga dag år 2050! Kan du säga något om nuläget Mats?
Vad vill utomjordingarna dra för slutsatser om vi
människors insatser i världshistorien?”

(med klämd röst)

”Ja... man känner ju inte till så mycket och man kan ju
inte säga att den är strålande direkt... ganska tidigt såg vi
utomjordingar att den var medelmåttig - därför har vi nu
utrotat nittio procent av jordens befolkning, som vid
Noaks ark, bestämde vi vilka värddjur som fick vara
kvar, det blev... ja... om jag får säga det själv, de fin-
finaste kvar...”

(tjocka magar - rutiga skjortor, stålhornsbågade
Leopardsmyckade glasögonbågar... ansiktshyn spänd
över ansiktsmuskulaturen...)

Mentalpatienternas sång

Vi sitter här alla fast

Läkarens beslut är vår lag vi sitter i en jättesal

Vi sitter fast för alla vi som inte lyckats uti vårt liv

Som är bunden till händer och fötter
Och äter grisar och liv, höns och getter
Vi sitter fast här alla vi som har för mycket liv att ge
Och som blivit tillintetgjorda av lagar och nu ligger vi
och
kravlar
Luften här inne är dålig den
Man kan knappt kalla detta för ett hem
Vi är fast här alla vi, sjunker djupare och djupare i
melankolin.
Och vi har inget hem
Förrän klockan slår fem och fred lägger sig över jorden
Och denna trista stora, tillintetgjord blev jorden.
Personalen här är fin så länge man inte säger något dumt
Eller håller på med något skumt.
Sjunde våningen detta är och då man ut ser man nästan
bara misär
Ibland skymtar skatan i skatboet fram
Och han vill vara kraxig han
Men vi är inte kaxiga för vårt liv är idel bara idel
melankoli
Se igenom ska ni visst göra
Men då ni sett igenom är lögnerna bara torkade höstlöv
Som far med vinden hit och dit
Ni själva skapade hönan
Nils: Glatt sjöng jag var dag var frisk som en vit lärka
Nu är min energi slut
Ondska är att plåga någon i onödan för reglers skull
Och min livslåga tycks brinna ut.
Dåligt luktar jag i mun och min kropp luktar hund
Hand som under huvud är
Hand med hans hund nu gör.

Utgången utav en handling är hur pass mycket energi som ligger i handlingen -

hur pass säker den som utför handlingen är på att den ska få den effekt den vill.

Om det inte finns någon energi blir handlingen meningslös

- livets mening ligger alltså i utbyttandet och växandet, skiftningen av energier.

Spänningen, poesin med livet är livets huvudpunkt. Den känns nere i könsorganet - alltså utgör vårt liv, vårt energiflöde ifrån könsorganet.

Då energin får ett stopp i flödet vet vi att vi gjort fel.

Varför ska vissa människor lösa andras problem? Varför ska de tvingas lösa sina problem, även om du inte ser dem som problem?

Varför får vi inte själva lösa våra problem

(om vi har några) utan andra som vi tvingas betala till ska lösa dem?

I dödandet

Jag vaknade till av att filmklockan ljud

Då jag ätit äppelpajen

Och känner en gång i natt att jag var död

Tackade jag värdinnan för pajen

Jag stod där och hackade fötter för att jag var så rädd

Jag stod framför spegeln och ömmade mig

Jag fixade till håret

Sedan gick jag ännu en gång ut för att fråga om jag fick träffa den jag älskar i morgon

”nej, du har redan fått ett svar”

”vilket svar är det?”

”Nej.”

Jag kände mig så älskad att jag gick in i mitt rum och

svor

Ingen älskad och jag nu i ödesriket.

Jag vet inte varför vår kärlek bär turens märke

Kanhända därför att den är svag

Kanhända kärleken han fick ha så högt aldrig brann

Som i såningstiden av våra liv, tillsammans.

Blodig kärlek rusade då vi bråkade vid stupet

Jag sa att jag skulle kasta mig ned om du gick ifrån mig

Du gick ifrån mig men jag han ikapp dig och du sa

”bra att du inte kastade dig ned!”

Sedan kom resan och stupet stod vid min dörr varenda

dag vi knallade himmelskt

Jag var skön, din image i Adonis

Men så började vi bråka

Du ville bara gå din väg

Mitt i Rom och där stod jag mitt i utan en sexbomb

Jag stod utan ett öre på fickan och tillslut vandrade jag...

Om flickan

jag var tillsammans med var god eller ej...

det verkade så för mig; att hon bara kärlek kan ta emot

och nästa sekund, trampa på min fot!

Någon gång hade jag sagt; att det finaste någon kan ge

Någon, är någon att älska... och det ter sig ju självklart.

Just nu, är att dö, det enda jag vill.

Psykiatrisk institution har gjort mig blind.

För det enda jag vill, det enda jag vill, huvudet står helt

stilla och det enda jag vill är att somna bort

Ifrån denna komplott av stridande viljor

I natt skrev William ett ord i min dröm i eldbokstäver

’Will’ stod det

”vad vill du?” frågar personer mig jämt ifrån två håll

Jag vet inte vad jag ska svara

För jag orkar inte med att vilja någonting
Mina tankar dansar då omkring det negativa
Och sedan åker mina ögonbryn ned i ett gastkramande
uttryck

Jag lider.

Jag lider helvetets hela plåga och personer frågar mig,
men jag kan inte svara.

Så det enda jag vill är att dö, somna bort

Ifrån denna kompost av stridande viljor -

Och låt det på min grav växa liljor (se William Blakes
dikt The Lily i Songs of Experience).

Fråga dem deras namn och låt sedan himmelen ge dig en
trygg öppen famn.

...

Felias räkningar... blöjors bäbisfilosofi - om din
"sjukdom" de påstår att han led utav...

Själv - mitt efternamn är inte Tok... men en tokig gubbe
(som faktiskt heter James Tok! Sprutar mig med giftig
sperma våldtäkt... han påstod att jag bara inbillade
mig...)

"kom!"

"mm!"

"ni se!..."

"han är bångstyrig... pass på nu... ta han..."

"vid hornen..."

"behandla han..."

Zen Buddhist Mondo

Mu!

Då Chokey var på middag hos guvernören i distriktet -
serverade guvernören en tallrik med gräs. Chokey satte
sina knytnävar på pannan - symbol för horn.

”En Ouroboro”

”dess symptom om man blivit biten... är en dödkvävande tråkighet”

Vårdguiden - under ett informationsblad utav balkongbygge...

Skrivmaskinens rullband fortfarande kladdigt...

Samtidigt med en fruktansvärd orolighet...

”man dör inom ett år...”

”Förra året satt jag inne 7 månader...”

”blev du biten?”

”först besprutades jag... det var som hala ålar omslingrade mig... en gång i veckan - fick jag visa min redan ärrade bäbis bak för Marianne - hon ritade en fyrkant på den, torkade ett ställe hon blivit anvisad att torka i sin...”

”Marianne hade valt att utbilda sig till sjuksköterska...”

”skolans hjärntvätt går ut på att eftersträva ett mål - vi själva inte satt upp...” (Odd Wingdahl Meteoror)

”Nils hörde Marianne svälja... han kände plötsligt hennes hand om... den pulserade för några sekunder... ingen såg in just i detta rum - alla andra rum var fönsterklädda åt korridoren... plötsligt skramlade nycklarna i låset... hon drog hastigt upp Nils byxor och tömde försiktigt Haldolet i hans kropp... det kändes... skönt och dödligt på samma gång... framför sina ögon såg Nils eldkastare - han hörde en sista röst säga ”i dödens käftar...” sedan somnade hans drömmar - han var som levande död... fantasierna - dog - God natt... sa Marianne och log...

Under natten så drömde han om Madeleine... han vaknade med ett ryck upp ur sängen... det stod någon vid hans sängkant - han tände ljuset för att försäkra sig om att

det inte var en hallucination... en sådan han sökt efter -
men aldrig funnit... vid sängkanten stod den tystlåtna
internerna - som han förtrollats av samma dag... han
tycktes arabisk... nästan judisk... som en idé-gran hade
han lockat med röda saftiga frukter - han tycktes locka en
till sig bara man såg på honom - man fick inte se på
honom - blicken sökte sig till det förbjudna...

”ser du pennan jag håller i handen?...”

”ja...”

”jag ska sticka ut dina ögon med den...”

Han bröt - liksom italienska maffian på engelska språket..

”då vi gräver guld i ”U.S.A.””

De blåklädda nattvakterna hade under idegranens
elektroniska vaggsång som bytte skepnad som bilder på
en diaprojektor i rörelse - somnat till synes huller om
buller... liksom själar liggande på varandra... Nils väckte
dem - han skakade i hela kroppen och sa med skälvande
röst till sin värd

”Karl blev surrad och glömdes ombord”

Ingen trodde honom, en månad senare stack idegranen
genom en underjordisk gång - in pennan i en av
vårdarnas ögon...

Här på udden - under den sjunkande solen - samlades alla
karlarna läsande Aftonbladet...

”om kvällen gick solen ned...”

”capital letter - en stor bokstav i början av ett ord...”

”som inte står i början av mening.. betecknar att den är en
evig metafor - en sinne-bild”

”Profeten som dåtid, nutid, och framtid ser...”

”Aftonbladet förnekade själens existens...”

”de sa att de skulle bota mig, läka min själ... då jag
citerade vår Frälsare Jesus Kristus.. sa en av dem ”han

var också psykotisk Nils, han var jättesjuk””
”så.. ni skulle ha behandlat honom (Jesus Krist)”
”Golgota Barabas frigavs istället -”

”Jag heter Pierre och är psykopat
Jag gillar psykopaternas krokar
Vilket är: låt aldrig någon utmana din macho
Låt aldrig kärlek strömma igenom dig - vad vill den till
varje pris - och va cool i din utstrålning.
Bara du sätter dig någonstans kommer folk vilja ha ditt
erkännande på vad som är coolt och inte coolt.
De känner alla att de har ett underläge jämfört med mig.
Men de vet inte vad detta underläge innebär.
De vill tro att det har någonting att göra med stil - men
jag vet vilket underläge de har; de kan inte döda mig,
men jag kan döda dem.
Jag är stolt över att vara psykopat.”
I drömmen uppstod en liten konversation...
Madeleine: Vi hånglade igår.
Eduardo: Jaså - gjorde ni det (Madeleine går)
Jag fattar inte... varför får du alla tjejer och jag inga.
Nils: Därför att hon har så bra andedräkt.
Hon skrattade; ”Nils, vad du har gjort... jag hängde mina
trosor i badrummet och sedan kom det yngre paret under
och skulle titta på det... de såg nog inget ju...” hon
avbröt sig själv, sedan log hon emot honom... ”det blir
nog bra i alla fall ska du se...” och han tittade ännu en
gång på hennes vita läppar och han kysste dem.
Ingen här vet vad de sitter inne här för.
Alexsej har erkänt sitt brott, liksom jag. Han slog sin
partner Anders i huvudet, så att Anders fick bulor. Sedan
så åkte de in till vårdcentralen. Där plåstrades Anders

om, ungefär som då jag blev slagen i magen av Rickard - nästa dag var jag O.K. igen.

Alexsej fyller år 9 April.

När de gick hem, ifrån, akuten kom polisen körande och hoppade ut ur bilen - satte på Alexsej handbojor och satte honom i häkte. Ingen hade ringt polisen utan sjukhuset hade självt "läckt" till polisen om detta. Idag har han suttit 91 dar inom slutna dörrar. Kommer ifrån Ryssland - en liten by vid en flod emellan Moskva och Ural-bergen - studerat på Kungliga Musikhögskolan och Sköndals Musikhögskola.

Robin hade sagt att han "fjärrstyr" Anna Lindhs mördare - ett till mord. Sedan gick han omkring på avdelningen och fråga "vill du pööka?" till alla som fanns där.

En 19-årig fin blondin sa "ja" och de knullade hejvilt där inne på avdelningen tills personalen kom på dem. Då fick Robin 48 timmar på isoleringen.

Jag själv var på isoleringen 2 veckor. Sedan då Robin blev dömd till psykiatrisk "vård" på Karsudden så sa han att han bara hade fejkat sinnessjukdomen. Men herr Tok sa "Du får stå ditt kast" Nu är han där.

2009 - Mars - Rättegången hålls mot Nils för 'våld mot tjänsteman'

'Jag är som solen – och – du är Djävulen' Nils till en fruktansvärd judedjävul tortyrledare 2008 sommar, vid namn på undertecknad i följande historiska skeende:

Jaro Lotsky: Låt mig fråga dig Oscar; vad fick du för uppfattning om Nils?

Oscar: Ja - att han var pålitlig... att han håller överenskommelser - alltid är punktlig, noga med att göra rätt för sitt och att han skriver bra dikter och fin musik...

Jaro Lotsky: Du upplevde inte honom som på... hur ska jag uttrycka det?... något sätt *delad*?

Oscar: Ja...

Jaro Lotsky: Du gjorde det alltså?

Oscar: Jag skulle precis börja bara...

Nej! Inte ifall jag tänker på hans situation... när jag nämnde hans föräldrar tycktes han tappa tråden... men annars var han alltid glasklar...

Jaro Lotsky: Hur då... 'tappade tråden'?

Oscar: Ja... han kunde bli tystlåten och litet tillbakadragen - tydligen hade han dåligt samvete för nåt...

Jaro Lotsky: Det tror jag inte! (klappar med händerna en gång), Nils är en *mycket* och jag upprepar, *mycket*, lurig person, med närmast psykopatisk uträkningsförmåga...

Vad du såg var bara ett av hans trick att dölja sin sjukdom!

Oscar: Jag uppfattade det inte så...

Jaro Lotsky: Nåväl - du är ingen doktor.. vem som helst med ett tränat öga kan se skillnaden! Han är en *delad* personlighet - ena sekunden snäll - andra sekunden aggressiv - han är *mycket* (och jag upprepar) *mycket* farlig!

Nämndeman: Vilken diagnos anser du att han lider av?

Jaro Lotsky: Ja - vi har ju trott att det var skizofreni - men nu misstänker vi något annat.

Han är helt enkelt en blandnatur - han har vissa (och

dessa mycket markanta) skizofrena drag... men - hans huvudsakliga karaktärsdrag är av psykopatisk valör. Han har själv sagt att han är kapabel till att göra *vad som helst!*, bara han vill det..

Lyssna på det!

Vi måste ha insikt i - att vi här i detta fall - framför oss - har att göra med en *mycket* smart hjärna - och mycket, mycket, sjuk...

Vi vet inte vad han planerar - vi har ingen aning om vad hans nästa steg blir...

Nils: (skrattar så att han håller på att ramla av stolen)

Nämndeman: Nils! Nils! Vad gör du?

Nils: (skrattar så att tårarna rinner nedför kinderna.. sansar sig sedan)

Förlåt mig! Men det är så *himla* roligt!

Jaro Lotsky: Ni ser hur sjuk han är!

Nils: (håller upp handen) En skizofren, manodepressiv, paranoid, epileptisk, psykopat! (skrattar) Jag har aldrig hört en bisarrare definition...

Jaro Lotsky: (indignerad) Vi har sådana fall också...

Nils: En skizofren, manodepressiv, paranoid, epileptisk psykopat, vars enda brott är att ha slagit till en polis en gång - efter att ha fallit ned ifrån ett 8 meter högt tak, som han klättrat upp för att undkomma vad han upplevde som tortyr!

(skrattar, vissa andra börjar också skratta)

Man kan undra vem som lider av verklighetsförlust, eller vem som *verkligt* är alla de där sakerna...

Man kan undra vem som utgör en fara för sig själv och andra...?

Jaro Lotsky: (illröd i ansiktet)

Jag lutar mig på 30 års erfarenhet som läkare! Du ska inte

tro... du ska inte tro...

(skratten omkring exploderar)

Du ska inte tro att någon liten skitunge som du kan komma och sticka...

(slutar fungera)

Nils: Där har vi ett typexempel på en doktor - han är helt enkelt en maskin som rabblar sjukdom - han botar inte - han 'hittar på' sina patienters sjukdom...

(skratt omkring)

Jaro Lotsky: Sjuk! Sjuk! Sjuk! Sjuk! Sjuk! Sjuk! Sjuk!
Han är sjuk!

Nils: Hur vet du det? Från vilken erfarenhetsgrund talar du?

Jaro Lotsky: Jag vet att då vi sätter in mediciner så försvinner de s.k. "mystiska upplevelserna"

Nils: Det är i alla fall vad de som du tvingar i dessa substanser säger till dig.

O.K. din erfarenhetsgrund är tortyr - då vet jag utifrån vilket perspektiv du talar... det sägs att de som blir utsatta för tortyr - kan erkänna vad som helst under tortyren - tack för svaret!

Jaro Lotsky: Du är sjuk! Det är därför du säger så!

Nils: En hyfsad definition på sjukdom fick jag utav min vän Kornal Kowics, hans definition var att sjukdomen 'bara är dålig - det finns inget gott med den', kan du skriva under på denna definition?

Jaro Lotsky: Det kan finnas g o d a egenskaper hos den som bär sjukdomen... men sjukdomen i sig (som det är min uppgift att bota) är b a r a dålig.. ja.

Nils: O.K. Om en människa har någonting i sig som b a r a ä r d å l i g t, borde han väl känna det själv - inte sant?

Jaro Lotsky: Skizofreni kan ligga latent också...

Nils: O.K. låt oss säga så här: jag v e t mycket väl vad det är för skizofreni du talar om - och jag *har* lidit av det! Jag vet vad sjukdom är: jag hade det tills jag kom underfund med vad det var - då botade jag det *själv* - så länge jag däremot gick hos en ”psykiater” kände jag mig *alltid* sjuk. För mig var det b a r a dåligt att gå till ”psykiatern”, *ingenting* gott kom ur det. Det var bara lidande, splittring och hopplöshet!

Då jag fåktats på stan - har jag mått m y c k e t bra - och *massa* goda saker har kommit ur det!

Jag påstår - rent ut sagt - att d u vill h i n d r a mig ifrån att känna mig frisk och må bra!

Jaro Lotsky: (avbryter med ett leende) Det där är inte mitt uppsåt!

Nils: I så fall är du dum i huvudet! Och om du inte förstår mig bättre: om du verkligen vill göra mig *gott*; lämna mig ifred!

Jaro Lotsky: Det är min uppgift som läkare att då jag ser en sjuk människa, bota den!

Nils: Men om du då, du gör detta, gör den hopplös, sjuk till kropp och själ - så att den inte kan skapa någonting - inte längre kan sjunga - inte längre älska - då lider du antingen av en extrem vanföreställning - eller så är du så dum - ja - men djur är dumma (sägs det) och de gör *aldrig* som du - eller så är du helt enkelt lögnare! *Ingenting* gott har kommit utur min kontakt med dig, för mig! Du har bara sugit mitt liv och långsamt tagit det!

Nu får det vara slut!

Du är sjukdomen självt!

Jaro Lotsky: (fumlar med glasögonen, sätter handen för ansiktet, mumlar) Det här är ju absurd! Vilken bisarr... (gör korstecknet upp och ned)

Satan min härskare! (faller ned på knä och dör)

Nils: (vänd till nämnden) ”Vad gör ni då någon försöker gripa er?

Domaren: Nu var ju inte fallet så - du flög ju på henne..

Nils: Säger den ljugande djävla fittan ja! Det finns ungefär lika mycket sanning i det som i påståendet att solen är svart - jag spottar på det!

Domare (avbryter) Kallar du din psykiater, och Susanne Rasmusson här för ’djavla fitta’? Då har du en lång väg hem!

Nils: De kallar ju mig för sjuk! Finns det något straff för djävla fittor?

Domare: Det är straffbart att kalla någon så...

Nils: Då borde du väl vara glad! Då kan du straffa mig ännu hårdare! Låt mig läsa upp en dikt här:

Ska ni se om ni finner något sjukt?

Någon ’underliggande’ psykos?!

Någon skizofreni i tankarna jag skapade

Precis innan ni tog in mig

Kallade mig för skizofren -

Nästan mördade mig med kemiska gifter -

I 6 månader...

Låt oss se -

Om ni kan finna något sådant straff eller tendens till ett rättfärdigande av det...

Låt oss se...

om det var i ’nödvärn’ eller inte...

Jaro Lotsky: Vi har inte tid med dikter i rättssammanhang... det passar bättre på poesiläsningar.

Nils: (förvånad) Så du menar att du inte vill lyssna *till mig!* Till vad jag är *för någonting* - utan bara till *vad andra* har för bild av mig?!

Jaro Lotsky: Jag hör mycket väl vad du är för någonting - du behöver inte läsa en dikt för det...

Nils: Jag kommer ändå att göra det - (vänder sig till publiken) eller, vad tycker ni?

Åhörarna: Jo! Läs! Låt honom läsa! Låt honom få säga sitt!

Nils: Publiken har sagt sitt... om detta är en demokrati - så tillåter du dem nu att läsa...

Jaro Lotsky: Vi har några stycken också.. dessutom tillämpar vi inte demokrati i en rättssal - här är det domarna som bestämmer...

Nils: I så fall är ju Sverige en diktatur.. eftersom..

Åhörarna: Låt honom läsa!

Nils: det som bestäms i Sverige vad gäller icke-personliga saker - avgörs i domstolar som denna... då kan du lika gärna erkänna att detta är en diktatur..

Jaro Lotsky: Just här inne är det, det, ju, men, j a g och alla här är tillsatta på demokratisk väg, valda att sitta här av svenska folket..

Nils: (vänder sig till domaren) Men sedan lyssnar ni inte på dem..

Domaren: Vi lyssnar på dem - men först och främst måste vi göra vårt jobb...

Nils: Men ert jobb är väl att lyssna på dem?

Domaren: Vårt jobb är att utfärda en rättvis dom, inget annat...

Nils: Vad är då rättvist?

Domare: Det är att visa r ä t t väg..

Nils: För vem?

Domare: För samhället.

Nils: Vad är då samhället? Om inte dessa som sitter här? Är det rättvist av dig att inte lyssna på dem? Är det r ä t t

väg?

Åhörare: Låt honom läsa!

Annan åhörare: Kom igen nu! Var inte kommunistisk!

Domare: (bryter nästan ihop) Vi avslutar förhandlingen om ni fortsätter...

Nils: Men vi kommer att sitta kvar i alla fall (till åhörarna) eller hur?!!

Åhörarna: Ja!!!

Domare: (till notarien)

Kan du kalla på förstärkning - vi klarar inte det här... (till publiken) vi avbryter förhandlingen... nästa förhandlings tillfälle meddelas inom 14 dagar...

(slår med klubban)

Åhörarna: Buuuuu!

Domare: (slår med klubban flera gånger i bordet)

Jaro Lotsky: Det är slut!

(ett 'bu' genomtränger salen)

Alla reser sig upp utom Madeleine och Nils, och publiken.

Jaro Lotsky: Kalla på vakterna!

Domare: (trycker på en röd knapp) Ett tag står alla på åklagarsidan handfallna - innan vakter störtar in genom dörren.

Vakt: (ställer sig framför den buande publiken, höjer handen)

Åhörarna: Buuu!

Åhörare 1: Kommunist!

Åhörare 2: Svin!

Vakt: (då buandet lugnat sig litet)

Om inte ni alla lugnt och stilla går härifrån nu! så kommer vi kalla på säkerhetsstyrkan...

Ni har ett val...

Förhandlingen avslutas, samtliga lämnar salen.

Logiken bakom när Nils slog polisfittan Susanne Rasmussen var följande:

han hade i början efter han tagits in 2008, försökt fly på ett normalt sätt: han hade gömt sig i buskarna runt Katarina Huset, men, konstigt nog, Nils hade upptäckt detta med alltmer vaksamt intresse, så var han av någon anledning högsta prioritet. I princip hela personalstyrkan hade gått ut i parken och letat efter 'den stackars patienten'.

Han hade försökt fly mera långt, med benen: men, alltid, den enda gång han tidigare lyckats med detta, blivit upphunnen, funnen.

Nu strosade han förbi Eriksdalsskolan, och insåg, att han måste avleda uppmärksamheten på något sätt:

när han klättrat upp på Eriksdalsskolans tak, hade han precis hoppat ut genom ett fönster på andra våningen, i en byggnad med säkert 3 meter i tak.

Den gången han flytt springande, hade det som vanligt varit då tvätt-tanten varit på väg ut med tvätt genom slussningsdörren.

När han alltså klättrade upp på taket, var det med den jagade känslan av nödvändighet: han skulle inte bli funnen denna gång, inte bli släpad tillbaka till tortyren, där han med största sannolikhet fått ett mindcontrolchip inplanterat bakom örat! Inte en gång till! Nils visste det var livsfarligt!

Så när han med sina då starka armar, klättrade upp på regnskydd efter regnskydd över huvudentrén på Eriksdalsskolan, var det i en känsla av tidsnöd!

När han sålunda fallit genom trädet, och mirakulöst

överlevt, och linkat till den närliggande kolonilotten, och lyckats gömma sig, i väldig smärta, under mer än en halvtimme: var detta bakgrunden till varför han var tvungen att slå polisfittan då hon tvingade in honom emot väggen:

ifall ett mirakel skett, och Nils inte blivit förlamad för resten av livet, kunde han inte bara rycka på axlarna och ge upp: o.k. ni hittade mig!

Nej, han var tvunget att slå på det satans djävla facet, för att kunna springa sin väg!

Han hade suttit i förhandlingssalen med denna satans djävul till 'psykiater', och han kunde inte berätta ett dyft om bakgrunden till sitt beslut: och vad var det förresten med det? Ett litet slag nära tinningen?

Vi får aldrig kortslutning, det makulerar, exploderar, bara vad du tror. Tala om för en doktor vad den är och den kan inte fortsätta att fungera.

"Jag menar, ska ni sätta diagnosen manodepressiv på alla barn? De uttrycker om tingen starkt, de är upptagna utav sig själva, eller är de motvilliga, vad ni kallar 'medgörliga'. Så ni kallar alla barn för sjuka eller? Ja, det är ju det ni gör!"

"Jag har barn jag har aldrig satt diagnosen 'manodepressiv' på dem."

"Ja, det är kanske för att du inte skulle tjäna någonting på det. Men om du skulle göra det, kanske du skulle sätta det på dem också!. Detta har jag gjort, för att du inte tillåter mig att ha den, du skapar min ångest, tanken är inget farligt, tanken är inget farligt om den inte blir till handling, men om den är farlig i sig så exploderar ju huvudet. Jag önskar att ditt huvud kunde explodera."

”Hur ska jag veta vad du har för tankar?”

”Du skulle ju kunna ta och lägga ditt huvud tätt intill mitt öra, och lyssna, lyssna länge. Och se vad du hör...”

”Jag hör antagligen ingenting...”

”Just det! Där är jag för dig! Ingenting! Ett stort tomrum med massa ljud i... Men du hör dem icke, om jag icke säger nicke. Därför säger jag inte så mycket till dig. Du är som en dator, trycker man inte på någon knapp går du inte igång. Det är väl onödigt att sätta igång dig om man vet vad du redan gör. Utrotningsmaskin får man ju ta och kalla dig.”

”Jag utrotar bara sjukdom.”

”Sa ett sant virus. Programmering 1; jag utrotar bara sjukdom.”

”Så grym är jag inte...”

”Alla onda har någon god kärna i sig, ryktas det... Alla barn tror på magi t.ex. ”

”Det är för att de inte förstår bättre.”

”Du menar att man förstår bättre om man lyssnar på dig?”

”Jag är i alla fall utbildad.”

”I vadå?”

”I själs läkning.”

”Men, behöver ett friskt barn läkas? Föds vi sjuka?”

”Vi föds utan driftskontroll...”

”Och dem ska du då lära dig att kontrollera?”

”Nej, varenda en ska lära sig att kontrollera dem själva.”

”Ursäkta jag menar, du ska lära alla att kontrollera dem. Det är därför du finns, men om inte människan ifrån början vill bli kontrollerad, vilken rätt har du då att tvinga henne att lära sig det?”

”Det är på uppdrag av samhället jag gör det...”

”Men, samhället består ju ifrån början utav sådana som inte vill bli kontrollerade...”

”Men nu är de det, annars hade vi inget samhälle.”

”Så varje friskt barn ska bli sjukt för att ingå i samhället? Och du utför detta! Det är underbart att du säger detta till mig.”

”Det är något fel på din hjärna...”

”Kan du bevisa det?”

”Allt du hitintills har gjort är bevis nog...”

”Kan du definiera vad som är fel med mig?”

”Jag är utbildad i sånt.”

”Och om jag inte känner någon sjukdom?”

”Det är vad de allra sjukaste brukar säga...”

”Så de som inte känner sig sjuka är de allra sjukaste?”

”Just precis.”

”Vad är det som är sjukt då?”

”Du är full av vanföreställningar och hallucinerar.”

”Det är svårt för mig att veta vad du menar med det...”

”Det behöver du inte heller, du är under tvångsmedicinering nu, vi får se hur den verkar.”

”Ska du spruta in gifter i mig? Ska du göra mig annorlunda?”

”Vi har utstuderade metoder, om du blir bättre...”

Sjuksköterska; Jag har respekt för hans kunnande hans medicinska kunnande. Han har botat många patienter... De flesta brukar så småningom inse att han gjort rätt. De brukar tacka honom efteråt.

”’Då motståndaren börjar med personliga påhopp då vet jag att jag vunnit.’ sa Margaret Thatcher. Självklart hatar jag poliser, det gör väl alla människor, speciellt när det finns så många lagar man kan bryta emot. De som åker tunnelbana, hatar i regel de läskigt rödklädda vakterna,

den som parkerat fel hatar parkeringsvakterna, och jag som inte vill bete mig normalt hatar självklart poliser. Det finns en lag i Sverige, att man kan bli inlåst om man inte betar sig normalt. Jag hade länge önskat att slå tillbaka emot en polis, att bryta deras auktoritet, nu när en kom och pressade mig gjorde jag det. Det känns bra, jag skulle inte vilja göra det igen, men en polis är ju bara polis i den staten den är anställd i. Om något så ont som detta skulle komma till mitt land, och bete sig likadant, då skulle dess huvud snart rulla på gatan.”

”Vart är ditt land någonstans då?”

”Det är där jag finns.”

”Men!... du finns ju i det här rummet!”

”Där har ni uppfattat fel, missuppfattat.”

”Vart finns du någonstans då?”

”I mitt hem.”

”Vart är det?”

”Jag vill inte att ni ska komma dit, därför säger jag heller inget om det.”

”Heter ditt land någonting?”

”Om jag inte säger namnet kan ni inte heller fråga er fram dit. Då är du dömd”

”Till vadå”

”Jag har redan sagt straffet för den som inkräktar på mitt land och vill förstöra min värld.”

”Är det ett hot?”

”Det... bestämmer du själv...”

”Hotar du mig till livet? Sitter du här och för underförstådda mordhot?”

”Jag sa: straffet för den som inkräktar på mitt land är halshuggning - om du tänker försöka göra det eller ej är upp till dig...”

(dödstyst i salen)

” (förvirrat, snabbt) inga fler frågor.”

Lyd-upptagning med vissa luckor

Nils: "dvs. erat gift dödar livet i en! och långsamt dödar ni ens kropp och själ!, men det är inte det värsta! det värsta är att ni dessutom tjänar pengar på det!

Och att ni har laglig rätt till att låsa in vem som ni än behagar, och våldta den, oftast varannan vecka , men ibland mera ofta! och ni vill fortsätta år efter år tills erat offer är dött"

"vi gör det faktiskt för att rädda liv....!"

Nils: "era egna kanske... det var därför jag sa att det var en ritual...en ritual för att sätta skräck i er omgivning - att inte trotsa er..."

S.k. multipel personlighet är bara ett barn som leker lekar för att växa upp... vad skulle du säga om en dos som denna - vad skulle den göra med de allra flesta personer?"

"de skulle bli medvetlösa många timmar - de med svagt hjärta, t.ex. kunna dö..."

Nils: "ok så jag har helt enkelt inte något svagt hjärta och jag är starkare än de flesta... vad gör det med psyket?"

"det kopplar bort medvetandet..."

Nils: "ok. en man springer under sömn ut på gatan klättrar upp på ett tak, hoppar, faller åtta meter, landar, så han får ont i hela kroppen..."

Vilar sig sedan på en intill liggande kolonilott.

Sedan börjar han strosa ned bort ifrån det ställe där han flytt ifrån, vad händer sedan?; två versioner finns; den ena att han får syn på en polis springer med enorm stryka fram och slår henne precis över högra tinningen... varför inte vänstra?

Ett normalt slag med höger hand borde ju ta på vänstra tinningen - om personen är förberedd på slaget...

Susanne här säger att hon såg mig komma på tjugo meter håll varför frågar vi oss då gör hon sig inte beredd på att slag?"

"vad tänkte du då Nils började springa fram emot dig?"

Nils: "jag ska visa det enklaste sättet för en högerhänt att slå någon över höger öra... man står mycket nära en person - den personen har sina händer nere vid midjan, i detta fallet pga. att handbojorna och batongen finns till hands där. Vanligtvis, jag säger vanligtvis, reagerar kroppen spontant på ett liknande slag och armar far i reflex upp. Så icke om man förbereder att ta fram handbojor ifrån sido-fickan... Om man däremot ser en annan springa emot med avsikt att skada en och man har en batong; ja då tar man fram batongen och skyddar ansiktet! Höger ögonbryn är mycket svår plats att slå någon på om den är beredd på det!

Ett oförberett slag parerar man oftast med en reflex så att huvudet vänds bort ifrån slaget, jag är högerhänt, ett slag ifrån mig borde alltså ta på vänstra sidan av den jag slår... För ett knytnävsslag har alltid en swing!, ett avvärjningsslag kan där-emot ta diagonalt direkt utan swing... ett sådant slag har jag erkänt och finner det ursäktligt om man tänker på situationen jag befann mig i!, men att jag i det tillståndet skulle kunnat springa fram och träffa henne med knytnäven över högra ögonbrynet, det finner jag så otroligt att det är otänkbart!, om jag med kraft sprungit fram för att slå henne hade ju swingen på slaget träffat vänstra örat eller kinden, men inte högra ögonbrynet!, tyvärr, men Susanne Rasmusson är skyldig till mened"

(föregående fråga)

"hur såg slaget du fick av Nils ut, var slaget hårt, ifrån

vilket håll kom det, vilken hand slog han med?..."

Nils: "(efter incidenten vi har försökt klargöra sprang ned emot vattnet,) (vart befann jag mig när jag fick syn på dig?, var du emellan mig och Årstaviken? eller - var jag nere emot vattnet?, om jag befann mig emot vattnets håll ifrån ditt perspektiv, och du befann dig åt Katarinahusets håll ifrån mitt , jag ville nedåt vattnet varför sprang jag då inte bara nedåt vattnet istället för att springa upp och slå dig först? jag sprang ju nedåt vattnet sen)"

SR: "du var väl hämndlysten - du hatar ju poliser!..."

Nils: "låt mig ställa en enkel fråga - i ett sådant tillstånd - där medvetande graden är nästan 0, kan man vara hämndgirig? efter allt gift, utsvulnhet och kroppsskador, är det troligt att man med en mycket dålig synskärpa ens kan urskilja en polisuniform på vad!, 20 meters håll?"

Om man vill komma undan tvångsvården - är det troligt att man när man ser en polis (om man såg den på 20 meters håll), springer för att slå den - då man mycket väl vet att en polis är aldrig bara en - eller är det troligt att man helt enkelt bara lägger benen på ryggen?"

"du säger 'om man vet' men om medvetandegraden är så svag, hur vet man det då?"

Nils: "jag bara målade upp ett scenario så som det ser ut i värsta fall (ifrån mitt perspektiv), alltså bästa fall för er, det verkar som även ni inser orimligheten i ert påhitt!"

"vad yrkar du då på för ersättning för dessa brott?"

Nils: "jag yrkar inte på någon ersättning, jag yrkar på att det jag behövt lägga ut för denna felaktiga dom dvs. alla de vårdkostnader som tvångsvården sedan den 14 juli 2008 - tvingat mig och mina anhöriga att betala ska återbetalas! Jag har inget annat krav, men mina anhöriga

kanske har det, men det är inte upp till mig att avgöra det!"

"Men; ifall du inte varit sjuk hela tiden, har du ju heller inte haft rätt till någon sjuk ersättning!"

"Jag har lidit av en allvarlig psykisk störning!, dvs. ni har jagat mig, anklagat mig, vittnat falskt emot mig, förgiftat mig, förföljt mig - plågat sådant som då "man" talar om nazismen och kommunismen, kallas för 'förföljelse av oliktankande' detta - får ni betala för!"

"Du kan inte sätta gränser - du måste lära dig att sätta gränser!..."

Nils: "Nej!... vad är en gräns?... en gräns för mig är när jag agerar emot mitt samvete när jag håller tillbaka min vrede, när jag är falsk, när jag helt enkelt känner att någonting är fel!... känslan kan inte vara sjuk! - den kan saknas eller finnas - om den saknas behöver personen med betänkande tanke sätta upp regler för sitt agerande... Om den finns är känslan till för att tanken ska veta vad som är tillåtet och vad som inte är det.

Skizofreni är en diskrepans emellan tanke och känsla som pågår i en neurotisk eller psykotisk (om känslan och tanken är stark) konfrontation - som liksom ett inbördeskrig förorsakar ni hos mig skizofreni!

Dvs. ni är sjukdomen! varje regel en annan försöker pådyvla någon emot dess samvete, är ont och sjukdom i sig - överhuvud-taget kan det sägas vara ondskan definition. Vad jag vill säga med detta; det är ni som saknar samvete och därför inte kan förstå mig! det är ni som måste styras med regler och ord - annars mördar ni alla!, men jag behöver det icke! för er finns ingen medicin! ni är redan döda!

Upplysning kanske helt enkelt är en kraft som gör slut på alla tankar som inte passar känslan... för mycket sjuka tankar gör känslan svag - dvs. känsliga personer är kärleksfulla personer. Ni försöker passa dem in i ert sjuka tankesystem! därför så klart blir de galna! tankepolisen - som straffar och torterar människor för deras övertygelser..."

"det gör inte vi!"

"ni låter alla s.k. 'patienter' förstå att de måste erkänna att de är sjuka... 'du saknar sjukdomsinsikt' säger ni annars, ni tvingar dem helt enkelt genom en tråkig miljö, dålig mat, läskig atmosfär, hotfulla blickar, som maskeras med vänlighet, respekt emot den sjuka, så att man på alla sätt ska känna att man är sjuk!

fastän man inte har gjort något fel!, dess mindre fel man har dess sjukare tycker ni att man är!

Nåväl, man vet ju vad som händer, om man slår en ond ande med en kropp! Det var väl bättre då, måste ni ju tycka, om man slår dem när de inte är i en kropp!"

"Det finns inga onda andar Nils du inbillar dig bara!"

Nils: "Självförnekelse leder till döden - döda andar är onda andar!"

tvångsmedicinering är våldtäkt av värsta sort, en våldtäkt har iallafall något element av njutning i sig - sex är alltid skönt... Vad som är det stora hemska med våldtäkt är den eftervarande känslan av skam och skuld och förnedring, något främmande och icke välkommet, har tvingats in i ens kropp, tvingat sig in, men spermier är inte giftiga! vad ni sysslar med är gruppvåldtäkt!

Fyra karlar håller ned den som rituellt ska våldtas och en femte kommer med något som är lika stort som en stor penis men som istället för att gå in i stjärten sticks in

under hyn!, det gör ont och då den främmande sperman sprutas in - är det inte fin, frisk, liv-full sperma utan gift!, giftet gör ont, det gör att man har svårt att gå, man kan inte längre tänka, inte tala korrekt... Utslag kommer på hyn, man har svårt att gå, man kan inte längre tänka, inte tala korrekt, man får själv gift i sin sperma, dvs. erat gift”

2009 - Nils flyttas till Draken Inbillningsförmåga

Ett konferensrum på S:t Görans Sjukhus. Psykiater Alicia Bergström Muller sitter med anteckningsblock, på en soffa, en patient sitter uppmärksamt med blicken riktad emot henne på soffan mitt emot, med ett bord emellan dem som vetter emot dörren - utanför blåser vinden, fönstren är stängda.

Patient: Ni anser alltså att små barn är sjuka i huvudet?

Psykiater: Nej... inte om de är små barn, men då en vuxen man betar sig som ett litet barn, då sätter vi den beteckningen.

Patient: Men tänk om jag är ett litet barn då?

Psykiater: (skrattar) Det är ju absurt... du är fullvuxen, med sexualitet och allting, det är en bisarr formulering...

Patient: Ifall jag skulle påstå att jag hade sexualitet då jag var liten också... vad skulle ni säga då?

Psykiater: Det är ju en omöjlighet.

Patient: Så du sitter här och påstår att jag ljuger om mitt liv, och att du vet och känner mig bättre än jag känner mig själv.. på vilka grunder?

Psykiater: (irriterad) Jag säger inte direkt att du ljuger, men det kan dölja sig en vanföreställning bakom det som har med din sjukdom att göra... det är inte det att vi inte litar på dig... men din sjukdom kanske... så att säga 'lurar' dig till att tro det...

Patient: Så du anser att jag är sjuk i huvudet?

Psykiater: Jag anser att du lider av en allvarlig psykisk störning; ja...

Patient: Och det skulle innebära att jag hela mitt liv 'inbillat' mig, att jag är saker jag inte är?

Psykiater: Ungefär så, ja.

Patient: Och nu ska du inbilla mig att det är så?

Psykiater: (ler) Jag vet att det är så... diagnosen är helt klar, det är bara frågan vad vi ska göra åt det... du vägrar ju medicin så... du får helt enkelt bli kvar här... vi kan inte släppa ut en med vanföreställningar - det kan bli farligt.

(paus)

Patient: Men min konst då? Är den också en vanföreställning? Hur kan det vara "fel" på min hjärna om jag har egenskaper som du inte har? Jag kan sjunga, spela gitarr och piano, skriva poesi och filosofi och prosa, och jag kan komponera - är detta en defekt på min hjärna?

(tystnad)

Fortsätter: Är det att jag hör röster och sedan kan skriva ned dem i en pjäs - är detta en defekt? Är det inbillat? Och vad är i så fall inte inbillat? Tror du inte att du just nu 'inbillar' dig att jag är sjuk, och att den som skrev i en bok att sådana som jag hade en defekt på hjärnan, att de också inbillade sig det? Tror du inte just nu att jag inbillar mig det jag ska säga?! Vart skulle det annars komma ifrån? Om jag upprepar det som står i en bok, säger jag ju bara det som andra har inbillat sig och sedan skrivit ned - så var ligger din säkerhet att det du säger till mig är sant?

Psykiater: Det är många som kan bekräfta det faktumet...

Patient: Vilket faktum?

Psykiater: Din diagnos.

Patient: Vilka då?

Psykiater: Alla psykiater som tittat på dig har upptäckt en defekt.

Patient: För det första - så är ni alla på samma sida - för det andra stämmer det inte - Jaro Lotsky diagnostisera mig som paranoid skizofren, Rolf Stackenland som obotlig även med mediciner, dvs. att det kanske inte var något fel på mig - den första läkaren på Huddinge tyckte jag var manisk, den andre att jag hade epilepsi, manodepressivitet och paranoid skizofreni, du att jag är ospecificerad skizofren.

Psykiater: Du har varit svår att specificera eftersom du haft så många olika symptom.

Patient: Symptom på vad?

Psykiater: Sjukdom!

Patient: Ja , men - neurologen har tittat på mig - utan att hitta några neurologiska fel! Man har röntgat min hjärna, utan att hitta något ovanligt eller någon defekt - vad är det för sjukdom du vill peka på?

Psykiater: Det kan vara så att den... inte syns...

Patient: Du menar att den är inbillad?

Psykiater: (tvekan) Ja...

Patient: Hur ska då mediciner kunna hjälpa? Kan kemiska substanser hjälpa emot det man inbillar sig?

Psykiater: Ja, de kan både skapa inbillningar och dämpa dem.

Patient: Så du menar att du vill dämpa min inbillningsförmåga - benämner du inbillningsförmåga som sjukdom?

Psykiater: Det beror på om den stämmer med verkligheten eller inte...

Patient: Du menar, din inbillningsförmåga, eller?

Psykiater: (direkt (irriterat) på) Den som är fastställd som överensstämmande med verkligheten.

Patient: Vad är då verkligheten?

Psykiater: (suckar irriterat) Ska jag behöva sitta här och förklara för dig vad verkligheten är för någonting! Då är du verkligen sjuk!

Patient: Jag vill veta, då kanske jag blir frisk!

Psykiater: (direkt på) Det som de flesta människor kan bekräfta - om t.ex. du säger att du ser ett spöke - och ingen annan omkring dig ser det - då är detta en vanföreställning.

Patient: Men en hund kan ju t.ex. höra vad ingen människa numera kan höra, den vilda människan sägs ha kunnat höra gräset växa, och har du tänkt på hur de s.k. vanföreställningarna, i forna tider varit verklighet? Vem trodde inte på häxor på 1500-talet i Italien? Vem tror på häxor där nu? Samma sak kan sägas nu; vem trodde inte på psykiatrin år 2000 i Sverige - men vem kommer tro på den om 100 år?

Psykiater: Ja... men just nu tror människor på den - den kan bli överbevisad, men det är osannolikt.

Patient: Du menar alltså - att det de flesta vid en viss tid inbillar sig är sant, tills de slutar inbilla sig det.

Psykiater: (lömskt) Ja...

Patient: Och du menar, att eftersom du kan inbilla andra att jag lider av en allvarlig psykisk störning så gör jag det?

Psykiater: (elakt, ondskefullt) Just precis.

Patient: Och om jag skulle lyckas inbilla dem att jag inte gör det - skulle jag inte längre lida av det? (tystnad, alla där inne är tysta och väntar på vad patienten nu ska säga)

fortsätter: Och om sedan jag skulle lyckas inbilla dem att du vore en lögnare - skulle det vara ett faktum?... Då är det, det enda som återstår.

(paus, psykiatern ler, säger sedan snabbt) Lycka till...

Patient: Är samtalet slut?

Psykiater: Ja

(Först reser sig vårdarna, ungefär samtidigt ifrån sina stolar - Patienten sitter kvar i soffan, liksom envis)

Vårdare 1: Samtalet är slut Nils.

Patient: Jaha.

Vårdare 2: Alicia vill nog att du ska gå nu.

Patient: Ja, det var ju spännande att höra!

Vårdare 1: Kom nu. (Går fram och rycker i Nils. Nils reser sig inte.)

Vårdare 2: (lite tjock, säger i tjock röst liksom då en älgko råmar) Ska vi behöva ta i med hårdhandskarna kanske?

Patient: Nej då, inte alls.

De tre går ut.

Psykiater sitter kvar och skriver i sitt block.

”vilket förhållande har du och Madeleine?”

”varför skulle *du* få veta det? Det är ingen som vet det utom vi - och inte ens vi själva är ibland riktigt säkra - varför skulle *du* då få veta det?!”

”Nils - du ser - det är viktigt *för oss* - att veta - om det är ett sexuellt förhållande, eller ett vänskapsförhållande - eller kanske både och...”

”jag sitter inte här för att tala om sådana saker - så vi kan lika gärna sluta tala om det - varför skulle det vara viktigt för *er* förresten?!”

”så att vi vet hur vi ska bemöta henne...”

”man bemöter väl en person utefter *vem den är* - för en själv - inte för andra! Tänk om jag skulle bemöta dig som ett barn, för att jag visste att du och dina barn inte umgicks! Det räcker väl med att jag ser att ni känner

varandra! Varför vill ni förresten veta allting om mig?”
”för att kunna behandla dig rätt!”
”jag har vad jag vet inte begärt någon behandling...”
”nej - men ibland griper samhället in och behandlar i alla fall - t.ex. om man begått något brott - eller om man är en fara för sig själv och andra... samhället har sina regler sörru...”
”nåväl - jag blev fälld för ett brott på falska grunder - och när jag togs in utgjorde jag inte en fara för mig själv - jag försökte rädda mig själv...”
”du angrep en polis (kvinna) och du fåktades emot osynliga motståndare - på stan - det tycks som fara för livet!”
”Nja - jag försvarade mig med handflatan då en polis pressade mig - och jag utövade själslig läkning genom visualisering av fiender - jag borde ha gjort det i skogen - och att jag slog polisen var bara för att se hur det kändes att slå sin fiende fysiskt...”
”hur kändes det då?”
”meningslöst.”
”I polisrapporten står det att du sa att du inte ångrade det.”
”Varför skulle jag ångra det - när jag gjort det *en* gång insåg jag ju i alla fall meningslösheten i det...”
”så du tycker det är meningslöst att slå en annan fysiskt?”
”om det leder till inre och yttre tråkigheter: ja!”
”men inte annars?”
”nej.”
”så - du skulle fortfarande kunna använda våld?”
”bara i absolut nödvärn...”
”O.K. det låter bra!”
”använder du våld då?”

"Jag? Nej.."

"vad är då dessa giftiga kemiska ämnen du "ordinerar" åt de som kommer under din makt? Är inte det att förstöra minnet på någon likvärdigt med att slå med en hammare emot huvudet?"

"nu vet jag inte alls vad du menar!"

"jo - om du t.ex. ordinerat eller "övertalat" någon till elchock - eller ordinerat tvångsinjektion... ofta leder det till bestående skador på hjärna, lever, och hy - det kallar jag för misshandel!"

"Nu tycker jag du börjar bli otrevlig... ja - det tycker jag faktiskt..."

"jag har aldrig sagt att jag är en trevlig typ..."

"Vi kanske skulle ta och visa din diktsamling för Alicia - så att hon kunde se din historia..."

"Vilken historia?"

"Ja... om dig..."

"Menar du sjukdomshistoria?"

"Jag menar allmän historia - historien om dig helt enkelt!"

"Ja - min bok är inte hemlig, den är öppen för alla - det är det som är meningen med den. Du menar att hon då skulle kunna bedöma den?"

"Hon skulle kanske få litet mer förståelse för dig om hon läste vad du hade skrivit...."

"Ja - det verkar vara en bra idé! Gör det om du vill! Men förvänta dig inget gott ur det - det är ingen idé att kasta pärlor framför svin..."

"Alicia är inget svin - hon har gjort sitt bästa - hon har ju räddat dig...!"

Alicia "Ja hur är det? Hur mår du?..."

"Om du frågar allmänt - så mår jag bäst då jag är ute och går, sedan skulle jag må bra av att kunna ligga och vila i soffan i musikrummet..."

"Den är till för de andra patienterna också... (ler) inte bara för dig..."

"Ja. men om det inte är några andra patienter där då... då kan jag väl ligga där?"

"Du får ligga på ditt rum"

"Men jag har ju ingen CD spelare på mitt rum"

"Efter så lång tids behandling sitter sprutorna sex månader i kroppen, vi har inte sett Nils riktigt farliga sidor ännu eftersom medicinen ännu håller dem i schack..."

Sjuksköterska: "Du kan låna det nere på biblioteket..."

"OK då vet--"

"Hur är det annars...? Går det bra här på avdelningen?"

"Förutom de som kallar mig 'gubben' Tv:n och medicinen så är det ganska trivsamt ja..."

"Vad är det för fel på medicinen?"

"Jag mår dåligt av den...."

"Du har en sjukdom - det är tyvärr en nödvändighet att du har den - annars skulle du må ännu sämre... var det något mer du ville ta upp?"

"Inte vad jag kan komma på... eller skulle kanske önska litet längre permissioner..."

"Det kommer så småningom"

"OK"

S: "Hej då Nils."

Alla tio går ut ur rummet.

Alicia: "Du säger att du är stor konstnär---"

Nils: "För mig är jag det-..."

Alicia: "Det kanske vi inte alla är överens om..."

Nils: "finns det någonting som alla är överens om?"

Alicia: "Vi tycker iallafall att det är lite väl malligt att kalla sig själv för stor konstnär!"

Nils: Du vet väl inget om poesi!

Alicia: Jag råkar känna den som fick nobelpriset i litteratur för 3 år sedan, *personligen...*

Nils: Vem är det då?

Alicia: Det borde väl du kunna som är intresserad av poesi...

Nils: Nej, faktiskt, jag vet inte...

För mig är jag det - om ni vill försöka inbilla andra att jag inte är det - kan ni ju försöka inbilla andra att jag inte är det - kan ni ju försöka... Vad är n i förresten ? Två parasiter eller? Om ni vill försöka tjäna en slant på att försöka inbilla andra att jag inte är stor konstnär är det upp till er - mig kan ni i alla fall inte inbilla det - eftersom ni själva är små parasiter - om Mozart skulle säga till mig; du är inte stor konstnär - då skulle jag tro på det - men då ni säger det-... (avsmak i tonen) då vet jag att jag iallafall utgör ett tillräckligt stort hot och är tillräckligt stor för att ni ska försöka suga mitt blod ur mig..."

Alicia: "Fattar du att jag bryr mig om dig? Jag tänker på om du sover ute - om du har mat i magen! Fattar du det?"

Nils: "Då jag var hos dig brydde du dig inte - du körde bara helt enkelt ut mig... du ville inte hjälpa till.. om man bryr sig hjälper man också - annars är det bara tomma ord..."

Alicia: "Har du fortfarande sådana där tankar?"

Nils: "vilka då?"

Alicia: "mordtankar..."

Nils: "Det är så klart - det har väl jag sagt till alla redan skillnaden emellan mig och alla andra - är väl att jag inte sätter dem i handling..."

Alicia: "Hur manifesterar de sig?"

Nils: "Vad menar du?"

Alicia: "Är det röster eller?"

Nils: "Jag ser någonting fult - då vill jag ta bort det ur det sköna runt omkring."

Alicia: "Så du hör inga röster?"

Nils: "Varenda människa hör röster (frågan är bara hur man hanterar dem.) Det är inte vad man tänker utan vad man gör av tankarna som har betydelse - jag skriver oftast ned dem för att se vilket ursprung de har. De blir som dikter för mig-"

Alicia: "Så du har hört röster?"

Nils: "Jag har skrivit ned din röst också! den säger alltid samma sak -'säg ett fel ord så att jag kan skriva att du är farlig...' ja, jag vet nog vad din röst säger - till alla friska människor, sedan likt en lögnare kallar du denna din röst för en hallucination - men du talar ju nu - jag tror att det du säger är en avbild av det du hör inne i ditt huvud - jag är bättre än sådana där mikrofoner ni opererar in i människor jag hör vad du tänker, jag känner dig..."

Alicia: "Det där är den vanföreställning du lider av"

Nils: "Jag lider inte av den... däremot försöker du få mig att lida"

Alicia: "Det är inte alls"

Alicia: 'hm... Nils lånade mig den här boken i måndags' (vänder på boken - tittar på den likt på ett försöksobjekt) ' 'Kalla Bergets dikter' hm - låter som en isolerings

fara...' (börjar läsa) (efter en stunds läsande);
'just som jag trodde - en isolerings-tendens - klättrar upp
på ett berg, kallt berg - för att komma bort ifrån
människor - hm...' (tittar närmare) 'med en viss
nekrofiltendens'...

(här gör Alicia en freudiansk felsägning; hon menar
'exhibitionistisk' men - tänker på Nils koppling och
förmåga att binda sig med sina föregångare - en typ av
spiritism, som verkligen skrämmer henne, för där känner
hon en dold oåtkomlig styrka (likt Obi Wan Kenobi sa
till Darth Vader, innan han gick upp i rök och ljussabeln
dunsade ned släckt på marken))

'vill kunna gå med öppen skjorta och oknäppa byxor -
ett miffo - antagligen är det där tjatrande ap-berget Nils
besöker verkar till och med bättre'

(skriver) (läser högt)

'Buddhistisk man med litterära tendenser - patienten gav
mig en bok med orden 'så att du känner till mina ideal'
boken visade sig innehålla dikter utav en enstöring som
också tycks lida utav någon typ utav psykotisk störning...
ser andra människor 'likt ljus som brinner ned!...' tydligen
en poetisk förebild för många utav tidens skribenter -
tycks vara en verkligt sjuk person som avskärmat sig
ifrån världen för att leva ibland molnen... tycks även ha
testat droger - skumt - hade han levat idag skulle han
säkerligen kunna ha varit min patient... typiska förebilder
som Nils har!... sådana som vi skulle kunna utrota i ett
blodbad ... lata samarbetslösa knäppgökar... vad skulle
jag göra med en sådan person?... om han kom i mina
händer? hur länge skulle jag behöva hålla honom innan
han skulle kunna acklimatisera sig till sin omgivning? -
många frågor dyker upp i mitt inre under denna läsning -

ganska intressant faktiskt - tänk att få besätta en sådan ande! - haldol - stesolid - cisordinol - hur länge skulle vi behöva hålla honom i bälte? över en månad säkert - en lätt sak i dessa dagar - Kina har ju blivit psykiatrisk diktatur - Han Shan hade tur hade han levat idag på samma plats hade vi satt honom i arbete... säkert skulle en sådan modig ande som han kunna bli en riktig arbetshäst - det var en sak Nils citerade ur Koranen - innebörden var på ett ungefär; att mänskligheten kommer att straffas igenom att alla Mästare försvinner ifrån jorden - han sade 'du är en undergångs-ande...' demonisk känner jag mig - det måste jag tillstå... 'judar är svaga och maktgalna'... för ett sådant uttalande beordrade jag haldol... men Nils får inget ana om orsaken till den dåliga behandling jag ger honom... 'det är inte må-nga som kommer in här...' ett ironiskt uttalande minst sagt... jaha... Madeleine verkar också manisk! hon skrattar som en flodhäst i Nils sällskap... det har personalen rapporterat - men hon är bra på att dölja sin sjukdom... synd - om alla vore lika galna som Nils som påstår sig vara skizofrene skulle jag få löneförhöjning... men det är inget att göra åt ... när han talar skall det vara mina ord... han skall bli utlämnad åt ensamhetens ångest - genom min manipulation...'

"Tjena Nisse - hur är läget?"

"Det brukar sluta med att jag tänker; djävla fitta..."

"Spring inte efter det materiella - spring efter din egen frigörelse"

Alicia: "Det skulle väl du kunna som är intresserad av litteratur-...!"

Nils: "Ja - det är säkerligen så att om man är intresserad av någonting måste man kunna allt om det - jag är inte intresserad av litteratur..."

Alicia: "Jag trodde du var poet och skrev dikter..."

Nils: "Då är jag alltså litteratur själv - att jag skulle hålla reda på alla andra vilka priser de får vem som fick det sist det verkar väl ändå litet som humbug tycker du inte? Det räcker väl med att jag är det själv - jag måste väl inte veta alla andra och vilka priser de får?...?!"

Alicia: "Det är en viktig del..."

Nils: "Inte för mig..."

Alicia: "Så du är bara intresserad av din egen konst!"

Nils: "Jag har redan sagt att jag inte är intresserad - jag är den själv - jag är intresserad av allting - jag är ingen kultursnobb...! Det som vi pratar nu det skulle lika gärna det också kunna stå i en bok - och nomineras till Nobelpriset - därför är jag mindre fäst vid ett pris och koncentrerar mig mera på att förstå vad det egentligen är som du vill säga..."

Alicia: Bah! (gör en gest med handen som för att avvärja något uttryck av avsky)

Nils: "Ja - det är väl då du som inte är intresserad av konst - eftersom du värjer dig emot den - då spelar det väl ingen roll om du är bekant med någon Nobelpristagare- jag vet inte ens vem det är eftersom du inte nämnt dess namn - så jag kan inte bilda mig någon uppfattning vad det skulle betyda för mig att n i är bekanta - eller för din bedömning av m i g - du har ju inte ens läst min litteratur ---"

Alicia: "Jag känner poeter noga - de behöver inte vara utflippade..."

Nils: "Jag känner bara till sådana som har varit det - och

dem anser jag vara stora - om du vill ge mig en bok med den där du påstår dig känna - och förklarar ert förhållande kanske jag kan ta åt mig din kritik men så länge du inte ens nämner vem det är eller vilket förhållande ni har är det svårt för mig att tro på vad du säger---

Alicia: "Du kommer att bli kvar här länge..."

Nils: "Inte lika lång tid som du..."

Alicia: "Längre"

Nils: "Det kan var svårt för dig att motivera det..."

Alicia: (skriker och sliter sitt hår) Hårdare rusar in; "stoppa genast en spruta i honom! en dödsspruta! Jag vill aldrig se honom igen!"

Sjukskötare: "Men Alicia Nils pratade ju bara lugnt"

Alicia: "Du är avskedad!"

Sjukskötare: "Kom Nils - vi går!"

Alicia: "Stoppa honom! Stoppa dem! de har blivit galna!"

Nils: (lakoniskt) "Jag trodde väl att jag var på ett dårhus..."

Sjukskötare: "Nu har du bevisat det" (låser upp dörren - de försvinner ut)

Alicia: (skriker i korridoren - sliter sitt hår - hårdare rusar till): "Efter dem! efter dem!"

Kristoffer: "Lugn Alicia - du är på en säker plats!"

Alicia: "Han ska dö!"

Daniel: "Lugn nu - vi tar hand om dig!"

Alicia: "Ser ni inte vem jag är?!"

Kristoffer: "Du är rasande ... det ser vi alla ..."

Alicia: "Gör någonting åt det då!"

Kristoffer: "Vi ska..."

Polissirener utanför...

”Vill du verkligen ha journalerna nu, eller vill du kanske ha dem då du bli utskriven?”

”Nej, jag tycker inte du är tillräckligt bra för att bli utskriven.”

Nils: ”Förr i tiden räknades egenskaper som att vara uthållig för svält och kyla och påfrestning - nu räknas bara en sak; konsumtion.”

Anji: ”Min son, min son! Vad har du gjort?”

Nils: ”Jag har inte gjort någonting! Det är ju inte jag som brutit sönder låset till lägenheten - eller efterlyst mig!”

...

Nils: ”Jag är så trött på dessa allmänmänskliga beteenden som ni benämner som sjukdom - jaha - han drömmer om att bli Kung, han har storhetsvansinne, och jaha - han har en väldig fantasi - han är skizofren - ser du inte vad du gör med människor - ärliga hederliga människor gör du till trollpackor och lögnare - du klär ut dem och sätter på dem din hatt - jaha - han vägrar tala om att han rökt marijuana, han är missbrukare - vem har gett dig rätten att låsa in och tortera alla dessa stackars människor bara för att de öppnar käften?”

Alicia: ”Jag är psykiater!”

Nils: ”Jaha, oj då - du har läst i lite böcker om hur det ska va och doktorerat i det dessutom... vilken bravad då - och därför har du rätt att tortera och hjärntvätta?”

Alicia: ”Vi bedriver vård här - ingenting annat.

Nils: ”Vård för att man drömmer om att vara Kungen och har god fantasi - behöver man vårdas för det?”

Alicia: ”Det gör vi bara om det ligger en sjukdom i botten!”

Nils: ”Vad är det för sjukdom då? Kan du peka ut den för mig?”

NU KLÄMTAR KLOCKAN VID VALLMO BRO...
ÖVER JORDEN STRÖS REGN OCH TRO...
MÄNNISKOR VID LAMPORS SKEN - FLÖRTAR
MED VARANDRA PÅ VART CAFÉ...
YNGLING SITTE PÅ EN BÄNK - FORTFARANDE
PÅ BLÖTA KLÄDER STÄNKER STÄNK... HANS
ÖGON BLÄNKER TÅRARS LÄNK - STRILAR
NEDFÖR KINDERNA I FÖRTVIVLANS
STILLASTÅENDE PARALYSERANDE TÄNK...
DRAKENS VÅNINGAR MED HÖGT I TAK -
KLOCKAN ÅTTA BÖRJAR AVDELNINGENS
NATTVAK... TILLBAKA TILL KVÄLLSMACKAN
OCH VARMA CHOKLADEN AVDELNINGENS
KÖKSMUMMEL SOM FÖRDRÖJT HANS SAK...
VAKNA! ROPAR MORGONEN HOPPET DÖR
ALDRIG I VÄNTAN PÅ VÄNNEN SOM BESÖKER
HONOM HOPPET KLOCKAN 12... MUSIKENS
TONER - TVÄTTAR KEMISKT SKURADE
BLANKBONADE GOLV... -
UTANFÖR BUREN - VÅRSOLENS STOJANDE
GASS. PASSAR DET EJ SIG - BLIR SVARET
BÄLTISSÄNGENS HÅRDA MADRASS... -
NÅLEN DROPPADE GRÅTANDE PSYKOPATISKT
VASS... DEN SOM ALLTID ÖMKAR SIG SJÄLV -
JOVIALISKT VILL KOMMA NÄRA VARA TILL
LAGS... EN SEG JÄTTE JAGAR UNGARNA SOM
SMYGER FRAM PÅ MJUKAN TASS - DE FLESTA
MÄNNISKOR HAR VÄL NÅGON LAST DE SKÄMS
FÖR... ELLER KANSKE DE BARA SATT
UPPFYLLDA UTAV EN FÖR TRUBBIGA ÖRON -
OHÖRBAR ÄNGLAKÖR...

‘Jag anser det att tillämpa tortyr beklagansvärt: den är inte effektiv.

Långvarig dålig behandling, ger däremot hos offret upphov till känslan utav en särskild skuld - som effektivt bryter ned dess motståndskraft.

Man måste få offret att tro att det är något fruktansvärt - aldrig specificerat - fel på denne, och att den därför förtjänar från ens sida, vilken behandling som helst’

Dr. Benway pratar i William S. Burroughs ‘Den nakna lunchen’.

PTSD panoramas

Nils utvecklade tillslut ett till synes obotligt symptom... han hade nu vistats på avdelningen som delade honom ifrån allt han älskade... han hade inte känt frisk luft på över fyra månader... om natten hörde han fläktarnas vrålande - vid 3 tiden - snön flög omkring rymdskeppet som fastnat mellan himmel och jord - i gravitationens dragning - blev varje andetag till ett illamående helvete...

svarta hala ålar... brann i hans blod - snön föll som i fjol - sångerna han på skolavslutningen sjöng - kom för honom i hans avskildhet - för honom igen... igen... förstulna kyssar in vain... in vain...

Han kysste mark och skog, fantasiens blommor i hans själ sakta med trycket av sprutan dog... varje morgon vårdarna honom upp ur sängen slog... tände det hatade elektriska ljuset - släpade honom med medicinska förmaningar ut ur huset - slog honom i soffan ned - sex andra internerade satt bredvid honom... kortet han fått på sin födelsedag av Madeleine - var borta sedan den dagen - det hade väl smusslats till udden där Karlssluskarna satt dreglande saliv - stinkande numera inte av Italiens vin... förruttnade cancerogena kroppar...

”när släpps jag ut?”

”till våren jag hoppas...”

”något är alldeles på tok!”

”vår patient dog...”

”hjärtattack...”

”something is wrong here kid...”

“var sjätte timme tar någon livet av sig... framför Sveriges järnvägar...”

”ett privat företag... det står i Aktie-bolags lagen... att

anställda som kritiserar styrelsen blir återbetala... tala tillbaka! Åter till tals! Han kom åter till tals...”

”åter betade kossorna på ängarna...”

”återbetala”

”skyldig”

”vad blev domen?”

”LRV... förkortning av livstidsstraffet... straffet... straffet.”

”han satt bara 19 år... våldet tog honom - han sköt en hund - en snouzer - igenom munnen igår...”

”liknade en snokande detektiv...”

”bara 19 år!...”

”livstidsstraff...”

”utan rättslig prövning...”

”med eller utan särskild utskrivningsprövning?”

”med orden ”utan”...”

”ha! tur för dig. annars är det omöjligt...”

”99,99 procent av läkarnas... om förlängd tvångsvård...”

”klubbades igenom...”

”skrev Richard Lovelace någonsin något liknande...”

”på 1500-talet utövades tortyr, psykosomatisk tortyr, psykotiska torterare... dvs. förkortat: psyko-torterare...”

”vilka menar du?..”

”med vad?”

”med psyko?”

”säg du!”

”är du judarnas konung?”

”du säger det”

Engelska ordet för idegran är Jew-tree - idén är den - att en idegran är en jude...

”det finns många tomtar i Kalmar?”

”ja... det kan man väl säga...”

”jag tänkte just det - eftersom du kom därifrån...”

”symptomet var obotligt... dementia praecox forever
- detta är ett utrotningskrig - war on nerves - Sverige
är hjärntvättat... war on nerves... på första Maj - låg
Amerikanskt Hangarfartyg - underliga former - man
inte vill skjuta på - idegranens experiment lockar med sin
styrkas kraft... Amerikansk flagga - vajade bak på
hangaren... ensam timme skrider mot midnatt, en svart
katt spatserade fram på ett smalt staket... Amerikanska
trupper, intog Kongo, land efter land föll i satans hand...
under sin första mandatperiod - beordrade halv-negeriska
presidenten

”Vum!”

”bam! bam! bam!”

”sss!”

Ormen ringlade in i baken på honom

”mmm! ” ett barn gråter - tänkte han - medan han såg
sin av gener solbruna kuk - blandas med denna male
whores härligt stinkande bajs - i det höga fönstret 200
våningar upp - i World Trade Center - rasade... Chicago
- nästa, nästa hållplats - orgasmen kom - han dunkade
mannen han till sin hora idag igen köpt in i väggen - i en
tvingande kyss - kände han barnsligt blodsmaken sippra
in som ett hopp om en levande värld...
i hans mun...”

”orden han hade hört på i hans mammas rum - gick i
hans skalle runt, runt, runt, på bussen började de tala
igenom honom... alla undrade vad som stod på - han
hörde klockans signal - Binai Birith tågade fram till hans
lokal

- smygande omärkligt utanför - i rädsla han Himmelska
Skarornas Änglar inte längre hör - han kände sig orolig

men liksom sövs av tråkighet - föll han in i meningslöshetens sömn... då han vaknade upptäckte han att hans liv enbart varit en dröm..."

"sprutor i hans bak..."

"beskjutningarna emot dna - gerillan blev extra hårda idag... stridigheterna fortsätter med upptrappad styrka..."

"vi får ta och höja dosen - det vi hitintills gett tycks vara utan effekt"

"vi har en extra svår patient här inne just nu..."

"rösterna igenom väggen... han såg personalen och tortyrledaren..."

"doktor Eje Åström säger att psykopati är oförmågan att känna skam..."

"han kastade ett glas vatten i ansiktet på mig... och skrek att jag alls inte var någon doktor..."

"i skrivande stund har gerillan omfamnat byn - de vill förlåta oss det hela började med att de hängde en kvinna..."

"skrattande araber - porrfilmens analsex - stor saftig kuk - glidande lätt in - i spegeln ser jag bröstet - medium large size guppa i takt - med stönandet - "ah! ah! ah!" jag brinner av upphetsning i byxorna - kuken som penetrerar tycks både dubbelt så tjock och dubbelt så lång som..."

jag såg ned på ett rött ollon i pulserande - sprutade sperman mera liknande en översvämning... inga hoppande laxar här! Rinnande ned på sidorna av min Phallos - nästa porrfilm jag öppnade filen - den expanderade till en ruta - tjock hora - en okänd man i henne sin orgasm spruta..."

"två speglar... en naken skön Mexican-Whore stiger in i hennes fitta... hon sårar på sina lår - vännen min - han

filmar bakom kameran ser jag hans blond-lockiga hår...”
”Sherlock Holmes, populär musik, från Vittula såldes i 300 000 exemplar i år...”

”nu är det vår... jag kammar hennes långa sexiga bruna till synes svarta Venus-bergs hår - med pungen slickar jag liksom kratrar av kometisk kärlek - hennes fittas hår under fittmyren låg ett under utav vår! Agne Fit - Gamla Stan - ska få sitt ursprungliga namn - i år... demonerna drevs ut - då orgasmen sprutade hoppade laxarna ända upp till sjön - barnen vi skulle få blev en god dröm... efter orgasmen låg vi båda i drömmande sömn... spetstrosorna var vita, horan blev knullad av 15 män - Alibaba och de 15 rövorna - Alibaba stod bakom kameralinsen...”

”vad blir det till middag?”

”linssoppa...”

”röda linser - rött ollan...”

”riktig böna - du fått tag i...”

”hur va hon?”

”hur är hon?”

”var är du?”

”i nattens ensammaste vrå... ligger någon och smeker sitt eget hår... i nattens ensammaste vrå - låg de på varandra och knullade, älskade henne så! I nattens ensammaste vrå - i det höga fönstret - uppe i det blå... spets... hans ögon som spjut upp mot hennes tända fönster såg... klockan hade hunnit slå 3 slag - först fyra - klockan 3 - han stod nedanför det höga fönstret - från dess höjd - högt där uppe - 3 våningar - drömde han om att människorna där nere såg ut som psykiatrikernas ögon boll... var han bara en vanlig arbetare - en arb... en myra...”

”hon kröp omkring på alla fyra i sängen...”

”han stod nedanför fönstret... och kände sig som en myra
- klockan hörde han nu - vid sommarsolen började gå
upp... klockan slog 4...”

”glädjens blommor - är de dyra?”

”en röst talade i höst - i en telefon... klockan den slog
4...”

”rum att hyra...”

”klockan - en vinterkväll... det var snö och kallt - på
Göteborgs gator - hade snön vindlat ned liksom havet
inte ville lämna staden ifred - och även med sitt vatten
skickat med sitt salt - på Göteborgs gator - låg vita drivor
- liksom drivor utav salt...”

”allt, ett, allt, ett”

”om saltet tappar sin sälta, hur ska det bli salt igen?”

”nobody knows the troubles I have seen, nobody knows
my sorrow...”

”a juxtaposition of poetical pictures... for you!”

”- A song heard out on the streets of London - 1992 - a
head listening - leaning - out of a high window...”

”Windows 2000”

”en massa fönster poppade upp!...”

”om morgonen väckte datorns blipp ljud mig - jag hade
laddat färdigt den ’gol som en tupp...’ ”

”ha! ha! Det var roligt sagt...”

”solen steg - från fönstret - såg man skyskrapor och
högre hus.... Emot den gula solnedgången - Guds
Hus...”

”Gol-gata - tuppen som gol - för Mannen som Dog”

”Murderous! Murderous! Just perfect! Perfekt!”

Regissören gestikulerande, stjärnor med sina händer -
Woody Allen blev tillsammans med... ville bli
tillsammans med Scarlett Johansson - i hans senaste film,

där hon spelar huvudrollen...”

”drömmen om Jarl... huset ligger på Oxenstiernsgatans kulle - arvet efter Jarl... på kullen... nere i mullen... ser jag hans fingrar kors sig i... kom! nu!”

”ni se!”

”en broder... en nyttig ”

”sjukdom - vår död - är vår sjukdom - en död vår - är ingen vår alls... där blommorna i manisk glädje spricker ut...”

”samhällsmedborgare! arvet efter Jarl...”

”Jalle!”

”Jag kunde läsa sol och vårar Jalle.. i hans vartenda anletsdrag...”

”Berätta nyheter om Ulrika...”

”stjärna i Los Angeles...” Elin mötte en tiger på sex klinik...

en svensk tiger... Ulrika!? Hon dog i mitt hjärta

2005! Sedan dess knullar jag henne framför spegeln, bara ibland, ibland...”

”blev vittne till då Elin slog sönder tigern... som försökte smita - horkarlen med perfekt yttre fasad och familjeliv...

massa lyxhorror... en död katt i bakluckan - den sprang som en glad student ut med sin vita mössa - samlade in pengar för hornas rätt i samhället - för sina vänner... hon kände hur hennes höftknölar började blodet pulsera igenom triangeln hon bar emellan benen... tigers sexiga ställning... han hade dunkat på henne ordentligt ”ah! ah! ah!” vad skönt det hade varit...”

”four”

”klockan slog fyra...”

”for whom the bell tolls?”

“for you!”

“say you love me true... ask me why - and I won't shy again... but will you still love me?... tomorrow?”

“han föll från ett högt fönster som stjärnan lämnat öppet... för den friska luften att sippra in...”

”plötsligt kunde jag inte hitta mössan någonstans...”

”han hade klarat ett hopp ifrån tredje våningen!”

”Ahja Sharaja hjälp mig i mitt hopp!”

”If you would call my name - if I saw you in heaven?

Would it be the same? If I saw you in heaven... I must be strong... and carry on - cause I know when I saw you...”

“falling from the skies - in a corridor looking like Paradise...

in Heaven... High up an angel opening peeped out of a high window - closing time in heaven...”

“where shall we go?”

“seven-eleven!”

“we are stumbling under The false heart of an Saturday night live fever...”

“Amerikanskt hangarfartyg på strömmen - Stockholms första Majtåg med sina röda fanor - fan nu hakade skivan upp sig igen, djävla skizofren musik!... precis som under haschpsykosens värsta mardrömmar - hallucination - landslagens fotboll förpassad till att aldrig nå målet - glida in långsamt för evigt förpassad mellan speglarna... det fanns inga mål... kan du tänka dig att gräva guld i USA utan varken mening eller mål?”

”Nej... nu går jag..”

”hej då... vi ses...”

”vi får se...”

”hon gömmer sig... psykos... att förneka historien och vilja bygga nytt... bara nytt... för att överbevisa sin myr-

lika marionett teater från det höga fönstret... Stockholms mest psykotiske byggherre...”

”Roger Moore... Hjalmar... O! Mer!”

”Nej tack - säg aldrig ordet ”ja” då en försäljare dammsuger din ringsignal efter svar - han kommer sätta dit dig...”

”It must have occurred to him on the cross... that he had been set up...”

”Framed... Janet Frame... was to be framed...”

”War on nerves... with legalized drugs... no drug abuse...”

legalized by who? The government of the united states - went in with their troops...”

”Svenska regeringen ska tillåta amerikansk militär... att provspränga kärnvapenspetsar i Norrbottens inland...”

”lilla kaffegott.. svag vind - stora bält - mild kuling...”

”GPS - systemet är inte exakt... Amerikanernas satellitsystem fördröjer regeringens militärer får köpa rätt koordinater utav amerikanska regeringen - I Europas Förenade korrupt-stater... oblater - u later renas med hala ålar - som omkring att spotta och dödande utsläcka ditt hjärta...”

”omkring denna uppgift i fria murarnas broderskap - denna dag i datum 1852... enas ”skål! Nils K. !...”

”jag hade skägg på den tiden... tänkte jag skulle göra slut på det nu... de röda flaggorna - förvirringen splittrandet av familjerna in i Satans käftar - staten tuggar sina med borgare hängde han Ankarkronas huvud på en påle så att alla som skulle passera in i fästningen... lusiga...

fästbitna... bönder... på väg in i lössens lurande land...

brovakten såg en skinnklädd handske till hälsande tecken - lyfta sin hand... ett land prisgivet åt dumhet, elakhet

och själsligt hala ålar... risperdal... i hans blod brann...
kärnvapenspetsar rispade vår dal..."

"Nisse! Nisse! Var är du!?"

Urji Nali fick mig att sluta hopplöst tjuta och grinande
pina - slutade då jag Sovjetiskt inflytande i Sverige fick
läsa - om Mona sa Nali, "du är en slyna"

Lina - "sexy ass bitch" -

"Lina - Ulrika - på skolans toaletter - svenska pojkar
med era rumsliga kroppar - som skolkar - porrfilm
hemma hos Magnus - en ung gren - bröts - ut sperma på
toalettspegeln - jag glömde Ulrika... psykotiskt
besviken..."

sjuk... åkte hem till Australien...

"nej" till Los Angeles "vittne till hur då Lina slog sönder
en Afrikansk Tigers husbil... en svart Cadillac - dessa
ensamkommande, tror att det bara är att komma hit och
våldta våra unga svenska flickor..."

Går lagen om hets mot folkgrupp - före vår naturliga
instinkt att skydda våra barn?!! Min flicka - Svenska
staten tog ifrån min....

Enligt Grand Orient - hellre döda ett barn i dess vagga
än att låta det hos sin moder vara i trygghet och in i frisk
naturlig poesi få bli vaggad...

Han blev snaggad... gröna baskern han såg fiendens
stjärnbaner - på himlen vaggad... "vilken konstig flagga!"
Stjärnbaneret på strömmen den 1 Maj 2010 - i den 'frisk
kuling på Kattegatt' i den frisk 'styv kuling - styv kuling
- sjöfarten havererat - Estonia är sänkt!' De överlevande
hörde explosioner - strax innan vattnet - vattenskotten -
vatten emellan skotten - "pang! pang! pang!" - innan
vattnet sprang fram - innan Estonia sjönk in i Djävulens
hand... räddningsfartygen överlevde, överlevande sprang

in i Tallinns hamn. De överlevande familjerna tryckte sina älskade barn hårt i sin famn... räddade ur stormen... ur Djävulens hand... några överlevande... familjenamnet som hoppades från de överlevandes lista... spårlöst försvann?!!!

”Ah! Ah! Ah!” torterade i Tyskland - våldtagna av en doktors kemiska hand - land! And! Mitt land!

”kom med här...”

En spruta i baken - jag brann

”vi hann! var är Lucien?”

”han ifrån de överlevandes lista försvann...”

I ett högt beläget fönster - dit mina blickar ifrån trottoarens

strandkant omöjligt kan nå - enas i gemenskap ett

gem - enar två pappersark - frimärkenas ark - försvann vi två...

Psykiatrin av idag arbetar med att få ”bort” röster. - dvs. vi ska inte *höra* eller *veta* vad vi styrs av! Vilket brott!

”Hör du röster?”

”vad jag tänker är min, och mina vänners ensak och inget ni har att göra med...”

”nu är det så här... att vi gör en psykiatrisk undersökning på dig, och vi kommer inte nöja oss med de svaren, du blir inte fri förrän du svarat på alla våra frågor...”

”Ligg inte framför Tv:n Nils!”

(inget svar)

”Nils! Hör du vad jag säger?”

”Ja, jag hör vad du säger...”

”Varför ligger du framför Tv:n då?”

”Det är skönt”

”Ligg inte framför Tv:n”

”Vad har du att göra med det?”

”Jag räknar till tre, sedan så blir jag otrevlig om du inte har satt dig upp i soffan...”

”Ett”

”Du bor väl inte här heller”

”Nej, men jag jobbar här, två... tre... sätt dig upp i soffan för ini helvete!”

”Det är väl inte du som bor här?”

Går fram och lyfter Nils ifrån marken till soffan...

”jag vill inte se det där igen!”

Nils drömmer om Kornal på S.t. Görans rättspsykiatriska avdelning...

Kornal: ”Fruktkick... ah!”

Nils: ”Du försätter mig alltid i ett sånt där vibrerande tillstånd av stress - du plankar alltid på tunnelbanan - är aldrig ärlig - röker alltid marijuana - din känsla ser man mycket sällan till - du surrar vidare i ett segertåg av berömmelse - du sätter dig alltid i respekt - vart du än kommer prisar människor din andedräkt - ditt ord - ser du naturen? Hör du vinden? Vem är du som aldrig sitter där bredvid grinden? Du stannar alla i deras arbete - de blir falska direkt - så fort de får höra sig närma din andedräkt. Du är rolig och charmerande - smart, intelligent - alla människor skrattar åt dina skämt. ”Det säkraste tecknet på intelligens är humor” som din far sa, men är intelligens någonting i sig - den är väl bara ett tomrum av ondska, om känslan fattas i dig. Du har ingen kärlek för du är osårbar - din fåfänga såras - men där under står kvar, för att bli av med sin ondska - måste man blotta sig. Du ser allting med humor, du är aldrig fjantig, utan

drogjägande och full - tillslut kommer din livsstil jaga ditt liv omkull.

Du dansar häftigt, jag dansar som ett barn, du dansar som om du vore herr Fan. Slipat, diamant, häftiga rörelser, man tittar på dig. Man är liksom förhäxad, du är en superartist, men sen då du försvunnit - blir det trist - du är som en drog du själv tar - god då den är där - men då den inte behövs bara till besvär...”

”vi måste flytta min våning... Spybar ligger ju nere på Stureplan, inte kan jag bo på Söder - Söder- jag har hört det av en mycket kär vän som är mäklare - högt uppsatt - kommer bli opopulärt - jag måste *flytta!* Jag bryr mig inte om hur mycket det kostar... bara jag slipper bo i denna rishög till kvarter! Handlar i slutändan om *sex* som *makt*...jag ser allting som ett skämt - det är därför - ifall det är löjligt så är det löjligt på det där sättet som äkta kärlek alltid är - löjeväckande - Hon är din hjälte - den där kvinnan - God Bless Madeleine - inte sant?”

Den oskyldiga Madeleine gav de sig på, och ville att hon skulle bli en av deras horor

”Madeleine, vilken färg har dina trosor?”

Madeleine; ”De var alldeles röda i ansiktet, man såg att de haft sex.

Han var alldeles röd i ansiktet, när jag hörde att det organiserades så att det skulle bli gruppsex, gick jag direkt därifrån.”

Jag minns då Palle var kär i Agnes, Shabanes bästis och Kornal hade sex med Agnes - vad besviken Palle blev!

”Rätt åt Palle - djävla socialist”

”Men Agnes då?”

”Rätt åt Agnes! Djävla fitta!”

”Följ inte dåliga vänner...” sa Buddha, en dålig vän - är

en som avundsjukt vid ditt hjärta snuddar...

När man går ifrån en liten artist blir världen hotande och trist...

man själv blir drabbad av svart avundsjuka - emot varenda lyssnande person man drabbas utav - en penningmössa och schablon....

Kornal tyckte att han var stor - då hans trollkraft binder, Kärleken blir ett hinder - hjärtat dog.. då Kornal smaksatte de mindre - sjöng de inte längre inifrån - de sjöng i tunna stämmor, de fiender som hatade Kornal, sa Kornal ursäktande att det berodde på den svarta avundsjukan...

Ska man kunna döma en person till livstids förgiftning och trældom - för att den försvarat sig med en öppen hand, för att sätta stopp - för mordbrand?

Våldtagen till kropp och själ!

Nästan driven till att slå någon ihjäl!

Försvarade han sig med en öppen hand. Slaget över höger ögonbryn på en polisman!

Bara Madeleine sa:

”låt honom va!”

I ett halvt år

Fick han bara se henne ibland

D e sade

”det kan dröja flera år!”

Men ingen av hans vänner såg att han ’var sjuk och behövde vård’...

Han klarade sig överallt -

I alla situationer

Från Nyårsafton hans frihet sprang

Och gömde sig ibland molnen...

Sen tillfångatagen
I ett främmande land
Torterades han i Djävulshuset
Doktorn våldtog honom ganska ofta ibland...
Med giftiga sprutor
Stuckna genom huden!
Lampan fick i flimmer brinna var natt
(patienten)
Om han, offret, tog en filt
För att skyla sina ögon och få det mörkt
Och göra vad han i drömmarnas värld vill!
Sade Djävulsvårdarna honom till:
”vi måste se dig natt och dag -
I alla tider
Natt och dag
Vi har till uppgift att vårda dig
Se till att du inte tar livet utav dig!”
Han förstod icke deras ord.
Varje dag var ju våldtäkten som ett mord
Inne i honom dog
Sakta Kärleken
I hans själ!
Men - enligt deras ord
Så skulle han utan ro dö
Om han fick stänga ögonen!
Dagarna i ända skulle han ligga på sin säng
Och stirra
Stirra in i en vit vägg!
3 gånger om dagen kom en anställd för leendet
Till honom in
Serverande knäckebröd och vatten
Och en sörjig konstig diet....

En natt när han som vanligt nu var i sin ensliga cell
Gick omkring och sjöng sånger han diktat
För att försöka kalla dagen in!
Öppnades (med ett hastigt drag) nyckeln om i vredet gick
In störtade sex starka män
I ljusa blåa kläder
Plasthandskar de hade på
Sina feta bleka tjocka händer -
De lade dem på två och två
Han visade sina tänder
Men alla sex bar honom i händer och midja och ben
Två och två spände de fast vart ben och alla händer
Så sade de
”pass på! vi honom vänder!”
In kom en kvinna
Han kunde känna henne närma sig från där bak
Plötsligt drog de ned hans mörkblå byxor
(som han fått av dem)
Och kvinnan stack in en nål i hans bak!
Han kände sakta livet backa -
I sinnet blev han som om bomber föll!
Men snart han vaknade - lugn och sakta -
Och kände sig som en av deras vän!
Lämnad där i all misär
Sade några av dem att
”nu är det slut för idag -
du tar nästa pass” -
Och ”jag går hem”
Medan han där med baken bar han låg
Han deras Djävulska miner igenom ett fönster såg
De satt där bakom och åt chips
Och tittade på något som i deras ansikten sprakade som

Blue Mist!

Han funderade på det omänskliga han såg

Medan han i bältessängen låg!

Tillslut kände han att svimman kom -

Då skrek han högt

”släpp mig loss!

släpp mig loss!”

Men de elaka männen

Till hans räddning icke kom...

Han fick ligga där och skrika då natten kom...

Han skrek

”ni kommer dö! om ni inte släpper mig loss!”

De sade retsamt

”försök inte hota oss!”

Han skrek full utav vredens panik:

”på vilket sätt är ni hotade - jag ligger ju här lika livlös
som ett lik!”

Men de onda inte hörde honom...

De tittade på skärmen bakom glaset

Där bakom!

Uppgiven i all sin Goda kraft -

Föll alla hans illusioner

Om vad han förut haft

’vem var det som tillät sånt att ske?

var det Svenskar?

Sveriges ”vanliga” medborgare?!’

I sitt hjärta kände han en sådan smärta!

I sitt inre föll tron på landen som ett svek!

Men vilka var det -

Som v a d svek?

Hela sitt liv hade han ägnat all sin tid

Åt att finnas till i detta land!

Nu verkade det - som om medborgarna tillät det -
Att dessa Djävlar skulle döda han!
Han förstod inte längre Sveriges namn!
Han förstod inte att detta kunde ske
Att Djävlar
Medborgare
Detta kunde 'döda han'!
Han hade inte gjort ett ont förtret -
Utan bara kämpat för att Upplysa allmänhet!
Skrivit varningar för folket -
På de farliga orden -!
Han kämpat för barnens rättighet
Mot de ilskna utav känslolöshet.
Elaka orden!
Aldrig hade han i menad illvillighet ställt till förtret
Utan brunnit som en fackla
Nu fick han till svar:
'en matta att trampa på!' han för d e t t a folket var!
Han fantiserade om hans Far
I Himmelen
Hans smärta kunde se!
Han kom fram till ett enhälligt svar:
Far kan det!
Han som på jorden ville bli kallad för hans 'far'
Helt och hållet emot Nils var!
Han förstod inte att den som ville bli kallad för hans 'far'
I detta jordeliv.
Ville mörda och tortera honom
Hålla honom i fångenskap kvar!
Mot kvällen släppte de en arm loss
De frågade
"tror du att du klarar av att komma loss?"

De menade med detta 'komma loss'
'utan att med oss slåss'
Han suckade och påpekade sen
'ni har mig redan i en tom klinik!
Ni har mig redan i en kista som ett lik
Bara mörkblå byxor vita strumpor en t-shirt
Och en kofta
Inte ens min penna har jag
Ni säger att 'den är där borta'
Men dit släpper ni mig inte in
(eller ut)
Inte ens ett snöre har jag
För ni säger att jag kan hänga mig! Kul!"
Men ingen av dem hade humor
Deras själar gick alltid i d-moll
De släppte honom
Han fick åter igen gå på ett kliniskt rent golv
Som sken utav Aqvaren!
De sade - han var skizofren!
Nästa morgon
Sade han som ordinerade tortyr -
(medan Nils stod där alldeles yr)
Att om han inte sjöng
Skulle han få uppfyllelsen om sin dröm!
Att komma ifrån (eller in på 'avdelningen')
Trött sedan 2 veckors tortyr - störtade han
(när han hörde detta) ned så yr -
Och kroppen som det jordiska styr -
Skakade
Varje tillbakatryckt ilska...
Nu kroppen skakade av sig i ilska
Han kördes i rullstol till neurologen

Som gav diagnosen ”epilepsi”
Hädanefter - redan samma kväll
Fick han nya gifter för att dämpa ”epilepsin”
!
Inne på avdelningen stod den blåa röken
Jämt på
Den drog sig ofrivilligt in i hans själ
Han kände sig sjuk då!
”Nästan hellre en enslig cell än att behöva höra elektriskt
gnäll!”
Tänkte han för sig själv.
Men ”doktor” sagt - innan i natt
Att ingen blir på direkten satt ifrån tortyrens cell
På fri fot fri!
Så han var illa tvungen att gå där bland de värsta busarna
omkring -
Men efterhand han märkte att liknande han själv
Också där gick omkring!
Alla frustrerade över att behöva ”ta medicin”
Alla frustrerade över att i en liten cirkel
Dag som natt
Behöva vandra omkring
Liksom att som en fluga satt
I ett spindelnät fast
Och bliva långsamt tärd
Dag som natt.
Och smälta i spindelns mage!
Han förstod ej att
(när allt detta hände)
Dessa monster honom emot Helvetet vände!
Men han kände att det var tungt i natt
Han för ljuset (nu utifrån)

Hade svårt att sova
Men han visste att
Då han i poliseskortan satt - Madeleine hade lovat:
'att inte ge upp - förrän du sover tryggt i mitt rum!'
Detta löfte gjorde hans onda tankar stum
Där han nu ensam låg
Nästan naken i sitt rum!
En dag när de sade:
”du är ovanligt glad!”
Fick han släppas ut - igenom avdelningsdörrens cell
Han fick för de slantar Madeleine gett
Köpa choklad
Cigaretter eller dricka -
Han hade i sin fantasi denna natten sett -
Madeleine dra sin fitta lätt -
Han ifrån henne sett
Att hon honom hade kittlat!
Han ifrån deras plats såg -
Helvetet där han själv i tvång om natten låg!
Han köpte i begär orsakat av gifterna han varje kväll var
tvingen att ta
Gifterna fick honom att en massa choklad vilja ha
Pengarna Madeleine i hans hand släppt
Kommen ifrån landets affärer
Släppte han nu till synes lätt
Ned i handen på en av djävlarerna...
En av ställets personell...
Hade denna dagen kanske utav medlidande varit extra
snäll!
Kväll gick och kväll kom
Det ringde i mynttelefonen på väggen -
Gång på gång...

Än var det Torsten -
Som med honom tränade sång -
Än Madeleine
Som frihet ännu levde!
Han sade tillslut att han hade det bra -
Men han hade ett Helvete omkring sig var dag!
Men tron på Himmels makter passade honom för att
vackla -
Han kände fortfarande Guds kraft!
Som vakade med Kärlek över honom -
Var eviga natt!
Som hur Djävlar än försökte tätt och i hans hjärta satt!
Kukarna omkring honom
Som höll vakt!
Gjorde icke det de åtagit sig och sagt -
Månad efter månad
Förlängde de hans plåga!
Varje kväll
Vid en mystisk lampas sken
Satt de och spelade kortspel!
Nästa morgon ruskade de honom vaken
För att släpa honom till den blåa mystiska saken -
Alla fick de sitta
”patienter”
Och ”vårdare”
Lika
Och se på den blåa skärmen
Medan ”de höga doktorerna” fika!
Från 8 till 9 tvingades då alla lyssna på ”menighet” de
kallade det ’nyhet’
Men Nils såg nog allt
Att det var en ond ’Profet’!

Knappt han mindes de gamla melodi
Knappt han sjöng en sång
Han som alltid älskat sjunga i sitt liv!
Bara "TV! TV! TV!"
Skulle de se på hela dagen lång
Han försökte i sitt huvud av detta tota ihop en till sång
Men sången blev "psykotiskt" lång
Hans energi räckte inte för att kunna skapa inre frid - i
detta döda liv!
De sa att de ville honom väl -
Men nu var han mystiskt nog
Slagen åtminstone halvt ihjäl!
Som en klubbad säl!
Blev hans inre
Han tappade sitt minne
Då de vuxna som han kände kom...
Orkade han inte ens säga nåt till nån!
Borta var hans sång
I sitt hjärta kände han sig själv
Sjunka till botten av ett iskallt hav!
Tänk om de han kände tillslut glömde bort honom!
Desperationen steg
Hans vrede med
En dag när han (ovanligt nog)
Fått tillåtelse att med vakter gå ut på en promenad
Plötsligt tog Gud i hans skrud
Och han sprang med ryslig fart in i skogen in!
Utav svagheten av hans knän
Sjönk han ned
Han visste att de sprungit efter honom
"din djävel! Fredrik var nu med! Ta fast han!"
Han ramlat på is - på snön

Han vände sig flyktigt vetande att han var fast - men på
kullens krön
”vårdaren” stod
Liksom han av kylan frusit fast
Nils sprang och vände sig inte om en andra gång!
Över den metertjocka isen
Som av solen på ytan smält
Denna vinter
Han sluppit känna nattens kyla
Men han hade nog istället för att han nästan dog
Sprungit runt i denna skog och ylat!
Då han nådde fram till vikens andra sida
Var det som om igen hans hjärta brann...
Fåglar kvittrade sam - genom luften
För att trösta han!
Uppför en stenig gång
Vandrade
Dagen började bli lång
När han mot kvällen kom in till staden
Där han bott en gång!
Men - den var förändrad som en trött själ -
Med likets gång
Han mindes sedan icke ens vart han sov -
Efter fyra dar
Körde den som kallade sig hans ”far” tillbaka honom
Till det hemska ställe
Där han nu flytt en gång!
Han mindes sedan ej - hur detta underliga kunde komma
sig!
Men med smickrande löften
Satte han i bilen sig!
När de kom tillbaks - till tortyrernas salar

Förväntade hans 'far' ett tack till sig
Men den av muskler feta 'vårdaren'
Sade bara
'vänta - jag ska kolla om jag får släppa in dig!'
Så blev det då att Nils fick stå och vänta
Liksom en förväntansfull jänta -
På att i dödens klubb få skriva in sig!
Men en dag kom då 'vårdarmaskinen' sade 'kom!
Idag skall du få komma till ditt nya - ett annat sjukhus
vill dig på lättare tortyr bjuda!'
Han ville då inget annat än lyda!
Han till och med denna Fredag
Släppte ur sig några toner av glädje -
Lite vagt ton...
Den långa färden minns han än
'vårdarna'
'pratade' om 'sjuka'
Och om var den bodde som betalade deras sommarstuga
Det var tortyrledaren det
Som skulle tjäna pengar på att tvinga Nils att köpa hans
giftiga diet!
Väl på det nya stället
Fanns en ljusare atmosfär -
Han blev emot sitt överdoserade giftmängd
Behandlad med respekt här!
Det fanns här vänliga själar
Som såg hur han då giftet sjönk
I halt
Blev bra -
De sade
"du blir bättre varje dag!"
Men han förstod inte hur de kunde tillåta

Att sådant som han blivit utsatt för
Hände varje dag!
De ställde där på honom inga hårda krav
Han fick efter hand
(då två veckor gått)
Promenera varje dag!
Han tyckte plötsligt att ett mirakel fanns
Varenda gång solen tittade fram!
En dag såg han ett spöke i sitt rum
Det var en gammal tant som bott i detta rum
Han hade av en torterad kvinna
Hört det berättas
Att den gamla kvinnan skrikit om nätterna i hans (av
”doktor”) tilldelade rum...
Han sade i skämtsam ton
Till nattvakten som tittade in
”Jag såg ett spöke i mitt rum!”
Nästa dag - när han hade ett krav - på att jämt en penna
på såg få ha -
Sade
”doktorn” skarpt:
”idag det sas - att igår du sa - du sett ett spöke vandra
här!”
Han försökte säga att han sagt i skämtsam ton -
Det var ju sant - men ett spöke han faktiskt sett
Men om detta
Hade han inte sagt ett vettigt ord!
Ord stod nu mot ord!
Inte ens en penna fick han ha på!
Han började grina då!
”Så, så... är du deprimerad?”
Gick vissa omkring och sa -

Men trots det från vissa han ett skratt (i ledsamhet)
lockades till var dag!
Han spelade ibland med dem kula
Bowling på en plan
Sommaren kom
Och plötsligt stapplade han ut
Till synes fri en dag!
Men de hade ställt ett krav
Han skulle fortfarande med kemisk sperma bli våldtagen
i sin bak var fjortonde dag!
Men han var lättad och ibland till och med glad
Utom var fjortonde dag!
All den 12 dagars glädje som han ifrån våldtäktsdagen
byggt upp
Försvann som ett vackert väder
Då stormen spurtades in i hans blod!
Han svor - skrek och svor
Och Madeleine led
Hon var som hans nya mor!
En dag kunde han inte längre tala
Då telefonen ringde
Kunde hans röst i luren inte längre svara...
Han hade blivit som stum
Han insåg nu
Att det vore en evig fara om han fortsatte gå med
På att emot orättvisan som visades honom förbli stum...

Nils blir utskrivnen till öppen LRV - och får Anette Svensson som ansvarig ”läkare”

Dröm 5 Juli 2009:

'I natt drömde jag att någon slog mig så hårt i huvudet, att det blev en så stor bula' ('buckla', enligt Nils anteckning), så att mina två hjärnhalvor kunde kännas delade om man kände uppe på hjässan.

2.

Vi var inne i ett gammalt industriområde utanför Stockholm, det var meningen att jag skulle söka bostad där.

Det gick en tågbanan igenom området, och en motorväg vid sidan.

Någon frågade mig: vad tycker du om det?

Jag svarade att det var bra - förutom att en motorväg gick precis vid sidan...

Dröm 8 Juli 2009:

Drömmer att jag korsar stora vatten med min halvbror; vi simmar.

En död varelse ligger i vattnet.

Är på väg att bli Svenska Akademiens ständige sekreterare. Men Odd Wingdahls *brev*, stoppar mig (och blir det istället).

Är på ett ställe, åker ut till en slutstation med tåget, besöker återigen ett mentalsjukhus...

Dröm 11 Juli 2009:

'En skollärare (kanske jag själv) dödar någon i mitt rum i Skarpnäck, därför att Erik och Caspar bråkar med denne. Läger kroppen i en säck, och promenerar till skolan där

hon jobbar.

Känner inget dåligt samvete, därför att det var en hemsk fiende hon mördade.

Skådar sedan djupa vatten, Atlanten - jag hoppar i och sjunker djupt ned - någon, säger att jag är 'lik Karl den tolfte' Olof eller Tobias simmar runt mig i cirklar, efter jag sjunkit så djupt, att jag tänker 'jag kommer aldrig komma upp igen...'

Någon är där och spelar en låt på cello, som låter likt Pachelbels Kanon.'

Nils svarar på en polisanmälan hans granne gjort om att han visat sig naken, masturberande inför hennes barn:

Nils: "Jag är ledsen om dina barn såg mig naken, och, då jag, som de kallade det "snuskade mig", men faktum var att jag var inte medveten om att de såg mig.

Du har väl säkert snuskat dig en del i dina dagar (annars skulle du väl inte ha barn), hemma hos dig själv.

Jag kan inte hålla reda på varenda gång de är ute på gården, innan jag stiger ut ur duschen eller älskar med en kvinna.

Du måste hålla med om att man inte kan rå för det som man inte är medveten om (precis som man inte kan rå för de onda saker som händer i världen långt borta).

Nu är du medveten om vad som hände - så nu är det upp till dig att vara medveten och rå för att du inte förföljer mig, eller vill köra ut mig ur det hus där jag faktiskt också bor..."

Fru Fahlén: "Du är ju ett psykfall!"

Nils: "Det må så vara, i dina ögon... i mina ögon är du..." (tänker efter) "ett psykfall också"

Anette Svensson: Har det hänt något speciellt? (i tondövt tonläge)

Nils: Ja, jag har lite problem med ett par grannar sedan längre tid... de höll alltid på och skällde på sitt barn, en söt flicka, i trappuppgången... det blev problem för mig också, då jag varje morgon var tvungen att vakna till det, att höra det eviga gnället och tjutet varenda dag...

Tillslut tog jag mod till mig och gick och plingade på dem, men jag fick aldrig fram det jag tänkte säga.. det blev istället: vill ni komma över på en kopp kaffe någon

gång?

(jag tänkte, att då kunde jag få det sagt)

Så jag plingade på igen, men fick det inte sagt då heller (ty, de kom inte på 'en kopp kaffe')

Så anmälde de mig för polisen för ofredande.

Så fick jag gå till polisen och förklara mig (det finns i förhörsprotokollet) att jag "fattade sympati för flickan"

Anette Svensson: (avbryter oroligt) Vadå, var det här nu eller?

Nils: Nej, det var så där ca, 2,3 år sedan...

Anette Svensson: Jaha!

Nils: Men nu hände det en sak i måndags som var väldigt jobbig... jag hade kommit härifrån och mådde väldigt dåligt (jag får alltid en stor ångest/depression efter jag varit här) och kände mig dålig efter tvångsinjektionen...

Så var jag nere och pratade med några på gitarraffären utanför min port, sedan gick jag upp för att ringa en vän till mig (mumlar fram) Torsten Föllinger heter han - och, då jag kommer ned igen och går förbi gitarraffären så börjar de skrika åt mig (jag hade precis varit där);

"Bort med dig! Försvinn! Vi vill inte se dig!"

Jag stannar upp och frågar vad fan det är med dem, vad fan de håller på med, då svarar han som äger gitarraffären, som jag precis pratat med:

"Vi har nog allt hört om dig av grannarna, att du blev polisanmäld för att ha visat dig för några barn naken och snuskat dig"

Men, det var ju inte därför jag blev polisanmäld! Och jag kan inte påminna mig någon gång jag visat mig naken för dem i fönstret.

Jag bor precis utåt gården och barnen brukar leka där utanför... jag antar att jag precis kommit ut ur duschen

och överfölls utav stånd, och att de såg detta...
Tvångsinjektionen brukar föra med sig behovet att få
utlösning - men, jag ligger på en madrass på golvet, så
för att se detta, skulle barnen varit tvungna att gå fram
och kika in genom fönstret...

Anette Svensson: Du menar att barnen kan ha sett dig?

Nils: Ja, så har det antagligen gått till...

En glasflaska kastas ned ifrån Fahléns balkong.

Den är precis på väg att träffa Nils i huvudet, då Nils,
utan att ha tittat upp, tar upp händerna och slår den ned i
backen.

Någon ringer polisen.

Polisen: Hur vet vi att det helt enkelt inte bara var d u
som kastade flaskan i backen? De utomstående vittnena
som vi har förhört kan inte säga om flaskan kastades
ifrån balkongen, eller, om, om det var du som hade den i
handen.

Hur kunde d u undvika att den föll på ditt huvud?

Nils: Jag har samma egenskap som de tidiga samurajerna
hade; det att kunna se och ana sådant som jag inte ser och
inte anar - om vi istället för den värdelösa psykiatrin
skulle ha studerat lite Buddhistisk Zen eller Ch'an, skulle
ni inse vad jag försöker säga... men eftersom ni inte gör
det, och inte har studerat Ch'an eller Zen, så har jag inget
mer att säga, inget mer att tillägga, förutom att...
(springer ifrån platsen, ut i publiken, poliserna jagar efter,
springer ut igenom teater dörrarna, ut ur teatern...)

*'I princip försöker de få människor att bli som hundar:
Rumsrena, lydiga, arbetsamma, nyttiga... inget mer...'*

(soundtrack: Olle Ljungström – Jag spelar vanlig)

Kapitel 11

**2009 - Sen-sommar - Nils avviker från
”behandlingen”**

Anji: ”Du var på jättebra väg Nils.

**‘Nobody wants to know you when you’re down and
out...’**

2009 - Sen-sommar - Nils avviker från ”behandlingen”

Anji: ”Du var på jättebra väg Nils. Det hade inte dröjt
länge innan de hade släppt dig och så avviker du?”

Nils: ”Jag avvek inte!”

”Vad gjorde du för någonting då?”

”Jag... vad ini helvete säger du... du vet ju redan hur det
var... hur kan du hålla på och säga så där när du vet hur
det var!?”

”Nils... du måste ta ansvar för vad du gör för någonting -
jag kan inte ta ansvar längre...”

(nästan tokig)... ”vadå?”

”ja...”

”skulle jag ta ansvar för... vad menar du? Jag tar ju
ansvar för min hälsa och min kropp - kan man göra något
bättre?”

”Men du avvek...”

(nästan galen) ”Kan man göra något annat? Eller vad fan
menar du? Det gjorde jag inte alls det... städa upp ditt
djävla skit och dra åt helvete!”

(lägger på)

Nils: ”Jag tänkte kanske skaffa en hyresgäst eftersom jag

nu inte själv kan bo där”

”Nee... det gör du inte... då byter vi lås eller kastar ut honom - byter lås som alla andra gör... vi äger ju lägenheten också...”

”man behöver ju inte bråka - om ni säger att det är så...”

”och så vill vi att Madeleine skickar en nyckel till oss... vi vill inte bli lämnade utanför... och så får vi väl röja upp lägenheten igen och så får vi se vad vi gör med den...”

”ja, det viktigaste är att jag får någonstans att vara skriven...”

”vad som än händer ska du komma ihåg att vi älskar dig, mest i hela världen, både Pappa och jag och Mark, älskar dig jättemycket”

(kroken som slängs ut för att fånga fisken på linan)

”vart är du någonstans?”

”på landet... jag säger inte vart... ni har ju inte visat er pålitliga tidigare...”

”vi har aldrig gjort någonting Nils, nej,, nej, skulle vi?”

”Det har ni gjort tidigare...”

”Hur då?”

”Ni har velat låsa in mig tidigare... hur ska jag kunna lita på er nu då?”

”Det har vi inte alls gjort...”

”Jag har nog läst journalerna... i Juni förra året tog ni kontakt med psykvården för att få in mig...”

”men vi trodde ju att vi skulle förlora dig Nils... vad gör man när man är desperat...”

”man går inte till några psykiater; avgrundsandar i alla fall för att de ska kunna låsa in den man älskar...”

”vi skulle inte anmäla dig om vi visste var du var... förra hösten visste vi precis var du var... inte anmälde vi dig

då...”

”vart var jag någonstans då?”

”I Svantes stuga! Det visste vi redan...”

”Hur visste ni det?”

”Det kunde vi ju räkna ut! Man såg på Madeleine och Svante att de visste vart du var någonstans...”

”varför kom ni inte dit då? Varför åkte ni istället runt på Söder och letade efter mig?”

Anji (ringer till Nils)

Nils: Hallå?

A: Hej, det var mamma...

N: ja?...

A: (tappande tråden) Ja... jag har pratat med Anette nu... hon var så orolig över dig, och hon sa så här (lyckligt idiotleende) att om du kommer dit får du kanske bara vara på observation, sedan kan du bo hemma!

N: Jaha...

A: Gör det Nils (själsäkert och leende) de vill *bara* ditt bästa...

N: Var det någonting mer du tänkte säga?

A: Jag älskar dig Nils!

N (för sig själv citerar) Evigheten är lika falsk som tårarna i mitt ansikte... Hm ja - OK.

A: *Tänk* på det Nils, de är inte farliga!

N: Jag håller på att somna...

A: Ja sov då gott... känn dig trygg! Du är i goda händer!

N: Läger på...

A: (förvånat och sårad) Han la på... (börjar gråta...)

Nils: ”Hela rättssystemet är en lögn!”
Anji: ”Nej... så är det inte... du bara inbillar dig - världen fungerar på det sättet - det går inte att göra någonting åt... det har alltid varit så...”
”men det är ju lögn!”
”Det är bara du som säger det - vi andra ser det inte på det sättet - det är ett sätt att försörja sig - annars skulle ju staten rasa ihop...”
”Men... är det inte lika bra att staten rasar ihop om det bygger på en lögn?”
”Det får väl fortsätta...”
”men allt håller ju på att dö! Naturen, människor, själar! Det måste ju få ett slut!”
”det finns inget slut på det Nils... vi kan inte göra någonting...”
”men, så kan du inte säga, då är du ju en lögnare!”
”Ja... då är jag väl det... men jag älskar dig i alla fall!”
”det tror jag inte på...”
”Hon vill bara hjälpa dig!”
”med vadå?”
”Doktorn är jättetrevlig... för att hon *vill dig väl!*”
”jag förstår inte vad du pratar om - jag är tvungen att ligga ute och frysa eller bli våldtagen med giftiga kemiska substanser - annars fastbunden och kontrollerad - varför skulle det vara att vilja mig väl? Vad menar *du* - med väl?”
”Att du blir *precis som alla andra* - en glad och *fri* människa som kan säga ”hej! *Här är jag!* Mitt namn är Nils! *Det* skulle jag vilja!”
”Du menar att jag blev en falsk ekonomiskt drillad produkt!
Du menar med frisk - en som är en *produkt av Sverige*

- som är själlös, som *inte ser* faran i hur *du luras* och slingrar dig som en orm - byter åsikt liksom en ond guldfisk - ingen idé att minnas *det där* - här har vi nytt väder - *vi anpassar oss* - med våra reptilhjärnor till (*mat*) *utfodra tankar* - vi är bara en fysisk *kvacksalvare* som simmar omkring i ett meningslöst *vakuum!* Vi har inte högre mål än att göra *vår härskares* vilja! Vår mästare är satan (sexan?)

som bygger allt på en *bluff* av *ekonomisk trevlighet* - Anji tjänar *stora pengar på att försvara* dessa skit människor till läkare - hennes förmögenhet är *en lögn...*

”vad våldet skapar är *vanskligt* och kort - och dör som en stormvind i öknen bort”

Allt ni här har omkring er - är införskaffat igenom att bygga *lögnberg* - som *skadar er själva* -och skadar *naturen* - och bara skapar ett av banker styrt *psykiskt och fysiskt* klimat - och om *jag* inte blir ett *lögnberg* - *så är jag sjuk!* Nu vet jag hela din hemlighet Arostitomon!

Jag vet saker om dig - och därför hatar du mig! *Uppdaga lögnen* - och lögnberget faller samman i deras ögon som ser det för vad det är - ! det är allt jag har att säga!

Trots att det var *igenom din kropp* jag föddes till denna miserabla värld - har vi inte lyckats *bli till en gemenskap* - du är fortfarande lika ont *död och lögnaktig* som du alltid har varit - och jag lika oförstående att *sanningen inte lär dig*, hur du ska leva! Hur du kan frukta Mahajaphranas sanning!

Kan det *någonsin* finnas förståelse mellan vindens dröm i träden och den *döve*? Mellan hårddisken och estetiska soluppgången? Hårddisken kan *registrera* så att någon med *fantasi* kan *leva sig in* i att *den är där kameran står* - men en hårddisk har *själv inget intresse* - den vill vara

blott och enbart en tjänsteman - en *tjänsteman* som med sin tjänst *lurar användaren* att bli beroende av *elektricitet* och *olja* -!

Du är del av Lucifer! Du delar aldrig med dig för att du vill Gott! Utan för att du vill förstöra andras liv igenom ditt mekaniska *inflytande* - en sjuk människa kan bli fri sin sjukdom - en fri människa kan bli fri sin sjukdom - men - en hårddisk kan aldrig *dansa utav sig själv* - den vill göra världen till ett ärr - för förstörd för att vi ska uthärda att se på den - men den har ju som tur sparat allting i minnet! Vi förslavas till att leva elektriskt liv - liksom en maskin - beroende av *uranets kraft* - för att vi överhuvudtaget ska kunna leva! *Detta är vår fina trygga lugna* (ironi) *nya tid!*

Lugn bara därför att vi lever i *minnet på en hårddisk* - en tekno-manisk tid! ”Vi behöver inte leva - det gör tjänstemännen”, lever inte heller!

Den utan sömn - den utan dröm - blir hjälplös i Kärlekens risk - den som bara har fysiska begär - finner i världens järnhårda meningslöshet - sin jämlike!

Du får inte *dra uppmärksamhet* till dig! Ja - om någon av din släkt eller dina vänner eller någon skulle ringa och säga att du betar dig konstigt - kan du tas in på *vårdintyg* - men då krävs det en *riktig* läkarbedömning!

Så om någon ogillar mig och vill straffa mig så är det bara att ringa till *psykiatrin* - och be dem tortera och låsa in mig?!

Detta är den *ursprungliga skräcken* som fick mig att lägga mig på marken!

Att om man inte är styrd av *satan* - låser ”psykiatrin” in en!

Det är verkligen *vår tids* häxbränning! Den *skizophrene* är vår tids stora hjälte! Han är inte sjuk - han ser saker *precis som de är*.

Men - det blodtörstiga psykopatiska folket - vill se blod! Dagens slag är av *förtal* - eftersom 'staten' förbjudit allt fysiskt våld blir idén och *anklagelsen om sjukdom - förnedring av själen* - den nya terrorismen! Att ingen ska *tro* på dig - istället för att det bildas svärdsfolk som slåss - är det numera *hotet om svärd - vård* innebär idag *tortyr - fängelse - brottslingen* - har ett lindrigare straff - det är "*Jesus Kristus*", *poeten*, som världen vill mörda - *symbolen* har blivit *vapen* - och den som inte kan *formulera sin sak* - maktlös! Förläggaren är som ett svärd!

Den berömde poeten; den mest friade... bankiren; den mest fruktade!

Bankirens alla idéer är tagna ur gammal poesi - världen är en poetisk skapelse - och alla former vi ser på uppdiktade.

Poeten skapar nya former igenom att han lär känna urbilden för sin miljö - hans makt är av orgon(omisk) luftig karaktär - om ett kassaskåp i glas - innehåller avföring vill ingen bryta sig in i det!

Bankiren blir själens kassaskåp.

Bankiren är ett kassaskåp fullt av saker som är för vedervärdiga för att ta i. Därför vill ingen känna honom - det är detta som är hans makt! (vi pratar om bankirer som tar ränta, och startar krig, och utpressar nationer - inte Ivar Kreuger)

Poeten skapar sitt eget Himmelrike - därför är det värsta...

Då han känner sin värld - kan han fritt gå omkring.

Då alla förstår poeten, lever Gud fritt i världen - men för att förstå någonting måste vi bli det - och detta är poesi! Den som känner sig hotad av sanning - och skönhet är alldeles säkert en lögnare! Men syndare är vi väl alla,! Eller hur?

I det poetiska rummet - existerar inte tiden - tid är avstånd från det onämnbare. I poeternas Hjärta finns inget sånt - världen strävar emot Gud.

Utåt sett gör Han Ingenting - men inuti - Hans Hjärta dväljer all världens smärta!

Till den Högt Älskande!;

Den här världen är outhärdligt omänsklig, mekanisk, opoetisk. För Mig utan din kärlek - Kärleken har gjort oss bägge till dörrar - men det är så Gud vill ha oss! De som påstår att Gud är morfin, har en dålig poäng. Det är ditt dödande för Hans skull - som gör den omkringliggande förstörelsen uthärdlig - du är min mening - du är ett svar på mitt rop - då världens outhärdliga mörker som är så kompakt utan ditt ljus - att jag i min förtvivlan - löper risk att kalla mörker för ljus!

Det är det vi gjort fel - som vi måste inse. Sanningen i det vi förlorat - då sanningen växt igenom oss! Ska vi inte nöja oss med att vi visat vår sanning för världen - vi ska ta ett steg framåt och tänka Kärleksfullt på det som varit!

Då vi älskar någon - sker det! Bara för dess egen skull - då någon utan att vi hör den, älskar, vet vi det!

”psykvården” är till för att vi inte ska kunna forma oss en bild av världen - som är vår egen... De vill få allt som inte böjer sig för deras fullhet, lögner, till underkastelse.

Och för detta syfte - att få Gud att förgöra universum - sin Skapelse - är de beredda att förstöra allt skönt hur

långt som helst?

Vart har Stockholms styrande, tänkt att de älskande ska sitta?

Framemot mitten av oktober, en dag, när Nils inte vet vart han ska ta vägen, går han förbi radhuset i Skarpnäck igen. Han vill faktiskt bara gå förbi, inte gå in på något vis, han minns ju vad som hände i början av detta samma år, då Karl pappa manipulerade honom tillbaka till tortyravdelningen: han hade hävdade att det varit poliser utanför bostaden vid ett flertal tillfällen, att han 'inte kunde ljuga' för dem, att Nils får välja mellan att åka tillbaka eller gå ut i kylan, och det var verkligen kallt ute, och Nils helt slutkörd efter tortyren.

Han ser Karl i köket, som vanligt hålla på och göra i ordning frystorkat nescafé, en smörgås med Kalles kavjar på, och redo att slå med teskeden ett litet hål i ägget. Så tittar Karl plötsligt upp, då, är Nils givetvis tvungen att gå in.

När han kommer in i köket är Karl på väg att trycka ut sån där äcklig rosa smet över den torftiga mackbiten, som är en tunn skiva av oattraktivt mörkt bröd.

'hej.. är du här?!' – säger han först välkomnande, 'ja.. jag tyckte jag såg dig genom fönstret och tänkte: vad fan, är Nils här? – jag liksom undrade, eller jag och mamma har undrat vart du hållit hus...'

När sedan Nils står vid kylskåpet och känner ondskan krypa in som en tråkig känsla av brist på framtidshopp, känslan att vara fast i tiden på nåt vis – den brist på spiritualitet som maler likt satans svarta kvarnar, säger Karl:

'få se på dig!'

Karl tar Nils om axeln:

'fan vad du ser ut alltså!'

och – utan förvarning slår Karl Nils rakt i ansiktet.

'vad gör du?' säger Nils helt chockad, och vimmelkantig – ty – Karl är stark. Nils morbror Fjalar, som själv var mycket starkt, och hela sitt liv arbetat med att bygga hus – hade framhållit: 'Karl är *stark!*'

Nils får ett till slag, han har nu förstått:

Karl är ond, men, för att riktigt låta Karl slå ur sig relationsbanden, som ju är det som gör Nils svag i situationen, att han överhuvudtaget inte slår tillbaks, låter Nils Karl fortsätta slå honom.

Det finns en kampsportsgren i Tibet – kallad nåt i stil med ShaoLin. Den går ut på att låta motståndaren slå sig trött, och, samtidigt låta denne inse i bestörtning att den är en förtappad syndare, ett muskelberg, *genom att inte försvara sig*, bara låta den slå på. Sedan, när andan faller på – faller man den med ett enda karateslag, som liksom långsamt, svävar i luften, och gör den andre perplex, innan han snart ligger där på marken, utslagen.

Nils låter Karl fortsätta puckla på, han känner hur relationsbanden mer och mer försvinner.

Hjärtat blir alldeles tomt och kallt: 'känns det bättre nu?' säger Karl plötslig, häpen över att Nils varken försvarar sig eller blivit deckad.

'jag går nu!' säger Nils med en suck. Han tar på sig skorna..

Han går länge omkring i skogarna längs Flatensjön, när han så vänder om ett hörn är det som många gånger en pojkspoling till cyklist som i alldeles för hög fart cyklar nedför backen, i området kring Orhem.

Nils kastar sig i buskarna just i tid:

vilken buse!, tänker Nils för sig själv och skakar på huvudet.. han mindes hur han själv, den gången det kommit en fotgängare där, hade kastat sig i buskarna från cykeln, för att inte köra över den stackars oskyldige.

Det hade varit en dam i 40 års åldern, 'hur gick det kära du?!' hade hon då mjaolat sexuellt upphetsande.

Nils hade känt sig som en hjälte.

Han känner Karls ondska pulsera, mycket värre än de slag han fick i ansiktet nyss, den liksom bildar en mörk fond emot himlen av hopplöshet, i en känsla av livets meningslöshet, han känner att Karl ringt till polisen och sagt att Nils går omkring i skogarna.

En helikopter flyger över skogspartierna där Nils går, han vågar inte ens titta upp, bara känner ondskan spana där, Karls ondska är bottenlös, tänker Nils. Säkerligen hade Karl nu hävdatt att Nils var 'konfrontativ'.

Alex mötte Kristina för första gången på en restaurang, som fram emot småtimmarna omgjordes till en klubb. Han märkte henne inte för något speciellt, de kände till varandra mest till utseendet - hon såg bra ut, och han såg bra ut.

"Jag bor här uppe... vill du följa med upp till mig?"

Senare när Kristina blivit gravid, så hade hon avslöjat sina verkliga intentioner för adelsmannen Alex:

vi ville ha dina fina gener, sa hon, du var bara en spermadonator.

Nils kom att tänka på detta, där han gick genom skogen, och tänkte att, ifall Alex hade varit lika ondskefull som Karl, hade attityden inte varit vrickad alls.

Dröm på flykt höst 2009 till vår 2010

Är med Madeleine ute. En annan ung man som är

berusad och hemlös på en restaurang vill ha henne. Han frågar om Madeleines nummer hos bartendern på restaurangen - han påstår att han känner Madeleine.

Chenso Chano är svartsjuk mycket - och vaktar Madeleine hela tiden.

Drömmer om Odd Windahl, att Madeleine vill ha honom, han representeras av färgen gul.

Jag i min tur ska vara ute och cykla längs djurgården. Metro, en tjej, med två andra tjejkompisar, får syn på mig, hon vill genast ha mig.

Vi går upp i skogen och hon öppnar mina byxor och suger på mig - men vi sitter för öppet - jag bär henne naken runt hörnet, men hon gör så att jag snubblar, hon far nedför slänten och kraschar mot en tall. Jag springer tillbaka till min lägenhet med känslan att jag har mördat någon.

På vägen kommer kuratorn Eva Karlsson (jobbar med Åke Mose Varfeldt) med en hund.

Jag säger till henne; 'notera att jag är här nu, vilket klockslag'!

Hon drar sig baklänges och mumlar; 'jag tycker ju inte om dig'.

Då jag är i min lägenhet kommer pappa Karl. Det sitter några människor vid segelbåtarna vid kajen. Jag ska cykla 3 rundor runt viken. Då jag kommer förbi Metro och hennes två tjejkompisar hejar hon på mig. Hon säger "3 rundor" och jag nickar. Det är en annan man, en kompis till Massi som ska segla med tjejerna. Publiken på kajen säger "jag tycker inte hon är så sexig i alla fall" de tjattrar om Metro. Så tycks det liksom jag är i Italien. Foton blixtrar förbi, blåa foton, det ska se ut som foto på en Giro de Italia cyklist - man ser en karta. Ett rött streck

går ut i havet ifrån Rom till en ganska stor ö - som sedan går vidare till en mindre ö, ännu längre ut. Bilderna som tas ser ut som målfoton.

'Till Madeleine för att jag är snäll!

Allt som står i vägen för mig
Kommer jag att förstöra
Jag kommer inte att vara rädd
Jag kommer inte stå till svars, inför Satan, Beelzebul och
Mammon
För mina handlingar
Utan inför Gud.
Denna skräck, denna rädsla gäckar dig och gör dig
förtvivlad

-

Kom till mig och kyss mig - och säg mig att allt det där
jag har förstört inte är ett öre värt!
Gråt ut all din sorg i min famn
Och gå emot en tryggare hamn -
Jag kommer aldrig be om ursäkt
Till Mammon - för pengarna jag rev -
Jag kommer aldrig låta Satans skräck störa min frid
Du lider hemma hos Chenso Chano
Han tjänar alla dem
Men Beelzebul har du fattat och kastat i helvetet
Någon hemsk Djävul har fått dig att
Slösa flera hundra tusen på Satans barn
Och du hatar mig om jag river sönder 4 femhundra-
lappar - det är bättre att riva sönder dem
Än att stoppa dem i Jahves hatt.'

Nils har en astral konversation med tortyrledaren Anette Svensson

Anette: ”Du var så vänlig emot oss då vi sågs på S:t Görän, varför är du så snarstucken nu?”

Nils: ”Snarstucken? Jag anser det inte vara snarstucket om man är arg utav en grundad orsak! Är det en anklagelse du kommer med?”

”Nej... det är en iakttagelse...”

”En iakttagelse har inga fysiska konsekvenser för den iakttagne - den är vanligtvis ett försök att *se bakom*, i detta fall är det lönlöst. På S:t Görän framstod vi som änglar i Helvetet - i friheten framstår vi som Djävlar i Himmelen. Allt är vad det ser ut för att vara - men om man ser samma sak två gånger - ser man det aldrig två gånger - alltid är förändringen. En ros ser inte likadan ut på morgonen som på kvällen - lögnen, ondska - är det som vi alltid tycker oss ha *samma förhållande till!*”

”Vi tycker vi ser dig likadant nu som förut...”

”Där ser ni hur onda och lögnaktiga ni är!”

En tredje röst hör Nils, den säger:

”You can not make straight observations?... you do not see sickness - even when it is evident before your eyes - and you find sickness where none is... you must be sickness yourself! A sick man at least knows what sickness is - not you!”

”Har du sett någon helikopter (du sa i ett tidigare samtal att du hade sett en helikopter, och trott att den var ute efter dig) som du nu trott var ute efter dig?”

”För mig beror det *vilka som sitter* i helikoptern - och hur den ser ut - om den är blå och vit och polisen jagar mig - finns det ju stor risk att den är det. Det är väl bara frågan om graden av risk - men ja: jag får sådana misstankar när

jag ser en flyga rakt över mig...”

”vad får du för misstankar då?” (försöker le)

”Att de spanar och söker efter mig - eller jag vet ju redan att de gör det: frågan är: kan de upptäcka mig på något sätt?... vad tror du?”

”Nej... jag ställer ju frågan till dig! Och då ber jag dig svara på den...”

”om jag tror att du tror det... det kan ju du bara själv svara på! Nu ställer jag frågan till dig: vad tror du? Tror du en polis-helikopter som flyger över mig kan upptäcka mig?”

”Nej - de har väl olika metoder... du är ju inte precis utsatt på radarn inte...” (skrattar) ”Eller vad tror du - är du utsatt på radarn?”

”Jag vet att det finns värmeradar och radar som uppfattar våglängder - så jag skulle definitivt kunna synas...”

”men ingen skulle väl veta att det var just *du*...eller?”

”inte om det inte fanns en speciell våglängd som var kopplad till just mig...”

”finns det, det då?”

”det vet inte jag... - vad tror du?”

”jag är inte heller så insatt i sånt där”

”regeringen i USA ”erbjuder” nu sina medborgare chip för att de ska vara ”säkra” emot terrorismen - det opereras enkelt in under hyn - varför skulle inte *ni* som avskyr mig - kunna göra något sådant i hemlighet, när jag ligger avsvimmad av era gifter i 6 dygn? Förklara det för mig - så kan du samtidigt förklara varför jag ännu inte fått någon förklaring på varför jag på upprepade förfrågningar inte fått några papper ifrån de dyggen...? Vi kan ju beställa en hjärnröntgen - så får vi se hur det förhåller sig! Det vore en lättnad för *mig* också!”

Nils pratar med Christoffer - som varit sminkör åt Monica Zetterlund - en besökare till hans välgörare Janne
”Han var i Olle Adolphssons och Lars Noréns gäng, du vet hur det är...”

(Kristoffer verkar frågande)

”nej... det vet du kanske inte... ja, men det var ju kul att det är så inte sant... han är ju Nr. 1... alla talar om att de gått hos Torsten Föllinger... nej... nu tror faktiskt jag ska gå in igen... det börjar bli litet kallt...”

”kan du inte spela någonting?... ja, det vore väl kul att höra nu när vi talat om det hela kvällen... Janne... säg åt honom att sjunga någonting nu då!”

(går och hämtar gitarren, sjunger.)

(Kärlek utan sanning blir bara bråk - åtrå utan sanning och kärlek blir bara falskt - sanning utan kärlek och åtrå betyder intet)

”Nej... man kan ju inte få Nobelpriset om man är nazist - det tycker inte *jag* i alla fall!”

”Det finns flera anledningar till att man kan vara nazist - speciellt på den tiden...”

”Ja, men, om man är nazist tycker jag inte i alla fall att man ska få Nobelpriset!”

”Det finns ju flera anledningar...”

(Kristoffer går ut)

”Nej, jag vill inte höra om det där!”

”Jag ville bara säga att anledningen till varför man kunde vara nazist på den tiden var ganska uppenbar - judarna höll på att ta över världen - de ägde bankerna, och satt i Sovjet Unionen på de högsta posterna och anstiftade ett folk mord på hela Ryska Folket, kanske var detta en av anledningarna till att Bernard Shaw ogillade dem...”

”Ja... jag känner flera judar, gillar du inte judar eller?”

”Jag gillar inte vad en stor del av judarna har gjort under en stor del av världshistorien - ja... att de mördade Jesus var ju bara början - det finns en anledning till varför de varit hatade och bespottade genom årtusenden...”

”Så du tillerkänner dig också till den nazistiska läran?”

”Nej - jag försvarar inte vad någon ond människa gör - men om de utrotar varandra gör det mig inget... tyvärr var det ju inte så... siffrorna för de som dog i koncentrationslägren är överdrivna.... Varför försvarar ingen Ryska Folket som judiska bankirer mördade 153 miljoner av? Det sägs att det högst var 200 000 judar som dog i lägren och att det var en planlagd”

(avbryter) ”Åh! Sånt där skit tror jag inte på... och om du ska vara nazist vill jag i alla fall inte prata med dig!” (går in)

(Sjunger Det finns sånger)

Kristoffer (mitt i sången) ”Åh så sorgligt!”

(litet senare) Nils kommer ned med tandborsten och börjar borsta tänderna vid köksbordet, där Rolf och Kristoffer sitter) (efter ett tag)

K: Så där kan du väl inte hålla på! Fy så äckligt! Gå någon annanstans och borsta tänderna!”

(N, fortsätter)

K: Janne, säg åt honom då för fan, sitta och borsta tänderna framför gäster - det kommer jag i alla fall inte acceptera!

J: Det är väl inte så farligt!

K: Rolf! Säg någonting då!

R: (berusat) Åh! Nu får du faktiskt sluta!

Nils (tänder till, skriker) Nu har jag suttit här och sjungit för dig och du har bara vräkt ur dig förolämpningar hela kvällen... du har avbrutit Jan och förolämpat hela

sällskapet! Och nu ska du som inte ens bor här säga åt mig vad jag ska göra i Jans kök! Jag sitter här varje kväll och borstar tänderna, och gör det även ikväll, om det inte passar dig kan du gå!

K: Kom Rolf!

R och K reser sig upp. N fortsätter lugnt.

R - dröjer kvar.

(hotfullt)

R: Nu får du faktiskt sluta!

N: (fortsätter - tittar sedan upp) Du ska inte tro jag är rädd för dig bara för att du är full!

R: (står som slagen av blixten)

N: jag är straxt färdig! (efter ett tag slutar, spär han ut vattenglaset i diskhon.) (går upp)

(hör nedifrån: Kristoffer: Så är man litet vänlig och berömmar, han är ju helt utan inlevelse - och så...”

’Jag vaknade mitt i natten utanför alldeles tyst, höststormen hade lagt sig

ett ljus jag tände brann bredvid sängkanten

jag skrev ned en rad - gick in på toaletten ett tag innan jag somnade...

när jag legat med höger öra, tryckt emot kudden,

hade jag återigen hört ett konstigt ljud

liksom en spole fördes fram och tillbaks -

sändande ett meddelande -

jag hade hört ljudet förr och då

funnit en knöl ovanför höger öra -

som till min förvåning rörde sig

och jag lyckades pressa ned den i höger öron-trumma invid käkbenet...

Ett år och några månader innan hade jag släpats in utav

svarta polis hundar - för att tvångsmedicinerar
en stor dos hade fått mig att tuppa av två dygn -
låg jag utan någon vaken medvetandegrad -
en gång hade jag vaknat upp tio sköterskor jag icke såg
sen fyllde det rum jag låg i.
En ondskefull "doktor" lutade sig över mig mitt första
intryck; 'en operationssal'
'hör du mig?' sa 'doktor'n' och grinade -
likt en varg...
Fly förbannad blev jag plötsligt jättearg
reste mig upp fastspänd i sängen tittade honom i ögonen
och sa; 'jag ska riva ögonen ur dig...'
Först nu förstod jag vad jag vid det tillfället egentligen
sa...
'ögat' var ett mikro-chip som avlyssnade mina samtal om
dagen - och sände inspelningen om natten
för så fort jag gjorde ett ljud
knäppte med fingrarna vid öronen
så tystnade spolen,
när jag vaknade om natten, kunde jag höra den sända
kommunicera;
för tillfället var jag efterlyst eftersom jag vägrade låta
myndigheterna sätta regelbundna sprutor i min ända...
jag försökte få Madeleine att känna knölen men hon sa
att det var en fettknöl.
'så hård!...' sa jag...
hon försökte övertyga mig att den skulle gå bort efter ett
tag -
det konstiga var att jag senare tryckte ned 'knölen' vid
käkbenet och det knakade när jag tuggade, så länge jag
hade fingret tryckt emot öron-trumman...
Hon varvade upp sig, så att hon tog mig tillbaka till

"psykmottagningen".

En månad senare var jag efterlyst igen.. nu ville dom mörda mig på en slutenvårdsavdelning i Huddinge; när jag tillslut blev fångad i en stuga i skogen fick jag inte se solljus på tre månader - annat än genom ett fönster alla dessa fakta tycktes plötsligt bilda ett mönster... där jag låg insåg jag plötsligt var den påstådda sjukdomen kom ifrån..

Nils filosoferar kring Jannes karaktär:

'Ja plus'; är ju kreativ förändring - jag har inte sett någon förändring hos Fegis ända sedan jag började tala och uttrycka mig.

Han är rädd. Han blir så rädd att han hellre är beredd att offra mig (mörda mig) än att gå ifrån sitt 'Nej' - till 'Ja' - förvirring - och där ur det kaoset växa till kreativ förändring.

Jag skapar konstant - jag har inte sett att han har skapat något på hela den här tiden.

Dvs. grundbeviset för att han inte är i 'Nej plus', är att han förnekar vad jag säger, men varken kan förklara eller skapa något bättre som jag kan vara nöjd med. Han kan bara kritisera och förneka.

(utåtvänd, bedömning, planering).

Han är i Carl Gustav Jungs "miserabla varken/eller."

"det är inte som du säger" men han ger heller ingen förklaring till hur det är.

Om han vore anpassad skulle han inte bli arg - eller kasta saker - han skulle skapa.

Men han försöker bara 'skrämma'!

det är ju vad censurvännerna gör!

Nej-svaren: Auktoritär, fantasilös, konventionell, ytlig, utåtvänd, meningslös.

Ja-svararen: osäker, inåtvänd, sensibel, annorlunda, minskad verklighetsanknytning (kontaktsvårigheter).

'Du tror inte de anpassades anpassning är äkta. Du ser den som ett försvar, som något som är på låtsas.'

'Du jidrar bara!'

Men du ser inget bra alternativ. Det är som att välja emellan att vara Rudolf Hess, kommandant

i Auschwitz.

Inte prata (jiddra) om att 'det är så' 'så fungerar samhället' och bli jätterädd och börjar hota och skrika då någon kallar en präst för Satanist.

En i 'Nej plus' skulle bara nöjt se på eller gå ned på en skapande nivå - där han skapade något bättre förklarade varför prästen inte var det!

Jag kom; kåt, 'ja plus' - och har gått nästan till Nej plus. Men, någon Jidrar så mycket med mig - och vill ta ned mig till, nej, drar vilket gör att jag stiger till en viss förvirring ibland.

Nej - svararnas referenser

Janne: Utåtvändhet

Nils: Tanke

Nils. Sinnesintryck

Janne: bedömning, planering

Ja svararnas referenser

Nils: inåtvändhet

Nils: känsla

Nils: intuition

Nils: varseblivning/improvisation

Nils: improvisation - göra något oförberett

Nej:

Pseudo-anpassning

Pseudo - oäkta, sken, falsk, anpassad till vad?

Beviset på om man är i Nej - eller Nej plus är om man kan förstå ondska, förstå vad som är ont, vad som är gott.

Att tvinga någon annan att lida - då man egentligen själv borde lida! Detta är The Murder of Christ!

Snarstucken - kuckeliku! Oaha! Snobbfasmer! (kommunist, svenskhat) Gamla Frun - lägenhet i Gamla stan - tror du att du är nåt eller? Moooon! Moon! Tror du

att du kan lära en 56 åring? När jag var som du - då hade jag jobbat sen jag var 15! Tror att du kan sitta och skriva texter och göra låtar?! jag - jag minsann har arbetat! Vad tror du jag har gjort för någonting då?’

Jag tänkte: var det så enkelt?

Janne: En morgon vaknade jag upp och var trött - så kom den där mystiska djävulen - han sa till mig (våldigt starkt) ’stanna hemma idag - det är lugnt.’

Jag skrek på honom - jag skrek - Fan vad förbannad jag var - så gick jag till jobbet - när jag kommit ut genom dörren tänkte jag: Fan, var det så enkelt? (borstar sina händer emot varandra) - det är som då jag var liten - jag låg i drömmen och Djävulen sa: det är lugnt - här är toaletten...

Jag såg den och så vaknade jag upp...

Fan heller - det var ju alldeles blött i sängen!

Slår sina sandlåda-kompisar - om de gör något de inte tycker om.

Sedan - så smilar de in sig hos ’de vuxna’ dvs. de som ska bedöma vem som har rätt eller fel. Detta är ’smilfinkarna’.

Censur är en reaktion på då det går upp för en, eller en annan, som kan göra det känt att man är en lögnare.

Censuren är en reaktion emot att få lida för att utvecklas, först inträder förvirringen - eftersom man ännu inte skapat förståelse för sig själv - man inte har något bättre svar än det man haft, är man ju förvirrad. Istället för att stanna kvar i förvirring - vill man krossa den som uttalat Sanningen, man gör det igenom förnekelse ’Nej’-, ’Nej plus’ innebär att man med rätt kan säga vad som är rätt och fel - därför att man själv gått igenom samma sak - man kan då leda den förvirrade till ett Skapande istället

för till förvirring och tillslut censur.

”Jag hade fel i alla fall” säger sig den lurade, och tänker då på att så många vände sig emot honom, han svalt, han förklarade pengar - detta är för de allra flesta att ha ’fel’! De sätter alltså ett yttre syfte för bedömmande om någon har rätt eller fel och inte ’Nej plus’ (nöjdhet), frid, vila i hjärtat.

Detta är ju egentligen inte att vara nöjd (belåten) utan att känna sig till freds - för att man ’är nog’ emot alla de som försöker krossa en.

Dvs. att man har sådana förmågor och en sådan tro på sin sannings klarhet - att man inte är rädd för att dö. Då kan de som censurerar hota med vad som helst, de kan döda en - man har rätt i alla fall.

Att långsamt plocka bort det fula ur ens värld är ’Nej plus.’

Man är inte fanatisk - men om någonting (fult) stör en i ens kreativa arbete - som kan betyda mycket för många - så struntar man, flyr, stänger av, krossar, dödar, eller plockar bort det ur sin värld.

Censurvännernas kännetecken är att ställa krav som låter vänliga; ”om du vill ha någon frukost får du ta och kaka den nu”, säger censurvännen till den skapande. Han sitter, mat i magen, varsamt omkring sig, ’trygghet’ - före skapande - före klarhet i tanken - han bryr sig inte om sanningen - han är ju ändå ’trygg’ - han har ju ändå kraft att censurera den om den skulle komma nära honom.

Han ’verkar’ vänlig - (pseudo sken) men han saknar förståelse för livet.

Om man går emot vad han säger - så blir han arg.

Han hade ju tänkt sätta en på plats - nu går man ändå emot honom!

Han måste ta till lite tuffare tag!

Detta är Det Fjärde - Onda elementet - som skapar världens olycka.

Eller van Gogh som skar av sig örat och gav det till en hora.

Kännetecknet för pseudo-anpassning - är alltså viljan att censurera istället för att skapa.

'Att nöjdförklara sig vilar på en bedömning av ens utsikter'

Janne anpassar sig för att han är rädd om sina pengar. Så lögnaktig tanke, väldigt grand människa. Slag fast erkänner det inte.

Man ska 'studera allting' dvs- inte döma den snabbt och lätt utan gå in i deras värld och bli sig själv!

'Nej tanke'! (Nej plus.)

'Nej plus' är att man i verkligheten inte har någon dragning till att tänka eller gå in i vad de jidrar.

Det är så ointressant att det inte går.

När man är nöjd kan man aldrig ta steget till censur och förnekande - utan att först ha misslyckats skapa och hamnat i förvirring.

Jag har aldrig förnekat utan varit i förvirring, inspirationen och nöjdhet.

Förnekelse innebär att man är nöjd eftersom man har ekonomisk kontroll - de man inte gillar den inspirerade - kan man kasta ut honom om man själv inte är tillräckligt stark ringer man polisen.

Bara den som skenbart har varit förvirrad och skenbart har skapat faller sedan...

Pseudo-anpassning; tillbaka till där den varit hela tiden; i Nej. Dvs. Censur.

Censurens kännetecken är att den försöker få alla att

anpassa sig...

På låtsas man går liksom på nålar (rädd) för att göra en störande rörelse. Man känner ett hot - men då man påtalar det för censurvänner förnekar den det.

Det bygger upp en sådan spänning att man binds med osynliga band och för att ta sig ur måste man bli förvirrad, sedan skapa.

Janne: ”missanpassning i sig är ingen merit”

Vad menar han? Han menar att då jag inte anpassar mig efter honom - så ser han inte detta som en merit.

Allt tänkande, allt skapande, är ett intet för honom jämfört med att han ska få rätt.

För detta så ringer han polisen, hot, skriker, kastar saker. Detta är ju vad en barnunge gör - en som inte vuxit upp - fast nu har han polismakt och en stor kropp - ekonomisk makt bakom sig.

Han är en bäbis som inte vuxit upp. (en av definitionerna på psykopat, en bäbis med vuxen mans kropp).

Att medvetet leka för ett gott syfte - är inte den sjuka onda bäbis själens mål - utan det är att ses som ’herre på täppan’, det är vad Brutus kallade Ceasar ’ambitiös’.

(from Julius Caesar, spoken by Marc Antony, Speech: “Friends, Romans, countrymen, lend me your ears”)

De värsta själarna som är på detta sätt.’

Kapitel 12

**Nils blir genom Madeleines försorg fri - och går i svaromål för barnen vid Stig Claessons park
Hans kläder trasiga
Munnen äcklig
Luktande utav 2 veckors frånvaro av tandborste
Knappen borta ifrån ...**

Nils blir genom Madeleines försorg fri - och går i svaromål för barnen vid Stig Claessons park
*Hans kläder trasiga
Munnen äcklig
Luktande utav 2 veckors frånvaro av tandborste
Knappen borta ifrån byxorna
Skjorta och kroppen inte tvättad på över en månad -
Men hans själ - strålande!
Utav lycka!*

*Ingen bryr sig längre om att illa om honom tycka!
Han har nått sitt mål
Han har blivit konstnårs-sonen!*

*Men Chenso Chanos orda ord...
i hans tankar han svor
Han kastade ur sig förbannelsens ord -
Han tjöt han svor
Men Madeleine log bara
Hon ville stoppa ett planlagt mord!
Idag skall han raka av sig allt sitt skägg -*

*Inte stirra in i en vit vägg -
Han tror han är en stor konstnär
Detta är nu vad han är!*

Innan Nyår 2010, hade Nils en dag varit på väg ifrån Madeleine bort emot Repa.. Han hade flera år undrat vad det var för konstiga typer som stod utanför något han trodde var en synagoga vid medborgarplatsen och rökte; de hade en tuff attityd, som Nils uppfattade som konstigt nog berättigad.

Han hade flera gånger haft dagmardrömmar om att dessa förföljde honom för att misshandla honom då han gjorde Sieg Heil på Stockholms gator, speciellt en plats spökade i hans sinne; den lilla parken som ligger på andra sidan de röda stugorna från Cornelis-parken sett vid Renstiernasgata.

Sieg Heil var något Nils börjat göra stup i ett när han gick på gatorna; han hade ända tills 2007 vår trott på indoktrineringen om hur synd det var om judarna, och att Hitler varit ond.

Caspar hade dock en dag, när de satt med en av Nils väninnor i Nytorgsparken, dementerat detta och sagt att det bara är skrock; han hade jämfört med hur ofantligt hemska de Sovjetiska koncentrationslägren varit, och att kommunisterna dödat långt fler än nazisterna.

Nils hade blivit fejkat arg, och på skarpen ifrågasatt Caspar; men, efter den lilla sammankomsten kände han sig beklämd; han kände instinktivt att det var något fel här..

Så, modig som han var, började han göra Sieg Heil överallt så fort han hade tillfälle, och faktum var att han kände en otrolig lycka och energi frigöras så fort han

sträckte handen i 45 graders vinkel uppåt himlarna och ropade 'Heil Hitler!'

Det var så skönt, att det var likt han blivit beroende, och bara längtade efter stunden då han åter skulle, först litet hackigt räddhåget, men utan att egentligen vara rädd, ty, den endorfinkick som frigjordes då han äntligen fått upp handen och han märkte människors blickar på honom, utan att han gav sken utav att det var ett practical joke av något slag, blåste liksom bort all rädsla,; snarare var det en blygsel som kom utav rädslan att människor skulle missuppfatta hans älskande av nazismen som en typ av provokation; det var långt ifrån detta!; det var en inre lycka utan like..

När Nils så återigen gick förbi det stora huset vid Medborgarplatsen, där 8 stjärnor prydde de enorma massiva fönstren mot gatan, hörde han en röst säga till honom, en röst från en av hans andliga mästare;

Gå in där och gör som alla andra..

Nils som var van att lystra och lyda stämmorna från sina andliga Mästare, vände genast på klacken, och gick in i huset.

Där var det ett tjug araber som skyndsamt tog av skorna och ställde de på vita hyllor som prydde väggarna i entre hallen.

Nils gjorde likadant.

Skyndsamt, gick sen alla ned i källaren.

Nils vandrade också nedför de vackra stentrapporna ned i källaren.

Där stod alla på ett led, och Nils ställde sig längst bak, och bak honom kom fler araber och fyllde på.

När han stått några minuter i ledet och så kommit in i en

förhall till något där han hörde vatten spolade och ljudet utav människor som tvättade sig, kom plötsligt en kort arab, med vitt kortsnaggat hår emot honom; när han fick syn på Nils så utropade han något på arabiska; Nils svarade i en större kraft som tog tag i honom på något som också lät som arabiska.

Mannen tog då sin hand över Nils huvud och började, medan han nuddade vid tallkottkörteln, läsa något på arabiska.

Då såg Nils plötsligt ett väldigt ljus, ett liknande ljus som han sett då han lyssnat till Art of Fuge på Vulcanusgatan på sin grammofonspelare..

Han tappade medvetandet och sjönk ned längs väggen..

If you can talk with crowds and keep your virtue,

Or walk with Kings—nor lose the common touch,

If neither foes nor loving friends can hurt you,

If all men count with you, but none too much;

If you can fill the unforgiving minute

With sixty seconds' worth of distance run,

Yours is the Earth and everything that's in it,

And—which is more—you'll be a Man, my son! –
skriver Ruyard Kipling i dikten If.....

Tiden blev komprimerad; det kan inte ha varit mer än någon minut han legat så där, ändå kändes det som om det gått en oändligt lång tid när han så väcktes av den korte mannen, som i princip fick släpa honom uppför trapporna igen..

Nils segade ned längs en av de stora kolumnerna som höll uppe en extern övervåning i den stora hallen; det var tydligen en moské det här..

Han låg helt utslagen av det stora ljuset, medan han hörde de andra säga 'Allahu ak bahr'.. han tittade inte ens och

orkade inte fundera över om de gjorde bön eller vad de gjorde..

Plötsligt hörde Nils likt ljudet av ljus som frigörs, ett sorl hade uppstått i hallen; han såg återigen den vithåriga mannen stå framför sig..

'vi ska äta litet lunch!..' hörde han honom säga.

Nils tittade upp emot honom och nickade..

Mannen tog honom och bjöd honom på falafel på Götgatan; det kändes underligt nog tryggt för Nils att vandra med honom på denna gata han annars inte frekventerade..

Killen hette Hassan.. 'farbror Hassan' kallade de andra muslimerna honom för..

Hassan bjöd, efter några timmars samvaro, Nils till att bli muslim; Nils sa att han just nu var efterlyst, så, ifall han nu gjorde trosbekännelsen, så kunde det misstänkas att han gjort den för att undkomma polisen; det ville han inte riskera ge sken av; men, sa han, så fort jag blir fri ifrån att polisen jagar efter mig, så lovar jag komma till moskén..

och så skildes de denna vinterkväll, innan nio tiden..

Utdelningsblad:

Text ifrån en ”- ” poet

I sammanhanget framför er

Ger jag en kärleksfull Madeleine Priimus mitt stöd

Också Urji Nali, ända till min död...

Mina ord får nu tala,

Kalla ”mig”, om de rör hjärtat, för poet!

*Lev er in i mina, och mina älskades smärta!
Låt Love's röst, smälta era hjärtan...*

*Jag önskar ej Anklagaren att spilla er tid,
Jag låter de älskande av Gud, försvara mitt liv.*

*Men, jag ger inte mitt stöd,
till en ockeradvokat, som vill min död,
Till en stämman som talar om mig,
Som om jag vore i själslig nöd.*

*Detta, är min önskan, ända till min död:
Var vänlig mot ditt hjärta:
Ge sanningen ditt stöd!*

déjà-vu:

Torsten stoppade en femhundra i hans näve - och bad honom gå... det var mitt i natten - efter klockan två... han hade kommit till Torsten under flykt ifrån polisen och bråket där hans slagit tavlan över Chenso Chanos huvud, i ett ryck. Han försökte protestera, så Torsten sa; "när jag är borta behöver jag inte de här - du behöver dem bättre just nu - så snälla!" han andades tungt - "låt mig nu sova lugnt - vi kan höras imorgon" Nils gick, med den vackra rock Torsten givit.

Sista gången Nils och Torsten, de två träffades i sitt liv, hade Torsten ringt upp Madeleine och uttryckt sin längtan att se 'Nisse'. Nils var fortfarande efterlyst 1,5 år senare sedan incidenten med tavlan hade skett. Sedan

dess hade han varit förföljd utav betvingande psykiatriker. Nu blev han skjutsad till sin väns port, han skyndade in och hoppades att ingen fiende sett honom, skyndade uppför trappan fort.

Torsten berättade återigen på Nils fråga, ty, Torsten hade uttryckt önskan att Nils skulle skriva ned hans berättelser, den här gången om hans elev Barbro Hörberg, vars visor Nils i vissa fall tyckt om. Speciellt hade han rörts till tårar utav 'Gamla älskade barn...'

"På hennes sista inspelning, ringde hon till mig, och frågade om jag:

"Torsten! kan du komma! jag är..."

hon var drabbad av samma sjukdom som det här gamla skrovet har... sörru...

Då fick jag stå på andra sidan mikrofonen... jag andades lugnt... så här med magen... så somnade hon stilla! Precis som du gör nu! Ha, ha, ha..."

"Du har så mycket att ge!..." sa Torsten, "nej!... då kan du hjälpa andra sörru... den som har gått igenom stora svårigheter - har mest att ge andra... jag är glad för mina problem, annars hade jag inte blivit "det här gamla skrovet..." "

De sjöng en stund och drack té - läste en del utav Nils nyskrivna dikter; 'En livs bön' var en benämnd, denna gick på följande sätt:

Jag ber dig Gud

Låt mig få sova i lugn och ro

Och i min själ ingen ond ande få bo..

Känn dig trygg, känn dig trygg

Jag låter dig få sova på min rygg,

***du ska sova tryggt hela natten
Till ljudet av rinnande vatten.***

***Jag ber Dig, låt mig få sova på din bro,
varunder jag hör det porla och viska ömt i mitt öra
Den sång jag vill höra..***

***Jag låter dig få sova på min bro,
men lömska vatten fara inunder
Men sov du, natten är lång,
och då morgonen gryr, hör vår himmelska fågelsång..***

- plötsligt fick Nils impulsen att kyssa Torsten. Hans ansikte kom så nära Torstens - Torsten kramade honom - leende, sedan var det dags att gå... så skiljdes de tillfälligt - de två...

Ett par grannar hälsade glatt på Nils väg ut, han hörde deras röster i trappuppgången, innan han återigen trädde ut...

Nils träffade Torsten igenom kraftens välvilja - den som styr våra handlingar och gör livet uthärdligt - även i fångenskap. Om vi alltid har den med oss är vi alltid trygga.

Den natten, år 2010, dog Torsten Föllinger, 4 dagar innan sin 88de födelsedag.

Hela Torsten Föllinger l i v - var hans arbete. Torsten Föllinger hade inget privat liv - han var sig själv!

Det sitter en främling bland barnen på bänken, läraren

säger;

”Ok. Everyone take out their fruit”

”Let us have som energy” säger den snälle ungdomen som är med de andra kärringarna som är likt häxor. Alla barn sätter sig på bänkarna och börjar ta fram frukten. Plötsligt går läraren fram, till en blek liten kille med keps (som försöker gömma sig under kepsen)

”vart är din frukt?”

Säger hon,

”jag har inte någon...”

”Sa jag att du kunde dricka! Nej? Jag sa att du skulle ta fram din frukt - du är inte tillåten att dricka nu” han försöker inte ens protestera men i sin mani går läraren på ”Du är inte tillåten att dricka!” säger häxan.

Plötsligt reser sig främlingen på bänken upp och tilltalar häxan, ”sluta hacka på honom!” häxan vänder sig om med sina svaga ögon som oroligt tycks simma i en slags sjö av eld

”vad sa du?” frågar hon, och förväntar sig, tycks det, liksom främlingen ska ta tillbaka det han sagt, rädd för hennes piska av eld

”sluta hacka på honom sa jag. Jag gillar inte vuxna som hackar på barn..”

”Det är mina barn!” säger häxan.

”Det tror jag inte...”

”Jag är deras lärare”

”Tyvärr” säger främlingen och lyfter på hatten ”men du äger inte dem”

”Och vad kan du göra ifall jag fortsätter?” häxan tycks förvänta sig någon typ av hot, så att hon kan besegra främlingen på något sätt.

Då vänder sig ynglingen till barnen

”här barn” säger han, ”är en häxa utav stora mått - hon kommer försöka bestämma över er, och hon kommer lära er att det är naturens ordning, de vuxna lär barnen, men som ni väl känner till i djupet av era hjärtan, är det en lögn, - barnens enda uppgift i denna värld, är att fortsätta vara barn, och inte lyssna och göra vad häxor som dessa vill att de ska göra. Ni måste sluta vara rädda för henne. Hon ger er någon typ utav betyg, skit i betygen, välj ert eget liv istället. Vad som är mer viktigt, att ni lever ett liv värdigt Guds gåva som liv - eller - att ni blir slavar, bli inte en slav redan, välj livet!”

Nils börjar efter tortyren - få tillbaka sin begåvning - Odd Wingdahls löfte om att han ska förvara Nils dikter på Svenska Akademien, lockar Nils

”Vänta ett tag...! Jag hör ljuv musik någonstans ifrån! Jag har alltid varit troende, men det har varit svårt att tro - då ingen annan gör det, men nu hör jag något skriv snabbt ned det:

(skriver ned en dikt i anteckningsblocket, läser den sedan högt med pappret stolt placerat framför ögonen, som i en dröm)

The windy street we go out to meet
Cozy I have looked at you, my love
And I have singed hymns to your praise
The last one with heavenly grace
So come hither - this world is doomed
And all in it to the last zoom

Leave everything behind
We are merry for you to come
And then we will sing this song
Come home...

Titta! (synar pappret med kärlek) Dessa människor skulle säga att jag var galen om jag såg detta - de skulle säga att det var något fel på mig - att jag hallucinerade ihop detta - det är en dikt - men skriven av vem?" Lyssnar plötsligt och säger sedan högt ut i luften: "Ah! Det är... nej... jag.. lovar, jag ska inte säga det..."

Jag har kommit hit för att säga adjö, ett sista farväl till denna värld. Nu är den dömd till att brinna. Det fanns en tid då djur kunde leva i denna värld - men nu är den slut. Människorna breder ut sig - överallt finns de - de skulle nu bygga den stad över hela världen som de länge drömt om. Nu planen sattes i verket - berg sprängdes och Himalaya smälte. Alla träd höggs ned. Och människoslakten började med de skizofrena - de skizofrena har alltid varit fyllda av kärlek - det är därför de blir sjuka - kärleken är en fager blomma, men vissnar och dör om den inte får sjunga i kör - och en samma är de skizofrena och de är egentligen rena!

Gud vad jag kan rimma, detta låter som något som skrivits tidigare - men av vem?"

Klassrumskänslan hos Urji var kväljande; han kom med 'hårdkokta fakta', men – hans traditionsenlighet syftade till att skapa auktoritet och inte sammanhållning; han var den sämsta prästvigaren; ingen kunde träffas genom honom, han ville splittra människor, söndra och härska. Känslan Nils gick med sen att ha träffat 'gänget' utav

'ny-frälsta', elever som hängde efter Urji var kvävande; Urjis nonchalans utav Nils hälsning, då han ville bli 'respekterad' vilket inte var något fel i sig. Han ansåg Nils som en person, speciellt med den legala ställning Nils hade, som han inte kunde ha ett officiellt förhållande med. På tu man hand var de dock ytterst förtrogna med varandra, och Nils hade hur som helst inget intresse av att framstå inför andra som förtrogen med Urji. Han betedde sig av en sådan social-framgångs-saga-position, alltid på det sättet, trots att de två egentligen var nära samarbetspartners. Men detta fick beklagligt nog de nyfrälsta att titta 'o-välkomnande' på Nils, liksom han skulle ha trängt sig på – trots att Urji bjudit in honom till sammankomsten.

Han hade älskat känslan i klassrummet i Kungsholmen med gänget – utav att 'vi vet nog vilket strunt läraren babblar' som skapade en gemensamhet, bortom de sociala gränserna.

Det var sant – Urji babblade inte (men han hade anförtrott Nils 'ingen får veta att vi har kontakt') men som Dr. Tadeo Alvarado framhållit; arroganta människor är dumma människor – och Urji hade en tendens att mäsas, att prata över den andre i en nästan hatiskt attackerande ton om den inte delade hans åsikt som baserade sig på 'fakta' som han kallade det.

Han ansåg att, när han citerade en vetenskaplig rapport, så var det 'kalla fakta' och kunde inte motsägas, att man påpekade att man fortfarande ansåg det hans åsikt, brydde han sig inte om.

Det var som Kjell L. i EAP framhållit så insiktsfullt: Urji Nali är galen, han presenterar bara fakta och inga lösningar.

Det gjorde dock inte Nils särskilt mycket, de flesta författare var ju självupptagna kräk, dagens fariséer, men Nils älskade något andligt hos Urji, som alltid fick hjärtat att mjukna, och, bakom den hårda fasaden, som kunde verka som en hysterisk tant i sitt sätt att argumentera med fakta, som givetvis bet minst av allt på kvinnor, låg något stort och underbart, likt den sköna östersjön, en vacker sommardag, när man dök i de sköna vågorna.

Han var en stark magiker, och detta var man tvungen att finna ett förhållningssätt till, annars kunde han de facto skada en på avstånd med sin magi om han tyckte att man misshagade honom.

Att Nils som många gånger i gymnasiet, sedan 'diagnosen' från gänget, avvek från gruppen, detta ville Urji skulle framstå inför dem som att Urji ändå på nåt vis hade övertaget.

Vart kom Urjis överspändhet i libidon ifrån? Möjligtvis ifrån den utsatta situationen i Sovjet, där han växt upp i djup fattigdom, denna känsla han bringade med sig över Östersjön var stor, och Nils älskade Urji, bland annat för att han förmedlade denna.

Överspändheten kunde ibland slå över i intellektuellt högmod, men, då Nils var i sitt rätta sinne, dvs. fri ifrån tortyrens bojor, så var han så pass intelligent själv och säker på sig själv, att han bara drog lätt på munnen då Urji satte den sidan till.

Det var en oreglerlig, orättvis förkastelsedom som Urjis dumma får riktade mot Nils, som blivit en sjukdom med vingar de stulit från Nils, och däremellan uppstod ett avgrundsvrål de rapade upp i Nils ansikte.

'Det finns inget så farligt som att ge förmycket' är

Rochefoucaulds första maxim. De hade tydligen inte låtit sig avskräckas av att ha blivit definierade, eller kanske hade de inte läst Rochefoucauld, det var löjeväckande att se hur de trodde sig 'segla som kungar'.

Urji Nali och alla andra som ännu inte läst Rochefoucaulds första maxim, och Urji sällade sig delvis till den gruppen, ty han var oresonligt hård mot Nils.

Logiken var precis den samma; Urji ville, då mindervärdighetskänslorna kom upp, samtidigt som den dolda skuld känslan utav att ha fått så mycket till skänks från Nils utan att erkänna det, då liknade Urji en sko som helt meningslöst trampade på en stackars mask, utan varken mening eller mål.

Då hade Urji, inbillade han sig – i sina egna ögon 'bevisat sin duglighet'. Hans filosofi hade han onödigtvis släpat med sig från Sovjet, att man bara var värd något om man 'kunde bevisa sin nyttighet', annars tyckte han helt enkelt att det var rätt att stjäla det arbete den andre, nog i detta fall i kärlek, givit honom, och när ära kom honom till del, nonchalerade han helt enkelt den person som äran kommit med.

En djupare psykologi i detta, var att Urji ansåg att han kanske skapat verket på telepatisk väg genom den andre, och, detta var faktiskt ingen omöjlighet! Men han kunde tyvärr ofta missta ren vänlighet för en sådan typ av gnidande snikenhet!

Varför hade då Urjis verk betytt så mycket för Nils: jo, det var samma anledning som varför han på Harry M. Hällgrens kontrollfråga, då han bjudit honom på en fest Bruno K. Öijer skulle medverka på. Han hade ringt upp Nils en sommardag 2007 och frågat: varför började du skriva dikter?

'För att jag ville bli poet' sa Nils dolt pillemariskt, och Harry hade inte bjudit Nils på festen i slutändan.

Ren motsägelselusta var inte nog, utan kom ofta med en felaktig politisk attityd, som många antog, då de ville vara med i 'etablissemanget', i svängen att få bli sponsrade av judedjävlar som investerade sina förmögenheter i att förfälska sanningen. Det kunde vara skönt om man var besatt av det vanliga tugget i huvudet som kom med lögnerna andra kallade 'nyheter' att läsa sådana asymmetriska, konstiga och sinnessjuka dikter, men, det var bra mycket bättre att skaffa sig en riktig politisk åsikt, och stå för den, trots att den icke var PK. Urjis verk var på detta vis en grund att undvika ren motsägelselusta, att bli en sofist, en idol, en sofistikerad varelse som missledde andra, och det bästa exemplet på det var ju Odd Wingdahl.

Urji använde inte sina magiska kunskaper för att övertyga i sin litteratur, och just därför kunde man förlåta honom så mycket. Han levde mer eller mindre som en munk, och i detta ödmjuka förhållningssätt till det andra könet, trots att han kunde acceptera en kvinna om hon nu ville gifta sig med honom, upptände en stark sympati i Nils hjärta. Han grundlade en förståelse för det som skymde verkligheten, han slog hindret ur vägen, och det var så befrämjande!

Allen Ginsberg betecknade med titeln på sin kändaste dikt 'vrål!' – eller 'Howl' som det heter på Engelska – en annan typ av grundläggande verklighetskänsla, som också vill få bort denna osäkerhet i karaktären, men, det byggde på mycket mer än den ekvilibristiska motsägelselusta som kännetecknade Bruno K. Öijers poesi, som ju tänktes vara en svensk version utav Beat.

Beat-begreppet som kom med Jack Kerouac, siktade på att frigöra en sådan upplyst-baserad säkerhet i karaktären, något som kom med att stå Urjis verk nära, men enligt Bashos princip:

'lär känna tall-trädet från tall-trädet själv' – på så vis varken uppmanande till en ny koalition mellan 'kyrka och stat' och inte heller hamna i ren motsägelselusta, som Bruno K. Öijer, en 'exklusiv poetisk galenskap' som byggde på kändisstatus. Outsägligheten i denna attityd, gjorde att ett stort andligt världsuppvaknande skedde runt 60-talet, och rörelsen levde fortfarande på 2000-talet, var levande, just pga. denna oförståelighet i grundtanken.

Satan var innan han föll, orkesterledare för de sjungande änglaskarorna, som ropade 'haleluja', 'ärad vare Gud i höjden'. En orkester kan inte fungera utan en Maestro. Men en trubadur kan det.

Killar som Bob Dylan och Izzy-the-geek gänget, framförde i starten alla sina saker solo.

Enslingen var denna tids hjälte ideal, och kanske det enda möjliga, om man ville undgå satans snaror.

På samma sätt som Federal Reserve system hävdade sig stå för 'fiat currency', alltså – att valutan de ger ut har en värdegrund användarna gått med på – men – egentligen är det en kartell av 12 privata judebanker, på samma sätt förfalskades litteraturen under 1900-talet till att handla om ett kändisskap – var bakom dolde sig sexuella perversioner. Läsarna fick på så vis serverat redan tuggad mat, kryddat med speedballs, som fick dem att tro det vara fortfarande en gourmémiddag!

Psykopatens självömkan suger på hat

*i brist på en sann självbild
sann bild av varat
detta substitut
får den att få spelet i en negativ överkänslighet
och de stötta tillslut
den överhet
mot nya offer
som de från början föresatte sig att bekämpa*

*'nu ska jag visa dem!' sade de
men började servera det maskerade förtrycket*

*Precis som Odd Wingdahl, fast mer uppenbart
är Tchaikovsky en falskmyntare
en tjuv utklädd till musketör
som rider bort i skymningen
från den nu olycklige äkta mannen,
det må vara en exakt kopia av herrgårdsflygeln som
svävar i F-Dur
men – B-sidan
ligger som en orm i gräset
och väntar på lur...*

*(Odd Wingdahl beskriver en dröm han hade i Meteoror,
där han vandrar genom två flyglar till en monumental
byggnad, likande Bondeska palatset i Stockholm. Thomas
Thorild hade just fatalt uttalat sig om att han förkastade
speglar, ty en fördubblad fulländning är icke mera
fulländad. Odd Wingdahl gissar denna kommentar hör
samman med vår tids inriktning på perfektionism,
idolstatus och skådespelar debaclet. : 'Ett rum i F-dur
och ett i B-dur' tänker Odd Wingdahl sig det hela, en*

händselös helg, där förmiddagen och eftermiddagen tycks identiska.

Thomas Thorild försöker mana, att Odd skall lyssna till klangen i det andra rummet, och hänvisar till Bachsonaternas tonartsändringar som ju betecknar ett typ av väderskifte.

Men Odd Wingdahl är fast i det händselösa, det trista, och sätter därför sprätt på alltihopa genom att komma på den geniala idén, att det utvecklas mycket stark energi man mentalt kan ockra på om man skiljer älskande från varandra. Då tycker han plötsligt att det händer nånting.)

Nils brottas med posttraumatiska frågor

”Lider Nils Kovacs av skizofreni?”

”Absolut! Då jag Upplever det hos andra!”

”Men du *själv* lider inte av det?”

”Nej - jag försöker istället att överkomma det!”

”Så du har det inte?”

”Nej! Mina ord har räddat mig!”

”Har du asp-er-ger?”

”Jag vet inte vad det är...”

”lider du av någon *allvarlig psykisk störning*?”

”Jag tycker det är allvarligt nog med techno...”

”menar du... vad menar du?”

”Det är inte speciellt roligt att bli avbruten i skapandet av sinnesfrid för *alla* människor - utav Tv:ns pladder genom väggen - eller techno-trummornas dunkande!”

”Söker du sinnesfrid?”

”Bara när jag inte har det!”

”Hur ofta har du det inte?”

”Då någon hindrar mig ifrån att vara mig själv - och antecknar de viktigaste tankarna i mitt anteckningsblock`”

”Så det är bara du?”

”Ja!”

”Har du haft några ovanliga upplevelser?”

”Hur då ovanliga?”

”Saker du sett som kanske inte andra ser...”

”ser du in i *min hjärna*?” ser du in i *min* värld? I min värld är allt jag upplever samstämmigt med min situation! Jag finner ingenting störande som *jag* skulle uppleva! Däremot är människors ihärdiga attacker ett störande moment!”

”Det kanske är för att du inte *riktigt* är som alla andra!”
”vad jag vet är inte det en *brottslig handling*? Vi har ju religionsfrihet. Tror jag i alla fall! (vi får *tro* vad vi vill, men vi får inte handla utefter det!)”

(Pojken i skolan som gick ut ur klassrummet för att ”en röst” sa åt honom det!)

”Det är farligt om du skriker! Då låser vi in dig!”
Gör inget i trots - men det att de skulle låsa in dig om du skrek...

6. Han som skrev första vårdintyget, psykiater?
7. Alicia Bergström Muller, psykiater
8. Rådmännen i alla förvaltningsrättsförhandlingar
9. Susanne Rasmusson
10. Alla hemska vårdare (titta på journalerna)
11. Skådespelaren på 165, dvs. Ingela Olsson.
12. Det gifta paret som bodde granne med Nils: Abrahamsson, Fahlén.

Dessas beteenden visar, att eftersom Gud skulle kastat dem i det brinnande mörka helvetet för länge sen - så fortsätter de projicera sin egen synd på dem som påminner dem om den. I detta fall var det Jag.

/ Ersi

’Till Unielle

Jag älskar alla kvinnor - alla har en charm

Bröst, underliv, hals

Men jag minns bara ett par ögon

Djupa bruna

Jag minns bara en röst

Barnslig betonande s!
Och jag tänker på henne mest.
Då andra kvinnor ser på mig
Blir de ofta kära
För att jag älskar dig
För ett par ögon minns jag
De finns där då jag kommer hem
Och de för min längtan sen
Till sängens halm
Älskogens kvalm
Det är för henne jag visar mig sann
Ett par ögon minns jag
Och det är de jag känner mest lugn då jag ser in i
Och även fast jag vissa stunder brinner av lust till en
annan
Så är det dessa bröst, denna hals, denna själ
Jag känner så väl
Som jag följer hack i häl.’

Vad kritikerna sagt:

'this - is the single best piece - I've seen written on psychiatry - much better - than all those articles in Svenska Dagbladet and Dagens Nyheter...'

Tillägg från Izzy Young innan publiceringen av kommentaren: (Written on psychiatry as practiced in hospitals today...)

Israel G. Young, Folklore Center, våren 2012

'nämen! det här skulle du ju kunna få pris för!... '

Viveka Maria Vogel, Mosebacke - sommaren 2012.

'riktiga poeter som du, brukar bli erkända först efter sin död, eller, om 40 år - eftersom det är du!'

Viveka Maria Vogel, Tiffanys Svartensgatan, kl. 18.45, oktober 2013

'Du är lika egen som Gullberg eller Setterlind det är du ensam om i Sverige... ' Ann Mari Fröier

'menar du - att den store poeten Marko inte kan... - ' Ann Mari Fröier - Älta, sommaren 2012,

'nämen - menar du - att du skrivit det här!... - ja... - då måste jag säga... ' (Torsten (Föllinger) - tittar som om han inte trodde sina ögon...) Torsten Föllinger - Ringvägen 2008-2010

'du - kan väl skriva ned litet - utav mina berättelser - det hörs - att du har sting i tanken... '- Torsten Föllinger - vår 2008

'tack Markus för allt du skickat till mig.... - / du skriver rakt och ärligt och med väl valda ord... 'Odd Zscheidrich

- kansliet - Svenska Akademien

'Det går med blixstens hastighet då du skriver' – Odd Zscheidrich – Carl 16de Gustavs kammarherre och ceremonimästare

'liknar Immanuel Kant...'

'Strindberg!'

'Du är ett geni!'

'Du är helt frisk!, det är de andra som är sjuka!'

Tadeo Alvarado 2008-2020 - hjärnkirurg - frimurare.

Är 'doktorernas doktor' (enligt frimurar-illuminaten Ernestus von Renteln...)

Mellqvist café - 2008-2020 - Stockholm

'Prova att sätta 'von ' framför 'Beijar-Mellin ' - många författare var inte alls adelsmän - till börd - ifrån början - de - började bara använda det som prefix - tills de blev benämnda så....'

Alex de Belfort - Gamla Stan - våren 2011

'Tack Markus, för att jag ännu en gång fått komma i tillfälle att ta del av ditt litterära skapande!

Jag har under tisdagskvällen läst och levt mig in i ditt verk och dessutom helt glömt omvärlden så, att när ridån gått ner, jag förbryllad såg mig omkring, bara för att mötas av den mer än familjära anblicken av Eddies affär!

Äkta konst kan ha den verkan...!

Lyckosam fortsättning i detta och gott mod. Önskar dig Alex' de Belfort, någonstans 2010-2015, Gamla Stan

'Markus är en begåvad skald och musiker.' - Henning Witte, whitte.se

'ja... - det är många som försöker!... ' - Birger Löwenhielm på besök i ateljén i Ekhagen

'liknar Vaclav Havel... ' Per-Arne Wahlgren - Ekhagen - Naturhistoriska Riksmuseet - våren 2010

'du träffar precis på pricken - vartenda ord va... ' Svante Säverman - Södermalm

'antingen - är du för bra - bara det - att ingen upptäckt det ännu - eller - så - är du inte tillräckligt bra - bara det att vi inte upptäckt det ännu... ' Björn Kelén; Södermalm - sommaren 2007 (efter att ha hört några tonsatta dikter utav Nils Ferlin...)

'Torsten - hade åtminstone de två sista han var i det här livet, Markus diktsamling stående i skåpet i sin tambur... ' Christer Colt - Folkkulturcentrum 7 Mars 2012

Tack för din bok – uppskattar att jag fick den i min hand. Den känns mycket viktig, för jag tror inte att folk känner till hur "Beroende" kan verka i kropp och själ.

Du skulle kanske kunna göra en monolog som kan brukas på scenen.

Hoppas din bok kommer ut ordentligt. Jag menar att den placeras både på Akademiska och Pressbyråer.

Den är värd mycket!

Hälsningar Axelle Axell (citat ur brev från Axelle Axell)

'du fick bra kritik!...' - som Mimmi Strandell sa - när jag berättade att "psykiatrin" förföljt mig - sedan utgivningen utav 'Kärleken till kärleken' - men - detta är kanhända - inte en fråga om orsak & verkan...

*överklasstricket
se på klockan
istället för att märka tiden... -*

*'ja...- det här --är bättre än vad jag kan skriva...'
Björn Ranelid; våren-sommar 2010 - utanför
stadsbiblioteket, efter att jag läst denna dikt.*

Ny Baksida-text Bok 2

Nils K. är ett offer för socialist-diktaturen – som hävdar att sinnessjukdom är att 'göra bort sig i sin bekantskapskrets' – och på detta vis bestämt sig för att förfölja och döda geniet.

Tvångsvård är döden – och döden är tvångsvård i 'det socialistiska faradiset'.

Nils K. bygger ett hus han själv-ständighets-förklarar; något socialisterna anser som en outhärdlig skändlighet, och som Aragon i The Lord of the Rings, är hans blotta existens en nagel i ögat på dem.

Socialismen är en seg jätte, och har i romanen i Absurdistan (forna Sverige) – infört oikofobin som ny norm; den sega jätten.

Däri lägger sig samhällsvarelserna likt en tegelsten 'murad och klar' för det socialistiska samhällsbygget. De är torsk på det, och – stackars de tvångs"medicinerade".

'I ett sjukt samhälle, betraktas en normalt tänkande människa som onormal' – den obegåvade skribenten men begåvade filmregissören Andrej Tarkovskij

Anledningen till förtrycket över Nils och 'tabut' kring honom sedan 17 års ålder att 'inte röka brass' så enkelt som detta; den socialistiska indoktrineringen bröts ned hos honom vid intaget av marijuana.

